

Библиотека Любов и Сърба

Дявол

през
пролетта

Лайза
Клейтас

ЕРГОН

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ДЯВОЛ ПРЕЗ ПРОЛЕТТА

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

След главозамайващия успех на „Искушение“ и „Докато свят светува“, с книга трета от сагата за рода Рейвънел — „Дявол през пролетта“ — Лайза Клейпас отново прикова интереса на милиони читатели и се настани на върха в класацията на „Ню Йорк Таймс“ за романтичен бестселър.

Лейди Пандора Рейвънел минава за странно цвете — непокорна, ексцентрична, изобретателка на собствен език, непредвидимата хубавица има истински талант да се забърква в неприятности. И докато другите дебютантки на Лондонския сезон примират от възмущение как да си намерят съпруг, Пандора ще се пръсне от скука и предпочита да крои фантастични планове за собствен бизнес, вместо да слуша глупостите на префърцунените млади пуйки край себе си и техните надуты кавалери... Но дяволът си няма работа и изпраща при нея омъжената лейди Д., която е загубила обичата си в градината при не до там благочестива среща с бивш поклонник. Пандора отстъпва пред горещите молби да потърси компрометиращата улика и тайно да я върне на грешницата, но дори не може да си представи какво я чака. Посред нощ, в тъмната алея, далеч от шума на бляскавия бал, тя е спипана в неудобна поза в компанията на нечестив, красив непознат. Непознатият се оказва не друг, а Гейбриъл, лорд Сент Винсънт, най-желаният, но и най-неуловимият в брачните мрежи прелъстител, обвеян в порочна слава. Гръмва страшен скандал...

ПРОЛОГ

Еванджелин, херцогинята на Кингстън, вдигна внука си от коритото и го уви хубаво в мека бяла кърпа. Като се кикотеше тихо, бебето изпъна силните си крачета и се опита да се изправи в скута ѝ. Опипа лицето и косата ѝ с любопитни ръчички и Еви се засмя на опитите му да я сграбчи.

— Бъди послушен, Стефан. — Тя трепна, когато момченцето сграбчи двойния низ перли около шията ѝ. — Ох, знаех си, че не трябва да ги нося, докато те къпят. Изкушението е твърде голямо. — Еви винаги заекваше леко, когато говореше, макар сега да беше съвсем слабо в сравнение с младостта ѝ.

— Ваша светлост — възкликна младата бавачка Она и забърза към нея. — Аз щях да вдигна младия господар Стефан от коритото. Доста е тежичък. Здрав като тухла.

— Изобщо не е проблем — увери я Еви, целуна бебето по розовите бузки и освободи перлите си от хватката му.

— Много мило от страна на Ваша светлост да помага с децата в почивния ден на Нани. — Момичето внимателно взе бебето от ръцете на Еви. — Всяка от камериерките би се заела с удоволствие с това, тъй като вие имате по-важни неща за вършене.

— Н-нищо не е по-важно от внуците ми. И ми харесва да съм в детската стая — напомня ми за времето, когато моите деца бяха малки.

Она се засмя, когато Стефан посегна към бялата надиплена шапчица на главата ѝ.

— Сега ще го напудря и ще го облека.

— Аз ще почистя коритото — каза Еви.

— Ваша светлост, *не бива*. — Бавачката се опитваше да улучи точния тон между настояване и умоляване. — Не и с тази красива копринена рокля — трябва да си седите в дневната и да четете книга, или да бродирате нещо. — Когато Еви отвори уста да възрази, Она добави с многозначителен тон: — Нани ще ми откъсне главата, ако разбере, че съм ви позволила да ми помагате толкова много.

Шах и мат.

Тъй като знаеше, че Нани щеше да откъсне главите и на *двете*, Еви кимна примирено, макар че не се сдържа и промърмори:

— Сложила съм престилка.

Бавачката излезе от банята с доволна усмивка и понесе Стефан към детската стая.

Все още коленичила на килимчето пред коритото, Еви се пресегна да развърже връзките на престилката зад гърба си. Помисли си печално, че на една херцогиня никак не ѝ е лесно да оправдае очакванията на прислугата си за това как би трябвало да се държи. Те бяха решили твърдо да ѝ попречат да върши каквото и да било поизморително от това да разбърква чая си със сребърна лъжичка. И макар вече да беше баба на две внучета, тя все още беше силна и издръжлива — можеше с лекота да вдигне хлъзгавото от водата бебе от коритото, или да тича с децата из градината. Предишната седмица беше смърнена от главния градинар заради това, че се беше изкатерила на каменната стена, за да свали няколко заблудени детски стрели.

Докато се занимаваше с упорития възел, Еви чу стъпки зад гърба си. Макар да нямаше никакви други звуци, които да разкриваха самоличността на посетителя, тя веднага го позна, още преди да се отпусне на колене зад нея. Силни пръсти избутаха нейните и възелът бе развързан с едно сръчно дръпване.

Нисък, копринен глас погали чувствителната кожа на врата ѝ:

— Виждам, че сме си наели нова бавачка. Колко възхитително. — Умели мъжки ръце се плъзнаха под разхлабената престилка, спряха се на кръста ѝ и продължиха към гърдите. — Каква приятно закръглена малка женичка. Предричам ти голям успех тук.

Еви затвори очи и се облегна назад между разтворените му бедра. Нежни устни, родени за грях и чувственост, се разходиха по врата ѝ.

— Може би трябва да те предупредя — продължи съблазнителният глас, — че трябва да се държиш по-далеч от господаря. Той е прословут развратник.

Устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

— И аз така чух. Наистина ли е толкова порочен, колкото казват?

— Не. Много по-зле е. Особено когато става дума за червенокоси жени. — Той измъкна няколко фуркета от прическата ѝ и дългата

плитка падна на рамото ѝ. — Горкото момиче — боя се, че няма да те остави на мира.

Еви инстинктивно потрепери от удоволствие, когато почувства целувките му по шията си.

— К-как да се справям с него?

— Често — отвърна той между целувките.

Тя се изкиска безпомощно, докато се обръщаше с лице към него.

Дори след трийсет години брак сърцето на Еви все още подскачаше при вида на съпруга ѝ, някогашния лорд Сейнт Винсът, сега херцог на Кингстън. Себастиан се беше превърнал във великолепен мъж с излъчване, което едновременно плашеше и омагьосваше. След като десет години по-рано бе получил херцогската титла, той бе достигнал положението, което отговаряше на значителното му влияние. Но никой не можеше да погледне в тези забележителни светлосини очи, в които проблясваха огнени и ледени искри, без да си спомни, че този мъж някога бе най-порочният негодник в Англия. И все още беше — Еви можеше да го потвърди.

Времето се беше отнесло милостиво към Себастиан и винаги щеше да се отнася така. Той бе красив мъж, слаб и елегантен, златистата му коса вече беше леко посребряла по слепоочията. Ако някой се осмелеше да се изпречи на пътя на този лъв, трябваше да го направи на свой риск. Зрелостта му бе придала ореол на хладнокръвна, решителна властност, излъчването на мъж, който бе видял и преживял достатъчно, за да позволи да бъде надигран. Но когато нещо го трогнеше или развеселеше, усмивката му бе едновременно пламенна и неустоима.

— О, това си ти — каза Себастиан с престорена изненада, сякаш учуден как се е озовал на колене на пода в банята, прегърнал съпругата си. — Готвех се да съблазня една съпротивляваща се прислужница, но ти си доста по-труден случай.

— Можеш и мен да съблазниш — предложи му весело Еви.

Съпругът ѝ се усмихна и сияйният му поглед се плъзна по лицето ѝ. Той приглади няколко непокорни къдрици, чийто медночервен цвят бе избледнял до прасковено.

— Любов моя, от трийсет години се опитвам. Но въпреки всичките ми усилия... — Сладка еротична целувка опари устните ѝ. — ... ти все още притежаваш невинния поглед на онази срамежлива

девойка, с която избягахме, за да се оженим. Не можеш ли да опиташ да изглеждаш поне малко по-преситена? По-разочарована? — Той се засмя тихо на опитите ѝ и отново я целуна, но този път чувственият натиск ускори пулса ѝ.

— Защо дойде да ме търсиш? — попита Еви с натежал глас и подложи шията си на устните му.

— Получих новини за сина ти.

— Кой?

— Гейбриъл. Избухнал е скандал.

— Защо той е твой син, когато си доволен от него, и мой, когато направи някоя беля? — попита Еви, когато Себастиан свали престилката ѝ и започна да развързва връзките на роклята.

— Тъй като аз съм добродетелен родител — отвърна той, — момчето може да е наследило порочността си единствено от теб.

— Т-точно обратното е — уведоми го тя.

— Нима? — Себастиан я галеше бавно, докато обмисляше думите ѝ. — Аз ли съм порочният? Не, мила моя, това не може да е вярно. Сигурен съм, че си ти.

— Напротив — възрази решително тя и дишането ѝ се ускори, когато милувките му станаха по-интимни.

— Хм. Този спор трябва да се разреши още сега. Веднага те отнасям в леглото.

— Чакай. Каж ми за Гейбриъл. Скандалът има ли нещо общо със... с онази жена? — Публична тайна бе, че Гейбриъл имаше връзка със съпругата на американския посланик. Еви бе против нея още от самото начало, разбира се, и се бе надявала всичко да приключи скоро. Оттогава бяха минали две години.

Себастиан повдигна глава и я погледна с леко сбърчени вежди. После въздъхна.

— Успял е да компрометира дъщерята на един граф. От Рейвънелови.

Еви се намръщи и се замисли над името, което ѝ прозвуча познато.

— Познаваме ли това семейство?

— Бях познат със стария граф, лорд Триниър. Съпругата му беше от онези вятърничави, повърхностни жени — видяхте се веднъж на едно градинско парти и обсъждахте колекцията ѝ от орхидеи.

— Да, спомням си. — За нещастие Еви не беше харесала жената.
— Те имат дъщеря?

— Близначки. Тази година са дебютантки. Както изглежда онзи нехранимайко, синът ти, е бил заловен *in flagrante delicto* с едната от тях.

— Върви по стъпките на баща си — каза Еви.

С леко обидено изражение на лицето Себастиан се изправи на крака с грациозно движение и я издърпа след себе си.

— Баща му никога не е бил хващан.

— Само от мен — рече самодоволно тя.

Себастиан се засмя.

— Така си е.

— Какво означава точно *in flagrante delicto*?

— Буквален превод? „В разгара на престъплението“. — Той я вдигна с лекота на ръце. — И смятам, че е редно да ти го демонстрирам.

— Ами с-скандала? Какво е станало с Гейбриъл и момичето...

— Това може да почака — рече твърдо Себастиан. — Възнамерявам да те съблазня за десетхиляден път, Еви — и този път искам да внимаваш.

— Да, сър — отвърна с престорена скромност тя и го прегърна през врата, докато съпругът ѝ я носеше към спалнята.

ГЛАВА 1

Лондон, 1876

Два дни по-рано...

Лейди Пандора Рейвънел беше отегчена.

До смърт.

Отегчена от отегчението си.

А лондонският Сезон едва започваше. Трябваше да изтърпи четири месеца балове, соарета, концерти и вечери, преди Парламентът да бъде разпуснат и семействата на перовете да могат да се върнат в именията си. Следваха поне шейсет вечери, петдесет бала и бог знае още колко соарета.

Нямаше да ги преживее.

Отпуснала рамене, Пандора се облегна назад в креслото и се загледа в претъпканата бална зала. Имаше джентълмени в официални черно-бели костюми, офицери в мундири и парадни ботуши и дами, увити в коприна и тюл. Защо всички тези хора бяха тук? Какво толкова имаха да си кажат, което да не бяха споделили по време на предишния бал?

Най-ужасният тип самота, помисли си Пандора, е да бъдеш единственият човек в тълпата, който не си прекарва добре.

Някъде сред вихрещата се маса от танцуващи двойки нейната близначка се носеше грациозно в ръцете на поредния многообещаващ ухажор. Касандра също намираше Сезона за ужасно скучен и разочароващ, но проявяваше по-голяма склонност да играе играта.

— Няма ли да ти е по-добре да се разхождаш из залата и да разговаряш с хората, вместо да седиш в ъгъла? — бе я попитала Касандра малко по-рано същата вечер.

— Не. Поне, докато седя тук, мога да си мисля за нещо интересно. Не мога да разбера как в продължение на часове успяваш да изтърпиш компанията на тези досадни хора.

— Не всички са досадни — възрази Касандра.

Пандора я стрелна със скептичен поглед.

— Сред всички господа, с които се запозна досега, има ли поне един, който да искаш да видиш повторно?

— Още не — призна си Касандра. — Но няма да се откажа, докато не се запозная с всичките.

— Запознаеш ли се с един — рече мрачно Пандора, — все едно си опознала всички.

Касандра сви рамене.

— Вечерите минават по-бързо в разговори. Трябва да опиташ.

За нещастие Пандора беше неспособна да води светски разговори. Беше ѝ невъзможно да имитира интерес, когато някой предвзет грубиян започнеше да се хвали с постиженията си и колко го харесват приятелите му, и колко много му се възхищават всички. Не можеше да изтърпи поредния благородник на зряла възраст, желаещ млада съпруга, която да му служи като компаньонка и болногледачка, или вдовец, очевидно излязъл на лов за потенциална самка за разплод. Мисълта да я докосва някакъв такъв, дори с ръкавици, я караше да настръхва. А предложението да разговаря с тях ѝ напомняше колко всъщност е отегчена.

Загледана в лъскавия паркет на пода, тя се опита да състави колкото се може повече думи от буквите в думата *отегчен*. Чене... тече... точен...

— Пандора — долетя гласът на придружителката ѝ. — Защо пак си седнала в ъгъла? Дай да видя тефтерчето ти за танци.

Пандора погледна към Елинор, лейди Бъруик, и неохотно ѝ подаде малкото си бално тефтерче.

Графинята, висока жена с царствено присъствие и гръб като дръжка на метла, разтвори перлените му корици и огледа тънките страници със стоманен поглед.

Всичките бяха празни.

Устните ѝ се свиха, сякаш някой бе дръпнал връвчицата, на която бяха нанизани.

— Досега трябваше да е запълнено.

— Изкълчих си глезена — каза Пандора, като избягваше погледа ѝ. Единствено преструвката ѝ позволяваше да седи в безопасност в ъгъла и да избегне сериозен обществен провал. Според правилата на етикета, ако една дама откаже танц заради умора или нараняване, тя не може да приеме нито една покана до края на вечерта.

Лицето на по-възрастната жена беше замръзнало в неодобрение.

— Така ли се отплащаш за щедростта на лорд Триниър? За всичките скъпи нови рокли и аксесоари... защо му позволи да ти ги купи, след като вече си планирала да провалиш Сезона си?

Всъщност Пандора наистина изпитваше вина. Братовчед ѝ Девън, лорд Триниър, който беше наследил графската титла предишната година, след смъртта на брат ѝ, проявяваше изумителна щедрост към нея и Касандра. Не само плати прекрасните им тоалети за Сезона, но им осигури и щедра зестра, която да гарантира интереса на всички добри партии за женитба. Родителите им, които бяха починали преди няколко години, със сигурност нямаше да са толкова щедри.

— Не съм *планирала* да проваля Сезона си — промърмори тя. — Просто не осъзнавах колко ще е трудно.

Особено танцуването.

С някои танци, като тържественото откриване на двойките в началото на бала и кадрила, можеше да се справи. Щеше да изтанцува дори *галоп*, стига партньорът ѝ да не я въртеше твърде бързо. Но валсът криеше опасности на всяка крачка... в буквалния смисъл. Пандора губеше равновесие при всяко по-рязко завъртане. Това всъщност ѝ се случваше и в тъмното, когато не можеше да разчита на зрението си, за да се ориентира. Лейди Бъруик не подозираше за този проблем, а Пандора никога не би си признала, от гордост и срам. Единствено Касандра знаеше тайната ѝ и причината за това ѝ състояние, и години наред ѝ бе помагала да го прикрива.

— Трудно е само защото сама го правиш такава — рече упорито лейди Бъруик.

— Не виждам защо трябва да полагам толкова много усилия, за да си хвана съпруг, който никога няма да ме харесва.

— Няма никакво значение дали съпругът ти ще те харесва. Бракът няма нищо общо с личните чувства. Той е обединение на интереси.

Пандора премълча, макар да не беше съгласна с това. Преди около година по-голямата ѝ сестра Хелън се беше омъжила за господин Рис Уинтърборн, уелсец с обикновен произход, и двамата бяха невероятно щастливи. Същото се отнасяше за братовчедата Девън и съпругата му Катлийн. Браковете по любов може и да бяха рядко срещани, но определено не бяха невъзможни.

И въпреки това Пандора просто не можеше да си представи такова бъдеще за себе си. За разлика от Касандра, която беше романтична душа, тя никога не беше мечтала да се омъжи и да има деца. Не искаше да принадлежи на никого, а най-вече не искаше никой да ѝ принадлежи. Колкото и да се опитваше да се насили да желае онова, което би *трябвало* да желае, тя знаеше, че никога нямаше да намери щастие в традиционния живот.

Лейди Бъруик въздъхна и седна до нея, изпънала гръб.

— Месец май едва сега започна. Помниш ли какво ти казах за това?

— Че е най-важният месец от Сезона, когато се провеждат всички важни събития.

— Точно така. — Лейди Бъруик ѝ върна балното тефтерче. — След тази вечер очаквам да положиш повече усилия. Дължиш го както на лорд и лейди Триниър, така и на себе си. Смея да заявя, че го дължиш и на мен, след всички усилия, които положих, за да те усъвършенствам.

— Права сте — отвърна тихо Пандора. — И съжалявам — искрено — за всички проблеми, които ви причинявам. Но вече ми е пределно ясно, че не съм създадена за това. Не искам да се омъжвам за никого. Възнамерявам да се издържа сама и да живея независимо. С малко повече късмет ще успея и вече няма да е необходимо никой да се притеснява за мен.

— Говориш за онази глупост с настолната игра? — попита графинята с натежал от презрение тон.

— Не е глупост. Реалност е. Току-що получих патент. Питайте господин Уинтърборн.

Предишната година Пандора, която винаги бе харесвала играчките и забавленията във всекидневната, беше измислила настолна игра. С подкрепата на господин Уинтърборн тя бе подала молба за патент и възнамеряваше да произвежда и разпространява играта. Господин Уинтърборн притежаваше най-големия универсален магазин в света и вече се беше съгласил да поръча петстотин копия. Играта със сигурност щеше да има успех, ако не за друго, то просто защото почти нямаше конкуренция: макар настолните игри да жънеха огромен успех в Америка благодарение на усилията на компанията „Милтън Брадли“, те бяха почти непознати тук, в Британия. Пандора вече беше

разработила още две игри и бе почти готова да подаде молба за патентоването им. Някой ден щеше да печели достатъчно пари, за да може сама да се оправя в този свят.

— Колкото и да ми допада господин Уинтърборн — рече намусено лейди Бъруик, — не мога да не го обвинявам за това, че те окуражава в това безразсъдно начинание.

— Той смята, че от мен ще излезе отлична бизнес дама.

Графинята потрепери, сякаш бе ужилена от оса.

— Пандора, ти си родена графска дъщеря. Достатъчно ужасно ще е, ако се омъжиш за търговец или фабрикант, но самата ти да се превърнеш в такъв е немислимо. Никъде няма да те приемат. Ще бъдеш отлъчена от обществото.

— Защо изобщо тези хора — Пандора бързо огледа тълпата в балната зала — ще се интересуват с какво се занимавам?

— Защото си една от тях. Факт, който, несъмнено, ги радва не повече, отколкото самата теб. — Графинята поклати глава. — Не мога да се преструвам, че те разбирам, момичето ми. Умът ти винаги ми се е струвал като онези фойерверки... онези, дето се въртят като обезумели?

— Огнените колела.

— Да. Въртят се и искрят, създават само светлина и шум. Ти си правиш изводи, без да се замисляш върху подробностите. Хубаво е да си умна, но прекалено многото ум обикновено води до същите резултати като невежеството. Наистина ли смяташ, че можеш да отхвърляш мнението на обществото? Наистина ли очакваш хората да ти се възхищават за това, че си различна?

— Разбира се, че не. — Пандора въртеше в ръце балното тефтерче, непрекъснато го отваряше и затваряше. — Но могат поне да се опитат да ме приемат.

— Глупаво, инатливо момиче, защо да го правят? Несъобразяването с правилата е просто прикрит егоизъм. — Въпреки че графинята очевидно е удоволствие би изнесла цяла лекция, тя млъкна и се изправи. — Ще продължим разговора по-късно. — Лейди Бъруик се обърна и се запъти към групичката вдовици с остри погледи и оцет вместо кръв във вените, които се бяха отделили настрана.

В лявото ухо на Пандора прозвънва металически звук, като вибрираща медена жица, както обикновено се случваше, когато нещо я

терзаеше. За неин ужас очите ѝ се напълниха с парещи сълзи. О, Боже, това щеше да е абсолютно унижение: ексцентричната, тромава Пандора-самотница, плаче в ъгъла на балната зала. Не, това *няма* да се случи. Тя се изправи толкова бързо, че столът ѝ едва не се катурна назад.

— Пандора — разнесе се някъде отблизо напрегнат глас. — Трябва да ми помогнеш.

Тя се извърна озадачена точно когато Доли, лейди Колуик, се приближи до нея.

Доли, жизнерадостно тъмнокосо момиче, бе по-малката от двете дъщери на лейди Бъруик. Семействата се бяха сблизили, след като лейди Бъруик се зае да обучава Пандора и Касандра на етикет и поведение в обществото. Доли беше красива и любимка на мнозина, и се бе държала добре с Пандора, когато останалите жени проявяваха безразличие или презрение. Миналата година, по време на първия Сезон на Доли, тя беше станала обект на всеобщо възхищение, по време на всяко събитие около нея се струпваше тълпа от ергени. Наскоро се беше омъжила за Артър, лорд Колуик, който, макар и с поне два пъти по-възрастен от нея, имаше значително състояние и титлата маркиз в бъдещето си.

— Какво има? — попита загрижено Пандора.

— Първо ми обещавай, че няма да кажеш на мама.

Пандора се усмихна накриво.

— Знаеш, че никога не ѝ казвам нищо. Какъв е проблемът?

— Изгубих си обещата.

— О, по дяволите — рече съчувствено Пандора. — Е, на всеки може да се случи. Аз непрекъснато губя разни неща.

— Не, ти не разбираш. Лорд Колуик извади сапфирените обеци на майка си от сейфа, за да ги нося тази вечер. — Доли извърна главата си, за да покаже тежката висулка със сапфири и диаманти, която висеше на ухото ѝ. — Проблемът е не само, че загубих едната — продължи нещастно тя. — А *къде* я загубих. Разбираш ли, измъкнах се навън за няколко минутки с един от някогашните ми ухажори, господин Хейхърст. Лорд Колуик ще ми се ядоса ужасно, ако разбере.

Пандора се ококори.

— И защо го направи?

— Ами господин Хейхърст винаги е бил любимият ми ухажор. Сърцето на горкото момче все още е разбито от брака ми с лорд Колуик и то не спира да ме преследва. Трябваше да го успокоя, като се съглася на едно рандеву. Отидохме в лятната къща зад верандите. Сигурно съм изгубила обещата, докато седяхме на дивана. — В очите ѝ проблеснаха сълзи. — Не мога да се върна там да я потърся. И без това отсъствах твърде дълго. Ако съпругът ми забележи, че обещата я няма... Направо не ми се мисли какво може да се случи.

Последва миг очаквателно мълчание.

Пандора погледна към прозорците на балната зала, чиито стъкла проблясваха под отразените светлини. Навън беше тъмно.

Неспокойни тръпки пробягаха по гърба ѝ. Тя не обичаше да ходи никъде нощем, особено сама. Но Доли изглеждаше отчаяна и заради добротата ѝ Пандора просто нямаше как да ѝ откаже.

— Искаш ли да отида да я взема? — предложи неохотно тя.

— Ще го направиш ли? Можеш да изтичаш до лятната къща, да грабнеш обещата и веднага да се върнеш. Лесно ще я намериш. Просто върви по чакълестата пътека, която прекосява поляната. Моля те, моля те, *скъпа* Пандора, до живот ще съм ти задължена.

— Няма нужда да ме молиш — отвърна Пандора, развълнувана и развеселена. — Ще се погрижа да я открия. Но, Доли, след като вече си омъжена, не мисля, че трябва да се срещаш с господин Хейхърст. Не си струва риска.

Доли я погледна със съжаление.

— Обичам лорд Колуик, но никога няма да го обичам така, както господин Хейхърст.

— Тогава защо не се омъжи за него?

— Той е трети син и никога няма да има титла.

— Но щом го обичаш...

— Не бъди глупава, Пандора. Любовта е за момичетата от средната класа. — Доли огледа разтревожено залата. — Никой не ни наблюдава — рече тя. — Ако побързаш, можеш да се измъкнеш незабелязано.

О, щеше да бяга бързо като мартенски заек. Нямаше да прекара навън, в нощта, повече време от абсолютно необходимото. Само ако можеше да накара Касандра, нейната вярна заговорничка, да я

придружи. Но сега беше по-добре тя да продължи да танцува; така щеше да ангажира вниманието на лейди Бъруик.

Пандора небрежно се отдалечи покрай стената, дочувайки откъслечни разговори за операта, Парка и последните „новости“. Когато се промъкна зад гърба на лейди Бъруик, тя почти очакваше придружителката ѝ да се обърне и да се хвърли към нея като орел рибар, който е зърнал кефал. За щастие лейди Бъруик продължи да гледа танцуващите двойки, които кръжаха из залата в забързан поток от пъстроцветни поли и обути в панталони крака.

Доколкото можеше да определи, напускането ѝ остана незабелязано. Тя забърза надолу по голямото стълбище, прекоси голямото фойе с балкони и стигна до ярко осветената галерия, която преминаваше през цялата дължина на къщата. Стените бяха покрити с редици от портрети, поколения важни аристократи я гледаха с презрение, докато тя подтичваше по паркета.

Намери вратата, през която се стигаше до задната тераса, застана на прага и се взря навън като пътник, който наднича от парапета на кораб към морето. Нощта беше дълбока, хладна и тъмна. Изобщо не ѝ се искаше да напуска безопасността на къщата. Но се почувства успокоена от редицата маслени градински фенери, представляващи медни купи, поставени върху високи железни пръти, които бяха подредени покрай пътеката през поляната.

Съсредоточена върху мисията си, Пандора се затича по задната тераса към поляната. Гъстата горичка от шотландски ели изпълваше въздуха с остра миризма. Тя успяваше да потисне вонята на Темза, която се носеше покрай имението.

Откъм реката се чуваха груби мъжки гласове и силни удари; работници подсилваха скелето в подготовка за фойерверките. В края на вечерта гостите щяха да се съберат на задната тераса и по балконите на горния етаж, за да гледат пиротехническите ефекти.

Чакълестата пътечка заобиколи гигантската статуя на древното лондонско речно божество, Бащицата Темза. Дългобрада и набита, масивната фигура се извисяваше над огромен каменен плинт, стиснала небрежно в ръката си тризъбец. Фигурата беше съвсем гола, с изключение на късата пелерина, което, според Пандора, я правеше да изглежда изключително глупаво.

— *An naturel*^[1] на обществено място? — произнесе насмешливо тя на глас, докато минаваше покрай него. — Човек може да очаква подобно нещо от класическа гръцка статуя, но *вие*, сър, нямате извинение.

Тя продължи към лятната къща, която се гушеше зад един тисов храсталак и изобилие от рози сентифолия. Откритата от едната страна сграда, чиито дъсчени стени стигаха до средата на колоните, беше изградена върху тухлени основи. Беше украсена с панели от цветно стъкло и осветявана единствено от малка мароканска лампа, която висеше от тавана.

Пандора изкачи колебливо двете дървени стъпала и влезе в сградата. Единствената мебел вътре беше плетена пейка, която като че ли беше монтирана към близките колони.

Докато търсеше изгубената обещана, Пандора се опитваше да придържа полите си нагоре, за да не се влачат по мръсния под. Носеше най-хубавата си одежда, бална рокля, ушита от цветна коприна, която под един ъгъл изглеждаше сребриста, а под друг — лавандулова. Предницата ѝ беше семпла, с гладък, прилепнал корсаж и изрязано деколте. Сложните дипли на гърба се спускаха във водопад от коприна, който проблясваше и се вълнуваше при всяко нейно движение.

След като надникна под възглавничките, Пандора се качи върху пейката. Огледа пространството между нея и извитата стена. Устните ѝ се разтеглиха в доволна усмивка, когато съзря проблясък в чупката между стената и пода.

Сега единственият проблем беше как да вземе обещаната. Ако коленичеше на пода, щеше да се върне в балната зала мръсна като коминочистач.

Задната част на пейката представляваше сложна плетеница от заврънкулки, между които имаше достатъчно място, за да се провере ръка. Пандора свали ръкавиците си и ги пъкна в специалното джобче на роклята. Повдигна сръчно полите си, коленичи върху пейката и пъкна ръка до лакътя в един от отворите. Пръстите ѝ не успяха да стигнат до пода.

Наведе се още повече, проверя главата си и почувства леко дръпване на косата, последвано от лекия звън на паднал фуркет.

— По дяволите — промърмори тя. Извъртя тялото си така, че да пъкне и рамене в отвора, и започна да опипва долу, докато най-накрая

пръстите ѝ не докопаха обещата.

Но когато се опита да се измъкне, възникна неочаквана трудност. Извитата дърворезба на облегалката се беше забила в нея като зъби на акула. Пандора се дръпна по-рязко назад, роклята ѝ се закачи за нещо и се чу пропукването на няколко шева. Тя застина. Определено не искаше да се върне в балната зала с разпрана рокля.

Изпъна се и се опита да достигне гърба на роклята си, но отново се спря, когато чу как нежният плат започва да се къса. Може би ако се плъзнеше леко напред и се опиташе да се измъкне под друг ъгъл... но маневрата само я заклеци още по-здраво, острият ръбове на резбованото дърво се забиха дълбоко в кожата ѝ. След като продължи да се гърчи още минутка, Пандора застина неподвижно; единствено гърдите ѝ се повдигаха учестено.

— Не съм се заклецила — говореше си тя. — Не е възможно. — Последва нов безуспешен опит. — О, Боже, заклецена съм. По дяволите. *По дяволите.*

Ако я откриеха така, това щеше да означава доживотни подигравки. Може би щеше да намери начин да живее с тях. Но това щеше да се отрази на семейството ѝ, да накара и тях да изглеждат нелепо; което на свой ред щеше да съсипе Сезона на Касандра, а това беше недопустимо.

Отчаяна и раздразнена, Пандора се опита да се сети за най-ужасната дума, която знаеше.

— *Мамка му!*

В следващия момент замръзна от ужас, когато чу как някакъв мъж се прокашля зад гърба ѝ.

Дали е слуга? Или градинар? О, Боже, дано не е някой от гостите.

Тя чу стъпки, когато той влезе в лятната къща.

— Май имате проблеми с тази пейка — отбеляза непознатият. — По правило не препоръчвам достъпа с главата напред, тъй като обикновено води до усложняване на процеса на сядане. — В гласа му се долавяше някакво мрачно хладнокръвие, което неизвестно защо успокои нервите ѝ. Голата ѝ кожа настръхна.

— Сигурна съм, че ви е много забавно — каза предпазливо Пандора, като се опитваше да го види през резбованата облегалка. Той беше облечен в официално вечерно облекло. Определено беше гост.

— Съвсем не. Защо да ме забавлява гледката на млада жена, заела поза с главата надолу върху някаква мебел?

— Не съм заела поза. Роклята ми се заклеци в пейката. И ще ви бъде ужасно задължена, ако ми помогнете да се измъкна от нея.

— От роклята, или от пейката? — попита непознатият с интерес в гласа.

— От пейката! — отвърна раздражено Пандора. — Заклецила съм се в проклетите... — тя се поколеба, чудейки се как да нарече резбованите дървени извивки — ... завърънкулки — довърши тя.

— Акантови орнаменти — произнесе едновременно с нея мъжът. След секунда попита с равен глас: — Как ги нарекохте?

— Няма значение — отвърна с досада Пандора. — Имам лошия навик да си измислям думи и не би трябвало да ги казвам пред други хора.

— Защо?

— Хората могат да ме помислят за ексцентричка.

Тихият му смях породил гъделичкащо усещане в стомаха ѝ.

— В този момент, скъпа, измислянето на думи е най-малкият ви проблем.

Пандора примигна, изненадана от ласкавата дума, и се напрегна, когато той седна до нея. Намираще се достатъчно близо, за да усети мириса му, аромат на кедър, примесен със свежа земята миризма. Ухаеше на скъпа гора.

— Ще ми помогнете ли? — попита тя.

— Бих могъл. Ако ми кажете какво изобщо търсехте на тази пейка.

— Трябва ли да знаете?

— Трябва — увери я той.

Пандора се намръщи.

— Търсех нещо.

Една дълга ръка се плъзна върху облегалката на пейката.

— Боя се, че трябва да бъдете малко по-конкретна.

Не се държи особено кавалерски, помисли си раздражено тя.

— Една обещана.

— И как я загубихте?

— Не е моя. На една приятелка е и трябва да ѝ я върна колкото се може по-бързо.

— Приятелка — повтори той със скептичен тон. — Как се казва?

— Не мога да ви кажа.

— Жалко. Ами късмет тогава. — Той се надигна, сякаш за да си тръгне.

— *Чакайте*. — Пандора се опита да се извие и чу отново звука от пропукване на шевове. — Обещата е на лейди Колуик.

— Аха. Предполагам, че е била тук с Хейхърст?

— Откъде знаете?

— Всички знаят, включително лорд Колуик. Предполагам, че стига да му осигури законен наследник, той няма да има нищо против любовните истории на Доли.

Досега никой джентълмен не беше говорил толкова откровено с Пандора и думите му бяха доста шокиращи. Но пък и това бе първият наистина интересен разговор, който някога бе водила на бал.

— Това не е любовна история — каза тя. — Било е просто рандеву.

— Знаете ли какво означава рандеву?

— Разбира се, че знам! — отвърна Пандора с огромно възмущение. — Вземала съм уроци по френски. Означава среща.

— В определен контекст — рече сухо той — означава много повече.

Пандора се загърчи отчаяно.

— Въобще не ме интересува какво са правили Доли и господин Хейхърст на тази пейка! Просто искам да се *откача* от нея. Ще ми помогнете ли?

— Предполагам, че трябва да го направя. Интересът от разговора с непознати задни части започва да избледнява.

Пандора се вцепени и сърцето ѝ заби лудо, когато го усети да се навежда над нея.

— Не се притеснявайте — каза той. — Няма да ви задявам. Интересите ми не включват млади момичета.

— На двайсет и една съм — сопна му се тя.

— Нима?

— Да, защо звучите толкова скептично?

— Не бих очаквал да открия жена на вашата възраст в такова положение.

— Почти винаги съм в някакво положение. — Пандора рязко се дръпна, когато усети лек натиск върху гърба си.

— Не мърдайте. Закачили сте роклята си на три различни спираловидни орнамента. — Той дърпаше сръчно копринените плисета и дипли. — Как успяхте да се наврете в толкова тясно пространство?

— Напред беше лесно. Но не осъзнах, че проклетите заврън... — тоест, орнаменти — се закачат като бодлива тел.

— Освободих роклята ви. Опитайте се да се измъкнете.

Пандора започна да се измъква назад и извика, когато дървото се заби в тялото ѝ.

— Все още не мога. Ох, *по дяволите...*

— Не се паникьосвайте. Извийте раменете си на... не, не натам, на другата страна. Чакайте. — В гласа на непознатия се долавяше неохотен смях. — Все едно се опитвам да отворя японска кутия главоблъсканица.

— Какво е това?

— Дървена кутия, направена от свързани части. Може да се отвори само ако някой знае последователността от движения, които я отключват. — Една топла длан се отпусна върху голото ѝ рамо и леко го извъртя.

Докосването му странно я разтърси. Тя рязко си пое дъх и хладният въздух се завихри в пламналите ѝ дробове.

— Отпуснете се — каза той, — и за миг ще ви освободя.

— Не мога да се отпусна, когато ръката ви е там. — Гласът ѝ прозвуча по-пискливо от обичайното.

— Ако ми съдействате, ще стане по-бързо.

— Опитвам, но позата е доста неудобна.

— Вие сте виновни за тази поза, не аз — напомни ѝ той.

— Да, но — ох! — Върхът на един орнамент я одраска по ръката. Ситуацията ставаше непоносима. Гласкана от засилващата се паника, тя се въртеше неспокойно между извивките на дърворезбата. — О, това е ужасно!

— Спокойно. Позволете ми да насоча главата ви.

И двамата застинаха на място, когато някъде отвън се разнесе рязък вик:

— *Какво, по дяволите, става тук?*

Наведеният над Пандора мъж изруга тихо под носа си. Пандора не беше сигурна какво означава думата, но звучеше по-ужасно и от „мамка му“.

Разгневеният новодошъл продължи:

— Негодник! Дори от теб не го бях очаквал. Да насилваш безпомощна жена и да злоупотребяваш с гостоприемството ми по време на благотворителен бал!

— Милорд — извика бързо помощникът на Пандора, — неправилно тълкувате ситуацията.

— Сигурен съм, че я тълкувам достатъчно добре. Веднага я пусни!

— Но аз все още съм заклещена — рече умолително Пандора.

— Какъв *срам*. — Заядливият възрастен отбеляза, като очевидно се обръщаше към трети човек: — Хванат на местопрестъплението!

Озадачената Пандора почувства как непознатият я измъкна от пейката, като закри с едната си ръка лицето ѝ, за да го предпази от одраскване. Докосването му беше нежно, но силно смуцаващо, и по тялото ѝ пробягаха топли тръпки. Веднага щом се освободи от капана, Пандора побърза да се изправи. След като бе седяла с наведена надолу глава твърде дълго, сега ѝ се зави свят и тя залитна. Непознатият инстинктивно я подхвана и я облегна на тялото си. Преди да я пусне, Пандора усети за миг твърдите гърди и стегнатите мускули. Когато наведе глава, за да огледа роклята си, разрошената ѝ фризура клюмна върху челото. Полите ѝ бяха мръсни и омачкани. По раменете и горната част на ръцете ѝ се виждаха червени белези.

— По дяволите — промърмори мъжът, след като я погледна, — коя сте вие?

— Лейди Пандора Рейвънел. Ще им кажа... — Гласът ѝ заглъхна, щом осъзна, че се взира в арогантен млад бог, висок и широкоплещест, движещ се с котешка грация. Малката лампа на тавана хвърляше златисти отблясъци върху гъстата му, красиво подстригана кехлибарена коса. Очите му имаха цвета на зимна синева, скулите му бяха високи и добре изразени, линията на челюстта му изглеждаше като изсечена с длето. Пълните, чувствени извивки на устните му внасяха лек еротичен дисонанс в иначе класическите му черти. Един поглед към него бе достатъчен, за да я накара да се почувства така, сякаш се опитва да диша на изключително голяма

височина. Как ли се отразява такава нечовешка красота върху характера на човек? Едва ли позитивно.

Разтърсената Пандора бръкна с ръка в джоба на роклята си и пусна обещата вътре.

— Ще им кажа, че не се е случило нищо. Все пак наистина е така.

— Истината няма да има никакво значение — беше краткият му отговор.

Той се отмести, за да я пропусне пред себе си, и когато излязоха навън, се оказаха очи в очи с лорд Чауърт, домакинът на бала и собственик на имението. Като приятел на семейство Бъруик, той беше един от последните хора, които Пандора би искала да я открият в компрометираща ситуация. Придружаваше го тъмнокос мъж, когото не беше виждала преди.

Чауърт бе нисък и набит, с фигура, напомняща ябълка, поставена върху разкрячена лешникотрошачка. Белият ореол от бакенбарди и брада потреперваше нервно, докато говореше.

— Двамата с графа се бяхме запътили към реката да видим как върви подготовката за фойерверките, когато чухме писъците за помощ на младата дама.

— Не съм пищяла — възрази Пандора.

— Самият аз отивах там, за да говоря със строителя — каза младият мъж до нея. — Връщах се към голямата къща, когато забелязах, че лейди Пандора се е озовала в затруднено положение, част от роклята ѝ се беше заклецила в пейката. Просто се опитах да ѝ помогна.

Снежните преспи на веждите на Чауърт се повдигнаха до нивото на косата му и той се обърна към Пандора.

— Вярно ли е това?

— Да, милорд.

— Но какво изобщо, кажете ми, търсехте тук?

Пандора се поколеба, защото не искаше да разкрива никакви улики срещу Доли.

— Измъкнах се навън, за да подишам малко чист въздух. Просто бях... отегчена.

— Отегчена? — повтори гневно Чауърт. — При онзи оркестър от двайсет човека и бална зала, пълна с добри партии за женитба, с които

да танцувате?

— Никой не ме покани на танц — промърмори Пандора.

— Щяха да го направят, ако не бяхте дошли тук, за да общувате с един прословут женкар!

— Чауърт — намеси се тихо тъмнокосият мъж, — ако позволите.

Говорещият имаше грубовата красота, със смели, изсечени черти на обветреното си лице, което разкриваше любител на откритите пространства. Макар да не беше млад — черните му коси бяха щедро изпъстрени със сребро и времето беше издълбало бръчици покрай очите и между носа и устата му — той определено не можеше да се нарече и стар. Не и когато тялото му излъчваше здраве и около него витаеше аура на властност.

— Познавам младежа откакто се е родил — продължи той с дълбок и леко дрезгав глас. — Както знаеш, с баща му сме близки приятели. Гарантирам за думата му. За доброто на момичето предлагам да премълчим за случилото се и да подходим с дискретност към ситуацията.

— Аз също познавам баща му — сопна се лорд Чауърт, — който на младини опозори доста нежни цветя. Очевидно синът върви по стъпките му. Не, Уестклиф, няма да премълча — човек трябва да отговаря за действията си.

Уестклиф? Пандора погледна към мъжа с напрегнат интерес. Беше чувала за граф Уестклиф, който, след херцог Норфолк, притежаваше най-старата и най-уважавана титла в Англия. Обширното му имение в Хемпшър, Стоуни Крос Парк, беше прочуто с лова и риболова си.

Уестклиф срещна погледа ѝ. Той не изглеждаше нито шокиран, нито осъдителен.

— Баща ви е лорд Триниър, нали? — попита той.

— Да, милорд.

— Познавах се с него. Ловуваше в моето имение. — Графът помълча. — Канех го да доведе и семейството си, но той винаги предпочиташе да идва сам.

Това не беше изненада. Бащата на Пандора гледаше на трите си дъщери като на паразити. Майка ѝ също не се интересуваше от тях. В резултат на това Пандора, Касандра и Хелън понякога изкарваха

месеци наред без родителите си. Изненадващо бе само, че споменът за това все още притежаваше силата да я наранява.

— Баща ми предпочиташе да има колкото се може по-малко контакти с нас — произнесе безизразно тя. — Смяташе ни за неудобство. — Тя наведе глава и промърмори: — Очевидно съм доказала правотата му.

— Не бих казал. — Гласът на графа се стопли от развеселена симпатия. — Собствените ми дъщери са ме уверявали — неведнъж — че и добродетелното момиче може да попадне в буйни води.

— Точно тази буйна вода трябва незабавно да бъде укротена — намеси се лорд Чауърт. — Ще отведе лейди Пандора при придружителката ѝ. — Той се обърна към мъжа, който стоеше до нея. — Предлагам ви незабавно да отидете в Рейвънел Хаус, да се срещнете със семейството ѝ и да уговорите нужните приготовления.

— Какви приготовления? — попита Пандора.

— Той има предвид сватбените приготовления — отвърна с равен глас мъжът със студения поглед.

Тревожни тръпки пробягаха по тялото ѝ.

— *Какво?* Не. Не, в никакъв случай няма да се омъжа за вас. — Пандора осъзна, че той може да приеме това твърде лично, и додаде с по-отстъпчив тон: — Това няма нищо общо с личността ви; просто нямам намерение да се омъжвам.

Лорд Чауърт я прекъсна със самодоволен глас:

— Предполагам, че възраженията ви ще се стопят, ако разберете, че мъжът, който стои пред вас, е Гейбриъл, лорд Сейнт Винсът — наследник на херцогство.

Пандора поклати глава.

— Предпочитам да съм чистачка, вместо съпруга на аристократ.

Студеният поглед на лорд Сейнт Винсът се плъзна по изподраните ѝ рамене и разкъсаната рокля, и бавно се върна на напрегнатото ѝ лице.

— Всъщност — рече тихо той, — отсъствали сте от балната зала достатъчно дълго, за да го забележат останалите.

Пандора започна да осъзнава, че си е навлякла големи неприятности, които не биха могли да се разрешат с обикновено обяснение, пари или дори влиянието на семейството ѝ. Пулсът ѝ барабанеше в ушите.

— Не и ако ми позволите веднага да се върна там. Никой никога не забелязва дали съм била там, или не.

— Според мен това е трудно за вярване.

Начинът, по който го произнесе, не прозвуча като комплимент.

— Така е — рече Пандора отчаяно и бързо, като мислеше още по-бързо. — Нямам кавалер за бала. Съгласих се да участвам в Сезона само за да правя компания на сестра ми Касандра. Тя ми е близкачка, по-милата, по-красивата, а вие сте точно типът съпруг, който би й допаднал. Ако ми позволите да я доведа, можете да я компрометирате, а аз ще се откача. — При вида на безизразния му поглед, тя обясни: — Хората определено няма да очакват от вас да се ожените и за двете ни.

— Боя се, че никога не съсипвам репутацията на повече от една жена на нощ. — В гласа му звънтеше подигравателна учтивост. — Човек трябва все някъде да постави граница.

Пандора реши да опита друго.

— Вие *не* искате да се омъжите за мен, милорд. Ще бъда най-ужасната възможна съпруга. Забравям често и съм упорита, а и не мога да седя спокойно повече от пет минути. Винаги правя неща, които не трябва. И съм увредила характера си с твърде много четене на вредна литература. — Тя спря, за да си поеме дъх и забеляза, че лорд Сейнт Винсът не е особено впечатлен от списъка ѝ с недостатъци. — Освен това краката ми са кльоцави. Като на щъркел.

При неприличното споменаване на телесните ѝ части лорд Чауърт ахна, а лорд Уестклиф внезапно прояви интерес към близките розови храсти.

Устните на лорд Сейнт Винсът леко потрепнаха, сякаш се опитваше да потисне нежеланата усмивка.

— Оценявам искреността ви — каза след миг той и стрелна с леден поглед лорд Чауърт. — Но в светлината на героичните опити на лорд Чауърт да постигне справедливост, аз нямам друг избор, освен да обсъдя ситуацията със семейството ви.

— Кога? — попита разтревожено Пандора.

— Тази вечер. — Лорд Сейнт Винсът пристъпи напред, скъсявайки разстоянието между тях. Главата му се наведе над нейната. — Вървете с Чауърт — рече той. — Кажете на придружителката ви, че веднага потеглям към Рейвънел Хаус. И, за Бога, гледайте да не ви видят. Никак не ми се иска хората да си помислят, че съм се справил

толкова неумело с едно задиряне. — След кратка пауза добави с нисък глас: — Но трябва да върнете обещата на Доли. Накарайте някой слуга да я занесе.

Пандора направи грешката да погледне нагоре. Никоя жена не би могла да устои на гледката на това ангелско лице. Досега всички привилегирани млади мъже, с които се бе срещала по време на Сезона, като че ли се придържаха към някаква идея, към някаква хладнокръвна аристократична увереност. Но никой от тях не можеше да се сравнява с този ослепителен непознат, който несъмнено през целия си живот беше ухажван и му се бяха възхищавали.

— Не мога да се омъжа за вас — каза тя вцепенено. — Ще загубя всичко. — Пандора се извърна настрана, хвана Чауърт под ръка и тръгна с него към къщата, а другите двама останаха назад, за да поговорят насаме.

Чауърт се изкиска с вбесяващо задоволство.

— За Бога, умирам да видя реакцията на лейди Бъруик, когато ѝ съобща новината.

— Тя ще ме убие на място — успя да каже Пандора, като едва не се задави от отчаяние.

— За какво? — попита изумено възрастният мъж.

— За това, че съм компрометирана.

Чауърт се изсмя силно.

— Мило момиче, ще се изненадам, ако не изтанцува една бърза джигга. Току-що ти уредих брака на годината!

[1] Гол, без дрехи (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Гейбриъл изруга и пъхна ръце в джобовете си.

— Съжалявам — рече искрено Уестклиф. — Ако не беше Чауърт...

— Знам. — Младият мъж закрачи напред-назад пред лятната къща като тигър в клетка. Не можеше да повярва. След всички брачни капани, които беше успявал да избегне с лекота, този път наистина се беше хванал в клопката. И то не на някоя изкусна съблазнителка или светска красавица, шлифована в девическо училище. Виновница за падението му беше една ексцентрична самотница. Пандора беше дъщеря на граф, а това означаваше, че дори да е освидетелствана луда — което определено не биваше да се пренебрегва като възможност — честта ѝ трябваше да бъде защитена.

Тя излъчваше нервна енергия, като някой чистокръвен жребец, който очаква старта на надбягването. Дори най-леките ѝ движения притежаваха потенциала на експлозив. Ефектът беше смущаващ, но същевременно Гейбриъл установи, че му се иска да улови този хаотичен огън и да го използва добре, докато тя не се отпусне изтощена под тялото му.

Нямаше да има никакви проблеми с вкарването ѝ в леглото.

Проблем щеше да е всичко останало у нея.

Намръщен и притеснен, Гейбриъл се облегна на една от външните колони.

— Какво имаше предвид тя, когато каза, че ще изгуби всичко, ако се омъжи за мен? — попита той на глас. — Сигурно е влюбена в някого. В такъв случай...

— Съществуват млади жени — отбеляза сухо Уестклиф, — които имат и други цели, освен тази да си намерят съпруг.

Гейбриъл скръсти ръце на гърдите си и го изгледа язвително.

— Нима? Никога не съм срещал някоя от тях.

— Мисля, че точно сега го направи. — Графът погледна към посоката, в която се беше отдалечила лейди Пандора. — Самотница —

рече тихо той с лека усмивка, зареян в спомени.

С изключение на баща си, Уестклиф бе единственият човек, на когото Гейбриъл вярваше безрезервно; той му беше като чичо. Графът бе от онези мъже, които винаги постъпваха правилно, колкото и трудно да беше.

— Вече знам мнението ти за това, което трябва да направя — промърмори Гейбриъл.

— Момиче със съсипана репутация е оставено на произвола на съдбата — каза Уестклиф. — Знаеш как трябва да постъпи един джентълмен.

Гейбриъл поклати глава с изумен смях.

— Как бих могъл да се ожения за такова момиче? — Пандора никога нямаше да се впише в живота му. Накрая двамата щяха да се избият един друг. — Тя изобщо не е цивилизована.

— Очевидно лейди Пандора не се е движила достатъчно дълго в обществото, за да се запознае със законите му — призна Уестклиф.

Гейбриъл наблюдаваше една жълта пеперуда, която пърхаше около къщата, привлечена от светлината на фенера.

— На нея не й пука за законите на обществото — каза той с увереност. Пеперудата летеше във все по-малки кръгове, като непрекъснато отскачаше от трепкащите вълни топлина в своя фатален танц с пламъка на фенера. — Що за семейство са Рейвънелови?

— Стара и уважавана фамилия, но спечелиха богатство преди няколко години. Лейди Пандора имаше по-голям брат, Тео, който наследи титлата след кончината на баща им. За нещастие скоро след това той беше убит при инцидент по време на езда.

— Срещал съм го — каза Гейбриъл, мръщейки се замислено. — Преди две — не, три — години, в „Дженър“.

Семейството на Гейбриъл притежаваше частен игрален дом, привидно клуб за джентълмени, покровителстван от кралски особи, аристокрация и много влиятелни мъже. Преди да наследи херцогството, баща му Себастиан лично беше управлявал клуба и го бе превърнал в едно от най-модните игрални заведения в Лондон.

През последните няколко години голяма част от бизнес интересите на семейството, включително „Дженър“, бяха прехвърлени върху раменете на Гейбриъл. Той винаги бе наглеждал отблизо заведението, защото знаеше, че е любимо на баща му. Една вечер Тео,

лорд Триниър, беше посетил клуба. Той беше здрав, добре изглеждащ мъж, рус, със сини очи. Очарователен на повърхността, но криещ експлозивна сила под нея.

— Дойде в „Дженър“ с неколцина приятели една вечер, когато и аз бях там — продължи Гейбриъл, — и прекара по-голямата част от времето на игралната маса. Не играеше добре — беше от онзи тип хора, които се надъхват от загубите си, вместо да се откажат. Преди да си тръгне, поиска да получи членство. Леко раздразнен, управителят дойде при мен и ме помоли аз да се оправя с него заради привилегиите и титлата му.

— И ти му отказа? — попита Уестклиф, като видимо потрепна.

Гейбриъл кимна.

— Имаше лоша кредитна история, а фамилиното му имение тънеше в дългове. Отказах му тактично, колкото се може по-цивилизовано. Обаче... — Той поклати глава при спомена за разговора им.

— Триниър се ядоса — предположи Уестклиф.

— Разпени се като бик в обор — рече мрачно Гейбриъл, като си спомни как Тео се беше нахвърлил върху него без предупреждение. — Не спря да замахва, докато не го прострях на пода. Познавам не един мъж, който не може да си контролира нервите, особено когато е пийнал. Но никога не съм виждал някой да избухва по този начин.

— Рейвънел винаги са се славели с избухлив характер.

— Благодаря ти — каза кисело Гейбриъл. — Сега няма да се изненадвам, ако бъдещите ми потомци се появят с рога и опашки.

Уестклиф се усмихна.

— От собствен опит знам, че всичко зависи от това как ги възпитаваш. — Графът беше спокоен, стабилен център на собственото си буйно семейство, което включваше енергична съпруга и домочадие от непокорни наследници.

А пред лейди Пандора те изглеждаха като ленивци.

Гейбриъл пощипна носа си с палец и показалец и промърмори:

— Нямам проклетото търпение, Уестклиф. — Миг по-късно забеляза пеперудата, която най-после се беше приближила твърде близо до мамещия пламък. Деликатните крилца пламнаха и съществуването се превърна в димящ прах. — Знаеш ли нещо за новия лорд Триниър?

— Името му е Девън Рейвънел. Доста е харесван в Хемпшър и според слуховете се справя наистина компетентно с имението. — Уестклиф се поколеба. — Ожени се за младата вдовица на покойния граф, което не е незаконно, но предизвика доста повдигания на вежди.

— Сигурно има огромно наследство — рече цинично Гейбриъл.

— Вероятно. Във всеки случай не очаквам Триниър да възрази срещу брака ти с лейди Пандора.

Гейбриъл изкриви устни.

— Той ще е във възторг от възможността да се отърве от нея, повярвай ми.

Повечето масивни къщи на Саут Одли, китна улица в сърцето на Мейфеър, бяха със стандартна джорджианска архитектура, с много колони. Но Рейвънел Хаус беше предпочела епохата на крал Джеймс, с триетажни тераси и меланхоличен покрив с тънки комини.

Голямата всекидневна беше облицована с резбована ламперия, а белите тавани бяха украсени с митологични фигури. Върху стените висяха пищни гоблени, а френските вази от китайски порцелан бяха пълни със свежи цветя. Съдейки по тихата атмосфера, Пандора все още не се беше върнала.

Икономът го въведе в добре обзаведена приемна и го представи. Когато Гейбриъл пристъпи напред и се поклони, Девън Рейвънел се изправи да го посрещне.

Новият граф Триниър беше слаб, широкоплещест мъж на не повече от трийсет години, с тъмна коса и пронизателен поглед. Около него витаеше напрегната, но дружелюбна атмосфера, спокойна увереност, която веднага допадна на Гейбриъл.

Съпругата му Катлийн, лейди Триниър, остана да седи на дивана.

— Добре дошли, милорд. — Един поглед бе достатъчен, за да разсее подозренията на Гейбриъл, че Триниър се е оженил за нея заради пари. Или поне те не бяха единствената причина. Тя бе прекрасна жена, с деликатна котешка грация и косо разположени кафяви очи. Начинът, по който червеникавите ѝ къдрици се опитваха да се измъкнат от фуркетите, му напомняше за майка му и по-голямата му сестра.

— Извинявам се, че наруших спокойствието ви — започна Гейбриъл.

— Не е нужно да се извинявате — отвърна спокойно Триниър. — За нас е удоволствие да се запознаем с вас.

— Едва ли ще бъде, след като ви кажа защо съм тук. — Гейбриъл почувства как се изчервява, когато срещна погледите им. Раздразнен и изумен, че се е озовал в положение, намирисващо на фарс, той продължи решително, с каменно лице. — Идвам от бала на Чауърт. Възникна една... неочаквана ситуация... която трябва да бъде решена колкото се може по-скоро. Аз... — Той се спря, за да прочисти гърлото си. — Очевидно съм компрометирал лейди Пандора.

В стаята се възцари пълно мълчание.

При други обстоятелства Гейбриъл сигурно щеше да се забавлява с безизразните лица на двамата Триниър.

Лейди Триниър се окопоти първа:

— Какво имате предвид под „компрометирал“, милорд? Чули са ви да флиртувате с нея или може би става дума за нещо по-неприлично?

— Бях открит насаме с нея. В лятната къща зад имението.

Последва нова смазваща тишина, преди графът да попита направо:

— Какво правехте?

— Помагах ѝ да се измъкне от една пейка.

Лейди Триниър изглеждаше искрено озадачена.

— Много мило от ваша страна, но защо...

— Под „помагах ѝ“ — продължи Гейбриъл — имах предвид, че трябваше да я издърпам от пейката. Някак си беше успяла да заключи горната част на тялото си между дъските на извитата облегалка и не можеше да се освободи, без да разкъса роклята си.

Триниър разтърка челото си и за миг притисна длани към очите си.

— Съвсем в стила на Пандора — промърмори той. — Ще позвъня за бренди.

— Три чаши — каза съпругата му и отново погледна разтревожено към Гейбриъл. — Лорд Сейнт Винсът, седнете до мен, моля, и ми разкажете какво се случи.

Докато вървеше към нея, лейди Триниър събра напръстника, кълбото с конци и няколко парчета плат и разсеяно ги пхна в оставената до краката ѝ кошничка.

Гейбриъл ѝ предаде събитията от вечерта колкото се може по-сбито, като пропусна частта с обещата на Доли. Макар да не беше длъжен да пази тайната ѝ, той знаеше, че Пандора би предпочела да го премълчи.

Триниър дойде, седна до съпругата си и се заслуша напрегнато. След като лакеят донесе подноса с брeндитo, той наля от течността в няколко чаши и подаде едната на Гейбриъл.

Младежът отпи една глътка за кураж и почувства как парещата напитка се стича в гърлото му.

— Дори Чауърт да не беше толкова решен да ме остави да се пека на огъня — рече той, — репутацията на лейди Пандора вече беше съсипана. Не е трябвало да излиза от балната зала.

Раменете на лейди Триниър се отпуснаха като на уморена ученичка.

— Вината е моя. Аз убедих Пандора да вземе участие в Сезона.

— За Бога, не започвай отново — рече нежно графът, като обърна главата ѝ към себе си. — Не си виновна за всичко, колкото и да ти се иска да го вярваш. Всички се опитвахме да накараме Пандора да излезе в обществото. Алтернативата беше да си остане вкъщи, докато Касандра ходи по балове и партита.

— Ако бъде принудена да се омъжи, това ще пречупи духа ѝ.

Триниър взе малката ръка на съпругата си и я стисна в своята.

— Никой няма да я принуждава да прави нищо. Каквото и да се случи, двете с Касандра винаги могат да разчитат на моята защита.

Кафявите очи на съпругата му сияеха нежно, когато му се усмихна.

— Скъпи ми съпруже. Дори не е необходимо да го обмисляш, нали?

— Разбира се, че не.

Гейбриъл беше объркан — не, изумен — от начина, по който двамата обсъждаха ситуацията, сякаш имаха право на избор. Мили Боже, наистина ли трябваше да им обяснява, че позорът щеше да хвърли сянка върху цялото семейство? Че всички приятелства и връзки

на Рейвънел щяха да бъдат прекъснати? Че близначката на Пандора нямаше да има никакъв шанс да си намери подходящ партньор?

Лейди Триниър отново насочи вниманието си към него. Забеляза обърканото му изражение и каза предпазливо:

— Милорд, трябва да ви обясня, че Пандора не е обикновено момиче. Тя притежава свободолюбив дух и необичаен ум. И... ами, очевидно, тя е доста импулсивна.

Описанието до такава степен не отговаряше на идеала за благовъзпитана английска невеста, че Гейбриъл почувства как стомахът му се свива.

— ... тя и сестрите ѝ — казваше лейди Триниър — ... бяха отгледани в изключително уединение във фамилното провинциално имение. Всички са отлично образовани, но много неопитни. Първия път, когато се срещнах с тях, бе денят, в който се омъжих за брат им Тео. Те приличаха на трио... горски духове или дървесни нимфи, на нещо, излязло от приказка. Хелън, най-голямата, беше тиха и срамежлива, но близначките бяха оставени да тичат из имението без надзор през по-голямата част от живота си.

— Защо родителите им са го позволили? — попита Гейбриъл.

— Те нямаха полза от дъщери — отвърна тихо графът. — Единственото дете, което ценяха, е синът им.

— Опитваме се да ви кажем — рече откровено лейди Триниър, — че Пандора никога няма да се чувства добре със съпруг, който очаква от нея да бъде... ами, обикновена. Тя се нуждае от някой, който да цени уникалните ѝ качества.

Гейбриъл разклати брeндитo в чашата си и го допи на две бързи глътки с надеждата, че ще прогони ужасяващия хлад в корема му.

Не помогна.

Нищо не можеше да го накара да се почувства по-добре от задаващата се катастрофална промяна в живота му.

Никога не бе очаквал, че ще има брак като на родителите си — малко хора на земята имаха. Но поне се беше надявал да се ожени за изискана и уважавана жена, която да ръководи добре домакинството и да му роди послушни деца.

Вместо това изглежда щеше да се ожени за горски дух. С оригинален ум.

Гейбриъл не можеше да си представи усложненията, които щяха да възникнат за фамилните му имоти, арендатори и слуги. Да не говорим за потомците му. Господи, такава жена нямаше да има никаква представа как да се грижи за тях.

Той остави празната си чаша настрана и реши, че е най-добре да се прибере и сам да си отвори една бутилка. Или още по-добре, да посети любовницата си, в чиито обятия да намери временна забрава. Каквото и да направеше, щеше да е по-добро от това да седи тук и да обсъжда странната млада жена, която само за десет минути беше успяла да съсипе живота му.

— Триниър — каза мрачно той, — ако намерите някакво друго решение, различно от женитбата, кълна се, че ще изтанцувам една джига на стъпалата на „Свети Петър“. Но най-вероятно вместо това ще се наложи да изиграя сватбения валс. — Той бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади визитната си картичка. — Очаквам решението ви в лондонската ми резиденция.

Откъм прага се разнесе непокорен глас:

— Решението е *мое* и аз вече казах „не“.

Габриел машинално се изправи; същото направи и Триниър, когато Пандора влезе с широки крачки в стаята. След нея вървеше близначката ѝ, красива блондинка, и Елинор, лейди Бъруик.

Роклята на Пандора беше измачкана, бюстието ѝ бе разкривено, а ръкавиците липсваха. Върху рамото ѝ личаха няколко червени драскотини. В каретата бе извадила фуркетите от съсипаната си фризура и сега тежката ѝ черна коса падаше на вълни до кръста. Гъвкавата ѝ фигура трепереше като на затворено в клетка диво създание. Тя излъчваше някаква... енергия, някакво... нещо, за което нямаше дума, но Гейбриъл усещаше неустойимото напрежение, което като че ли изяждаше разстоянието между тях. Горещото ѝ присъствие изпълни тялото му и всяко негово косъмче настръхна.

Мили Боже. Той откъсна с усилие възхитения си поглед от нея и се поклони на лейди Бъруик.

— Графиньо — промърмори той. — За мен е удоволствие, както винаги.

— Лорд Сейнт Винсънт. — В очите на лейди Бъруик определено проблесна удовлетворение, когато видя попадналия в капан някогашен неуловим ерген. — Очевидно вече се познавате с лейди Пандора. — Тя

изведе напред русото момиче и каза: — А това е сестра ѝ, лейди Касандра.

Касандра направи грациозен, отработен реверанс.

— Милорд. — Беше красива, скромна, всяка къдрица и воланче си бяха на мястото. Погледът ѝ остана сведен надолу, не стигна повисоко от копчето на яката му. Прелестно момиче. Което изобщо не привлече интереса му.

Пандора се обърна към Гейбриъл по начин, по който никоя друга млада жена с нейното положение не би се осмелила. Тя имаше изумителни очи, тъмносиньо, оброчено с черно, като овъглени по ръбовете сапфири. Двете извити черни вежди изпъкваха контрастно на снежнобялата ѝ кожа. Ухаеше на нощен въздух и бели цветя, с лек намек за женска пот. Ароматът го възбуди, всичките му мускули се изопнаха като тетива.

— Знам, че се опитвате да постъпите както трябва, милорд — каза тя. — Но аз нямам нужда да спасявате репутацията ми. Моля ви, вървете си.

— Дръж си езика зад зъбите — промърмори лейди Бъруик на Пандора. — Да не си си изгубила ума?

Пандора обърна поглед към нея.

— Нищо лошо не съм направила — настоя тя. — Или поне нищо чак толкова ужасно, заради което да си струва да се омъжа.

— Попечителите ти ще решат какво ще става по-нататък — сопна ѝ се лейди Бъруик.

— Но тук става дума за моето бъдеще. — Погледът на Пандора се отмести към Гейбриъл. В гласа ѝ се промъкна напрежение. — Моля ви, вървете си. *Моля ви.*

Тя отчаяно се опитваше да контролира ситуацията. Или не разбираше, или не искаше да приеме, че резултатът ще е същият както ако се опита да спре движещ се с пълна пара локомотив.

Гейбриъл се чудеше какво да отговори. Тъй като бе отгледан от любяща майка и бе израснал в компанията на две сестри, той разбираше жените почти толкова добре, колкото и всеки друг мъж. Но това момиче беше нещо, с каквото никога не се беше сблъсквал.

— Ще си тръгна — каза той. — Но никой от нас не може да пренебрегва дълго тази ситуация. — Той подаде картичката си на Триниър. — Милорд, очевидно вие и семейството ми имате много

неща за обсъждане. Можете да разчитате на честта ми — предложението ми към лейди Пандора остава.

Но преди Триниър да успее да реагира, Пандора грабна картичката от ръката на Гейбриъл.

— Няма да се омъжа за вас, не разбирате ли? Предпочитам да се изстрелям с топ към слънцето. — И тя започна да къса картичката на малки парченца.

— Пандора! — възкликна лейди Бъруик, като гледаше как парченцата хартия се сипят по пода.

Нито Пандора, нито Гейбриъл ѝ обърнаха внимание.

Погледите им се срещнаха и като че ли цялата стая изчезна.

— Вижте какво — каза му Пандора с делови глас, — тук изобщо не може да става дума за брак.

Вижте какво? *Вижте какво?* Гейбриъл беше едновременно развеселен и вбесен. Наистина ли му говореше така, сякаш той беше просто някакво момче за поръчки?

— Никога не съм искала да се омъжвам — продължи Пандора. — Всички, които ме познават, ще го потвърдят. Когато бях малка, не ми харесваха приказките за принцеси, които чакат да бъдат спасени. Никога не съм си пожелавала нещо, когато видя падаща звезда, нито съм късала листенцата на маргаритките, броейки на глас „обича ме, не ме обича“. На сватбата на брат ми раздадоха тънки резенчета от сватбената торта на всички неомъжени девойки и казаха, че ако я пъхнем под възглавниците ни, ще сънуваме бъдещите ни съпрузи. Аз си го изядох. До последната трошичка. Планът за живота ми не включва брак с когото и да било.

— Какъв план? — попита Гейбриъл. Как може момиче с нейното положение, с нейния външен вид, да си прави планове, които не включват евентуален брак?

— Не е ваша работа — отвърна му бързо тя.

— Разбрах — увери я Гейбриъл. — Бих искал да попитам само едно: Какво тогава търсехте на бала, по дяволите, щом не искате да се омъжвате?

— Мислех си, че няма да е чак толкова скучно, колкото ако си останех у дома.

— Момиче, което се противопоставя на браковете като вас, няма работа на партитата от Сезона.

— Не всяко момиче, което отива на бал, иска да бъде Пепеляшка.

— Това е сезон за лов на яребици — отбеляза Гейбриъл с леден тон, — и вие се въртите в средата на ято яребици, така че е малко неискрено от ваша страна да искате от ловеца да се преструва, че не сте яребица.

— Така ли го приемат мъжете? Нищо чудно, че мразя баловете. — Пандора го погледна презрително. — Съжалявам, че нахълтах в щастливите ви ловни полета.

— Не си търсех съпруга — сопна ѝ се той. — Искам да се ожена не повече от вас.

— Тогава какво търсехте *вие* на бала?

— Искях да гледам фойерверките!

След кратка, наелектризирана пауза Пандора бързо сведе глава. Той видя как раменете ѝ се разтресоха и за един тревожен миг си помисли, че е започнала да плаче. Но след това чу тих хъхрещ, кискащ се звук и осъзна, че тя се... смее?

— Ами — промърмори Пандора, — очевидно сте успели.

Преди Гейбриъл да осъзнае какво прави, ръката му се протегна напред и повдигна брадичката ѝ. Тя се опитваше да потисне смеха си, но той така или иначе се изплъзна от устните ѝ. Комичен, скрит смях, прекъсван от тихи изписквания, докато в сините ѝ очи проблясваха искри като изгряващи звезди. От усмивката ѝ му се зави свят.

По дяволите.

Раздразнението му се стопи, заменено от топла вълна на удоволствие. Сърцето му заби силно от неустойимото желание да остане насаме с нея. Да се потопи в тази енергия. Цялото му същество пламна като в клада и той я пожела, пожела *нея* с цялото безразсъдно, егоистично желание, което обикновено успяваше да потиска. Но в това нямаше никакъв смисъл. Той беше цивилизован мъж, с опит и изтънчени вкусове, а тя беше... мили Боже, какво *беше* тя?

С цялото си сърце пожела да не му се искаше толкова силно да разбере това.

Веселото настроение на Пандора постепенно изчезна. Онова, което бе съзряла в погледа му, я накара леко да се изчерви. Кожата ѝ пламна под пръстите му.

Гейбриъл неохотно отдръпна ръката си.

— Не съм ви враг — успя да произнесе той.

— Но не сте ми и годеник.

— Все още не.

— Никога.

Прииска му се да се нахвърли върху нея. Да я придърпа в обятията си и да я целува до безпаметност. Вместо това произнесе със спокоен глас:

— Кажете ми го пак след няколко дни и може да ви повярвам. Междувременно — той бръкна в джоба си и извади нова визитна картичка, — ще дам това на Триниър.

Стрелна я нарочно с подигравателен поглед, от типа, който винаги успяваше да вбеси роднините му... и задържа картичката пред лицето ѝ.

Както бе предположил, Пандора не успя да устои на предизвикателството.

Посегна към картичката. Гейбриъл я накара да изчезне сякаш във въздуха, преди да е успяла да я докосне. Като момче се беше научил да крие картите в ръкава си при многобройните си посещения в „Дженър“.

Изражението на Пандора се промени, очите ѝ се разшириха.

— Как го направихте?

Гейбриъл сръчно изкара отново картичката.

— Научете се да молите учтиво — каза ѝ той, — и някой ден може да ви науча.

Веждите ѝ се укротиха.

— Няма значение. Не ме интересува.

Но той знаеше, че лъже. Истината се четеше в погледа ѝ.

Интересуваше се, колкото и да се опитваше да се бори с това.

И, Бог да му е на помощ... той също.

ГЛАВА 3

Две вечери след бала у Чауърт Гейбриъл играеше бiliarд в частните апартаменти над „Дженър“. Луксозните стаи, в които бяха живели родителите му в първите дни след сватбата си, сега бяха запазени от семейство Чалън. Рафаел, единият от по-малките му братя, обикновено живееше в клуба, но сега пътуваше за Америка. Отиваше да проучи и да закупи огромно количество боров материал от името на притежаваната от Чалън железопътна строителна компания. Американският бор, тачен заради здравината и еластичността си, беше използван за напречни греди в релсите и се търсеше изключително много сега, когато местният английски дървен материал беше на изчерпване.

Клубът не беше същият без безгрижното присъствие на Рафаел, но Гейбриъл си прекарваше много по-добре тук, сам, отколкото в тишината на терасата си в Куинс Гейт. Наслаждаваше се на типично мъжката атмосфера, подсилена от ароматите на скъп алкохол, лули, мароканска кожена тапицария и острата пикантна миризма на зеленото сукно. Мирисът винаги му напомняше как като млад придружаваше баща си в клуба.

Години наред херцогът ходеше почти всяка седмица в „Дженър“ на среща с управителите, за да прегледа счетоводните книги. Съпругата му Еви беше наследила клуба от баща си, Айво Дженър, някогашен професионален боксьор. Клубът беше неизчерпаема финансова мина, огромните му печалби бяха позволили на херцога да облагороди земеделските си земи и да създаде обширна империя от инвестиции. Хазартът беше незаконен, разбира се, но половината Парламент бяха членове на „Дженър“, което го правеше почти недосегаем.

Посещенията в „Дженър“ бяха изключително вълнуващи за момчето, което живееше спокоен живот. Тук винаги имаше нови неща, които да види и да научи, а мъжете, с които Гейбриъл се срещаше, бяха съвсем различни от слугите и арендаторите в имението. Редовните

клиенти и персоналът в клуба използваха неприличен език, разказваха вулгарни вицове и го научиха на всякакви трикове с карти. Понякога Гейбриъл седнаше на висок стол до кръглата хазартна маса, за да гледа игрите с високи залози, а ръката на баща му спокойно обгръщаше раменете му. Притиснат уютно до херцога, Гейбриъл беше виждал мъже да печелят или губят цели състояния за една нощ, с хвърлянето на едно зарче.

Когато порасна, крупиятата го научиха да изчислява вероятностите и взятките. Освен това му показаха как да разбира дали някой използва подправени зарове, или белязани карти. Запозна се с всички сигнали за подсказване — намигване, кимане, вдигане на рамене — както и с всички скрити техники, използвани от измамниците. Знаеше всички възможни начини, по които един човек мами. По време на посещенията си в клуба беше научил много за човешката природа, без дори да го осъзнава.

Едва години по-късно Гейбриъл си даде сметка, че баща му бе използвал посещенията в „Дженър“, за да го научи на житейска мъдрост, да го подготви за всички бъдещи случаи, когато хората ще се опитват да се възползват от него. Онези уроци му свършиха добра работа. Когато най-последна безопасната среда на семейния дом, той бързо откри, че като наследник на херцог Кингстън е мишена за всички.

След като подреди пет бели топки в средата, Гейбриъл нагласи червената за директен удар в отсрещния ъгъл. Той методично удряше останалите подред, като ги пращаше една по една в джобчетата. Винаги бе обичал билиярда, ъглите и схемите му, начина, по който му помагаше да прочисти съзнанието си, когато трябваше да мисли ясно.

След последния удар усети нечие присъствие на вратата. Все още облегнат на масата, той вдигна глава и срещна ясения, жив поглед на баща си. Устните му потрепнаха в усмивка.

— Чудех се колко време ще ти трябва, за да разбереш.

Измамно спокоен, Себастиан, херцогът на Кингстън, влезе в стаята. Той като че ли винаги знаеше какво се случва в Лондон, макар понякога да прекарваше месеци наред в Съсекс.

— Досега чух три различни версии за историята.

— Избери си най-ужасната и ще я подкрепя — рече сухо Гейбриъл, като остави щеката настрана. Испита облекчение при вида

на баща си, който винаги бе неизчерпаем източник на спокойствие и утеха. Дватама си стиснаха здраво ръцете и използваха липсата на чуждо присъствие, за да се прегърнат за миг. Подобна демонстрация на привързаност не се срещаше често при бащите и синовете с тяхното положение, но пък те никога не са били обикновено семейство.

След като го потупа няколко пъти по гърба, Себастиан се отдръпна назад и го погледна с онази топла загриженост, която Гейбриъл си спомняше от детството. Без да пропуска следите от умора по лицето му, баща му леко отметна косата му назад, както правеше, когато Гейбриъл беше още малък.

— Не си спал.

— През по-голямата част от нощта гулях с приятели — призна си младият мъж.

Себастиан се ухили, съблече палтото си и хвърли безупречно ушитата дреха на един стол.

— Наслаждаваме се на последните ергенски дни, а?

— По-точно ще е да кажа, че пляскам с лапи като давец се плъх.

— Същата работа. — Себастиан разкопча ръкавелите си и започна да навива ръкавите на ризата си. Действеният живот в Херънс Пойнт, фамилното имение в Съсекс, го поддържаше във физическата форма на два пъти по-млад мъж. Честото излагане на слънце беше позлатило косата му и потъмнило кожата му и бледосините му очи стряскаха с яркостта си.

Докато останалите мъже на неговата възраст се бяха успокоили и улегнали, херцогът бе по-жизнен от всякога, отчасти защото по-малкият му син все още беше едва единайсетгодишен. Херцогинята, Еви, бе заченала неочаквано, много след като беше решила, че плодовитите ѝ години са отминали. В резултат на това между бебето и следващата му по-голяма сестра, Серафина, имаше осем години разлика. Еви беше доста притеснена да роди дете на нейната възраст, особено когато съпругът ѝ непрекъснато я дразнеше, че е жива реклама на потентността му. И наистина походката на Себастиан беше придобила някаква допълнителна напереност по време на последната бременност на съпругата му.

Петото им дете беше красиво момченце с тъмночервена коса като козината на ирландски сетер. Кръстиха го Майкъл Айво, но свадливото

второ име някак му подходеше повече, отколкото рожденото. Сега неуморният, весел Айво придружаваше баща си почти навсякъде.

— Ти си пръв — каза Себастиан, докато ровеше из щеките в търсене на любимата си. — Нуждая се от малко преднина.

— Как ли пък не — отвърна спокойно Гейбриъл, като започваше играта. — Единствената причина да изгубиш предишния път, беше, че позволи на Айво да стреля няколко пъти.

— Реших да използвам момчето като оправдание за загубата си.

— Къде е Айво? Не мога да повярвам, че ти е позволил да го оставиш в Херънс Пойнт при момичетата.

— Беше на косъм да се разсърди — отвърна със съжаление Себастиан. — Но му обясних, че ситуацията, в която си се озовал, изисква цялото ми внимание. Както обикновено съм пълен с полезни съвети.

— О, Боже. — Гейбриъл се наведе над масата, за да стреля. Удари бялата топка, която улучи жълтата и я вкара в мрежата. Две точки. Със следващия удар вкара червената.

— Много добре — каза баща му. — Остро око имаш.

Гейбриъл изсумтя.

— Нямаше да го кажеш, ако ме беше видял преди две нощи на бала у Чауърт. Щеше да ме наречеш пълен идиот — и с право — защото оставих едно наивно момиче да ме вкара в брачния си капан.

— Нито един бик не може вечно да избягва хомота. — Себастиан заобиколи масата, премери се и изпълни великолепен удар. — Как се казва тя?

— Лейди Пандора Рейвънел. — Играта продължи, докато Гейбриъл допълни раздразнено: — Изобщо не исках да ходя на тоя бал. Принудиха ме няколко приятели, които казаха, че Чауърт е похарчил цяло състояние за група самобитни „майстори на фойерверки“. Предполагаше се, че в края на вечерта ще има великолепно представление. Тъй като не се интересувах от самия бал, реших да се разходя надолу към реката, за да видя как монтират ракетите. Когато се връщах — той млъкна, за да изпълни удар за три точки, който удари две топки едновременно, — чух някакво момиче да ругае в лятната къща. Беше се заклешила със задника нагоре в пейката, а роклята ѝ се беше закачила в резбованата облегалка.

Очите на баща му блеснаха развеселено.

— Изключително хитроумна примамка. Кой мъж би могъл да устои?

— И като някой селяндур хукнах да помагам. Преди да успея да я издърпам, изникнаха лорд Чауърт и Уестклиф. Уестклиф предложи да си държи устата затворена, разбира се, но Чауърт беше твърдо решен да понеса заслужено наказание. — Гейбриъл погледна косо баща си. — Сякаш имаше някакви сметки за разчистване с мен.

На лицето на Себастиан се изписа извинително изражение.

— Може и да съм имал кратка заигравка със съпругата му — призна си той, — няколко години преди да се ожения за майка ти.

Гейбриъл удари непремерено бялата топка и я изпрати да се върти безцелно по масата.

— Сега репутацията на момичето е съсипана и се налага да се ожения за нея. Но трябва да отбележа, че споменаването за това я накара яростно да се възпротиви.

— Защо?

— Вероятно защото не ме харесва. Както можеш да си представиш, поведението ми не беше твърде очарователно, предвид обстоятелствата.

— Не, питам те защо трябва да се ожениш за нея.

— Защото така е редно. — Гейбриъл се поколеба. — Ти не би ли очаквал същото?

— В никакъв случай. Майка ти би очаквала от теб да постъпиш както е редно. Аз, обаче, ще съм напълно доволен, ако не постъпиш както трябва и се отървеш от това. — Себастиан се наведе напред, прецени следващия си удар с присвити очи и вкара майсторски червената топка. — Някой трябва да се ожени за момичето — рече спокойно той, — но не е задължително да си ти. — Извади червената топка от мрежата и я постави обратно на мястото ѝ за нов удар. — Ще ѝ купим съпруг. В днешно време повечето благородни семейства са затънали в дългове до уши. За една прилична сума те с радост ще предложат някое от знатните си чеда.

Гейбриъл изгледа продължително баща си, докато обмисляше идеята. Можеше да прехвърли Пандора на друг мъж и да я направи негов проблем. Тя нямаше да бъде отхвърлена от обществото, а той щеше да продължи да живее живота си както досега.

Обаче...

Обаче той като че ли не можеше да спре да мисли за нея; Пандора се беше загнездила в главата му като досадна мелодия, която не можеше да прогони. Беше толкова обсебен от нея, че дори не посети любовницата си, защото усещаше, че даже широкият репертоар на Нола нямаше да успее да отвлече вниманието му.

— Е? — попита настоятелно баща му.

Замислен, Гейбриъл не отговори веднага.

— Идеята си струва.

Себастиан го погледна въпросително.

— Всъщност очаквах нещо от сорта на „Да, ще направя всичко, за да избегна доживотен затвор с момиче, което не мога да търпя“.

— Не съм казвал, че не мога да я търпя — сопна се Гейбриъл.

Себастиан го погледна с лека усмивка. Миг по-късно подхвърли невинно:

— Приятна ли е за окото?

Гейбриъл се отдалечи от масата, за да си сипе бренди.

— Прекрасна е, по дяволите — промърмори той.

Все по-заинтригуван, баща му попита:

— Тогава какъв е проблемът с нея?

— Тя е абсолютна малка дивачка. Неспособна да си държи езика зад зъбите. Да не говорим колко е особена: ходи на балове, но никога не танцува, само седи в ъгъла. Двамата приятели, с които пих сноци, казаха, че са я канили на валс при предишни случаи. На единия казаха, че впрегатният кон е стъпил върху крака ѝ, а на другия, че икономът случайно затиснал крака ѝ с вратата. — Гейбриъл отпи от брендите, преди да завърши мрачно: — Нищо чудно, че още е сама.

Себастиан, който бе започнал да се смее, остана като ударен от гръм при последния коментар.

— Ах! — рече тихо той. — Това обяснява всичко. — За миг се умълча, загубен в някакъв далечен приятен спомен. — Опасни същества са самотниците. Към тях трябва да се подхожда предпазливо. Те си седят тихо в ъглите, изглеждат изоставени и забравени, а в действителност са сирени, които примамват мъжете към падение. Дори няма да забележиш момента, в който тя открадва сърцето ти — и то остава нейно завинаги. Една самотница никога няма да ти върне сърцето.

— Ще спреш ли да се подиграваш? — попита Гейбриъл, изпълнен с нетърпение от размишленията на баща си. — Защото аз съм изправен пред истински проблем.

Без да спира да се усмихва, Себастиан взе малко креда и натърка върха на щеката.

— Прости ми. От тази дума ме избива на сантименталност. Продължавай.

— От чисто практична гледна точка Пандора ще ми върши работа единствено в леглото. Тя е нещо ново. След като това премине, до седмица ще се отегча. Освен това темпераментът ѝ я прави неподходяща за моя съпруга. За чиято и да е съпруга. — Трябваше да допие брeндитo си, преди да се осмели да признае с дрезгав глас: — И въпреки всичко... не бих искал никой друг да я има. — Той се облегна с две ръце на масата и се загледа немиждащо в зеленото сукно.

Реакцията на баща му беше неочаквано жизнерадостна.

— Не че искам да се правя на адвокат на дявола, но не ти ли е хрумвало, че лейди Пандора ще помъдрее?

— Бих се изненадал — промърмори Гейбриъл, мислейки за онези диви сини очи.

— Мили мой синко, естествено, че ще се изненадаш. Една жена винаги може да те изненада с това на какво е способна. Цял живот можеш да се опитваш да откриеш какво я вълнува и интересува, но никога няма да узнаеш всичко. Винаги има още нещо. Всяка жена е загадка, която не трябва да разбираш, а да ѝ се наслаждаваш. — Себастиан взе една билиардна топка, подхвърли я във въздуха и сръчно я улови. — Твоята лейди Пандора е млада — времето ще поправи това. Девствена е — е, този проблем се решава лесно. Ти очакваш бракът да е скучен, което, прости ми, е връх на арогантността, непостигнат от никой друг, освен може би от мен, когато бях на твоята възраст. Това момиче изобщо не ми се струва скучно. Ако ѝ дадеш шанс, тя може да ти достави по-голямо удоволствие дори от госпожа Блек.

Гейбриъл го изгледа предупредително.

Баща му не криеше неодобрението си от любовницата на Гейбриъл, чийто съпруг беше американски посланик. Госпожа Нола Блек, младата, красива съпруга на бившия офицер от Юнионистката армия, чиито рани от войната му пречеха да я задоволява в леглото, си намираще развлечения където ѝ попадне.

През последните две години Нола бе изпълнявала всяко желание на Гейбриъл, срещите им не бяха ограничавани от никакви задръжки или предразсъдъци. Тя винаги знаеше кога да разшири границите, да измисли нови номера, с които да разпали интереса му и да задоволи дори най-неизпълнимите му желания. На Гейбриъл не му харесваше, че е омъжена, презираше характера и собственическото ѝ чувство, а напоследък бе започнал да осъзнава, че тази връзка го превръща в най-ужасната му възможна версия.

Но продължаваше да се връща към нея.

— Никой не може да ме задоволи повече от госпожа Блек — изрече с усилие той. — Това е проблемът.

Баща му бавно остави щеката на масата с безизразно лице.

— Смяташ ли, че си влюбен в нея?

— *Не*. Господи, не. Просто... аз... — Гейбриъл наведе глава и разтърка тила си, по който бяха започнали да лазят тръпки на смущение. Макар той и баща му да разговаряха свободно за най-различни неща, те рядко обсъждаха личните си сексуални предпочитания. Себастиан, слава на Бога, не обичаше да се меси в личния живот на синовете си.

На Гейбриъл не му беше лесно да описва тъмната страна на характера си, нито умираше от желание сам да я приеме. Като най-голям син на семейство Чалън, той винаги се бе опитвал да оправдае най-високите очаквания — техните и на останалите хора. Още от ранна възраст беше осъзнал, че заради фамилното му име, богатството и влиянието му мнозина не му желяеха доброто. Решен да се докаже, той изкарваше високи оценки в Итън и Оксфорд. Когато останалите момчета искаха да се бият или се опитваха да го победят в различните атлетически дисциплини, той трябваше непрекъснато да се доказва. Когато откриеше някаква слабост в себе си, се стараше да я превъзмогне. След като се дипломира, той ръководеше компетентно финансовите дела на семейството и направи собствени инвестиции в проходащи бизнеси, които се бяха отплатили щедро. По принцип беше дисциплиниран и трудолюбив, мъж, който приемаше сериозно задълженията си.

Но той имаше и друга страна. Сексуална, невъздържана, адски изморена от непрекъснатите опити да бъде идеален. Страна, която го караше да се чувства ужасно виновен.

Гейбриъл все още не беше намерил начин да съчетае двете противоположни половици на характера си, ангела и дявола. Съмняваше се, че някога ще успее да го направи. Единственото, което знаеше със сигурност бе, че Нола Блек е готова да задоволи винаги всяко негово желание, и той не бе успял да открие подобно облекчение при никой друг.

Изчервен, Гейбриъл се опита да го обясни, без да изглежда като някой извратеняк.

— Проблемът е, че аз искам някои особени... тоест... тя ми позволява... — Той млъкна и изруга сподавено.

— Всеки мъж има своите вкусове — отбеляза практично Себастиан. — Съмнява ме, че твоите са кой знае колко шокиращи.

— Онова, което твоето поколение е считало за шокиращо, вероятно е различно от моето.

Последва кратко, обидено мълчание. Когато Себастиан отговори, гласът му прозвуча сухо.

— Колкото и древна и грохнала вкаменелост да съм аз, смятам, че руините на сенилния ми мозък са способни да осъзнаят онова, което се опитваш да ми кажеш. Толкова дълго си се задоволявал с необуздани плътски крайности, че си изгубил всякакви илюзии. Дреболиите, които възбуждат останалите мъже, са ти безразлични. Бледният чар на нито една девственица не може да се мери с пагубните таланти на любовницата ти.

Гейбриъл вдигна изненадано глава.

Баща му го погледна язвително.

— Уверявам те, момче, че сексуалната поквара е измислена много преди твоето поколение. Слободиите от времето на дядо ми могат накара и един сатир да се изчерви. Мъжете от нашия род са родени с твърде силен копнеж за удоволствие. Очевидно и аз не съм бил светец, преди да се ожена, и Бог ми е свидетел, че не съм очаквал да намеря пълно задоволство в ръцете на една-единствена жена. Но го намерих. Кое то означава, че няма причина ти също да не го намериш.

— Щом казваш.

— Казвам го. — След известно замислено мълчание, Себастиан заговори отново: — Защо не поканиш Рейвънелови в Херънс Пойнт за една седмица? Дай на момичето възможност и се запознай с нея, преди да вземеш решение.

— Няма нужда да каня цялото семейство в Съсекс. По ми е удобно да я посещавам тук, в Лондон.

Баща му поклати глава.

— Трябва да прекараш няколко дни далеч от любовницата си — каза откровено той. — Мъж с изискано небце като теб ще хареса следващото блюдо повече, ако елиминира конкурентните аромати.

Намръщен, Гейбриъл се облегна с двете си ръце на масата, докато обмисляше предложението. С всеки изминал ден все повече хора го преследваха заради зараждащия се скандал. Особено Нола, която вече беше изпратила половин дузина бележки, в които настояваше да узнае дали слуховете са верни. Рейвънелови сигурно се сблъскваха със същите проблеми и вероятно щяха да се зарадват на възможността да напуснат Лондон. Имението в Херънс Пойнт, с неговите единайсет хиляди акра гориста и обработваема земя и девствена брегова линия, предлагаше пълно усамотение.

Той присви очи, щом видя безизразното лице на баща си.

— Защо ме окуражаваш така? Не трябва ли да си малко по-придирчив, когато става дума за потенциалната майка на бъдещите ти внуци?

— Ти си двацет и осемгодишен мъж, който все още не си е осигурил наследник. На този етап съм склонен да не подбирам за кого ще се ожениш. Моля те само да ни осигуриш няколко внуци, преди с майка ти да станем прекалено немощни, за да можем да ги вземаме на ръце.

Гейбриъл изглежда кисело баща си.

— Не възлагай големи надежди на лейди Пандора. Според нея бракът с мен ще бъде най-ужасното нещо, което може да й се случи.

Себастиан се усмихна.

— Бракът по принцип е най-лошото нещо, което може да се случи на една жена. За щастие това никога не ги възпира.

ГЛАВА 4

Пандора знаеше, че ще научи лоши новини, когато Девън изпрати да я повикат в кабинета му, без да повика и Касандра. И за да се влошат нещата още повече, Катлийн, която обикновено служеше като буфер между Пандора и Девън, отсъстваше. Същия следобед беше отишла на гости при Хелън, която все още беше на легло, след като седмица и половина по-рано беше родила здрав син. Едрото тъмнокосо бебе на име Терън изключително приличаше на баща си. „Само дето е по-красиво, слава Богу“, беше казал ухиленият господин Уинтърборн. Името на момчето идваше от уелската дума за гръмотевица и засега то го оправдаваше напълно всеки път, когато беше гладно.

По време на раждането за Хелън се грижеше д-р Гарет Гибсън, щатната лекарка в универсалния магазин на господин Уинтърборн. Една от първите жени в Англия, получили диплома за лекар и хирург, д-р Гибсън беше обучена във всички съвременни техники. Беше се погрижила отлично за Хелън, която роди трудно и от загубата на кръв беше развила лека анемия. Лекарката ѝ предписа хапчета с желязо и продължителна почивка в леглото, и с всеки изминал ден Хелън се подобряваше все повече.

Но господин Уинтърборн, който по природа беше прекалено покровителствен, непрекъснато настояваше да се върти около съпругата си, като пренебрегваше планината от задължения, които се натрупваха в магазина. Колкото и да се опитваше Хелън да го убеди, че няма никаква опасност да се разболее от родилна треска или нещо друго, той почти непрекъснато бдеше край леглото ѝ. Хелън прекарваше по-голямата част от времето си в четене, кърмене на бебето и игра на разни тихи игри с Карис, малката ѝ полусестра.

Сутринта Хелън беше изпратила бележка, в която умоляваше Катлийн да я посети, за да може господин Уинтърборн да отиде в офиса си и да се погрижи за някои спешни бизнес въпроси. Според Хелън работниците на Уинтърборн бяха пощурели без него, а тя пощуряваше с него.

Когато Пандора стигна до кабинета на Девън, къщата ѝ се стори неестествено тиха. Следобедната светлина нахлуваше през прозорците, монтирани в дълбоки редици от ниши.

Когато влезе в стаята, Девън се изправи.

— Имам новини. — Той ѝ даде знак да седне на стола до писалището му. — Тъй като са свързани с лорд Сейнт Винсът, реших, че трябва да ги научиш преди останалите.

Сърцето ѝ прескочи няколко удара, когато чу името му. Пандора се отпусна в стола и стисна ръце в скута си.

— Какво има? Оттеглил ли е предложението си?

— Тъкмо обратното. — Девън седна и я погледна. — Сейнт Винсът кани всички ни на посещение във фамиленото му имение в Съсекс. Ще останем там една седмица. Това ще позволи на семействата ни да...

— *Не!* — отсече Пандора и разтревожено скочи от стола. — Няма да го направя.

Девън я погледна, мръщейки се озадачено.

— Това е възможност да се опознаем по-добре с тях.

Точно от това се страхуваше Пандора. Херцогът и херцогинята на Кингстън, както и всичките им потомци сигурно щяха да я гледат, вирнали носове. Някакъв тънък слой учтивост щеше да прикрива презрението им. Всеки въпрос, който щяха да ѝ задават, щеше да е някакво изпитание, а всяка грешка, която направеше, щеше да бъде отбелязвана и запомняна, за да бъде спомената по-късно.

Пандора закрочи възбудено из стаята, полите ѝ се мятаха във въздуха. Всеки път, когато минаваше покрай тежкото писалище, натрупаните върху него листи хартия пърхаха възмутено.

— Когато приключат с мен, аз ще бъда изкормена, одрана и разфасована като пьстърва, готова за печене.

— Защо ще се държат зле с теб, щом са те поканили на гости? — попита Девън.

— Може да се опитат да ме сплашат, да отхвърлят предложението на лорд Сейнт Винсът, за да не се налага той да го оттегля и да не постъпва като джентълмен.

— Просто искат да се запознаят с нас — каза Девън с изключително търпение, което едва не я накара да избухне като преварен пудинг. — Нищо повече, нищо по-малко.

Пандора се спря внезапно, сърцето ѝ заблъска в гърдите като птичка в клетка.

— Катлийн знае ли за това?

— Още не. Но ще се съгласи, че посещението е необходимо. Факт е, че никой от нас не може да отиде никъде в Лондон, без да бъде засипан с въпроси за теб и Сейнт Винсът. Снощи двамата с Катлийн решихме, че за семейството е най-добре да напусне града, докато ситуацията не се разреши.

— Тогава ще се прибера в приората^[1] Евърсби. Не в Съсекс. Ще трябва насила да ме хвърлиш в каретата и дори тогава...

— Пандора. Върни се тук. Не, недей да се опъваш, искам да поговорим. — Девън посочи твърдо към стола. — Веднага.

Той за пръв път упражняваше властта си като глава на семейството. Пандора не беше сигурна как да го приеме. Макар инстинктивно да ненавиждаше властта, Девън винаги се беше държал справедливо с нея. Никога не ѝ беше давал повод да не му вярва. Тя бавно се подчини, отпусна се в стола и се вкопчи в дървените облегалки. В лявото ѝ ухо се появи омразното звънтене. Пандора леко притисна длан към него и потупа с показалец по черепа си, което понякога ѝ помагаше да заглуши дразнещия звук. За нейно облекчение се получи.

Девън се наведе напред в стола си и се вгледа замислено в нея с очи, които имаха същия синьо-черен оттенък като нейния.

— Мисля, че разбирам от какво се страхуваш — рече бавно той. — Поне отчасти. Но не мисля, че разбираш моята перспектива. При липсата на баща или по-голям брат, който да те защити, разполагаш единствено с мен. Въпреки всичко, което ти или който и да е друг си мислите, аз няма да те насилвам да се омъжваш за Сейнт Винсът. Всъщност дори да ти се иска да го направиш, не мисля, че ще се съглася.

Озадачена, Пандора каза:

— Лейди Бъруик ми каза, че нямам друг избор. Ако не се омъжа, единственият избор, който ми остава, е да се хвърля в най-близкия действащ вулкан. Където и да се намира той.

— В Исландия. А единственият начин да се омъжиш за Сейнт Винсът е да ме убедиш, че предпочиташ него пред вулкана.

— Но репутацията ми...

— И по-лоши неща от съсипаната репутация могат да се случат на една жена.

Пандора гледаше учудено Девън и почувства как започва да се отпуска, нервите ѝ престанаха да треперят неистово. Тя осъзна, че той е на нейна страна. Всеки друг мъж в неговото положение щеше да я принуди да се омъжи без да се замисли.

— Ти си част от семейството ми — продължи Девън с равен глас. — И проклет да съм, ако те дам на някакъв непознат, без дори да съм сигурен, че това ще ти се отрази добре. Ще направя всичко по силите си, за да ти попреча да извършиш същата грешка, каквато направи Катлийн, като се омъжи за брат ти.

Пандора мълчеше изумено. Чувствителната тема за Тео не се повдигаше в дома на Рейвънелови.

— Преди сватбата им Катлийн не знаеше нищо за Тео — каза Девън. — Едва след това разбра що за човек е той. Брат ти не се ограничаваше в пиенето и когато беше пиан, ставаше избухлив. Понякога трябваше да го изнасят насила от клуба му, или от други обществени места. Това не беше тайна за приятелите му и за кръговете, в които се движеше.

— Колко ужасно — промърмори Пандора с пламнало лице.

— Да. Но Тео се стараше да прикрива избухливата си страна, докато ухажваше Катлийн. Дори лорд и лейди Бъруик да бяха чували слуховете за него — а аз не мога да повярвам, че не са чули поне някои от тях — те не ги бяха обсъждали с нея. — Лицето му помръкна. — А е трябвало да го направят, по дяволите.

— Защо не са?

— Мнозина смятат, че бракът променя характера на мъжа. Което е пълна глупост, разбира се. Никой не може да промени леопарда, като смени цвета на петната му. — Девън помълча. — Ако Тео беше останал жив, той щеше да направи живота на Катлийн същински ад. Няма да те оставя на милостта на избухлив съпруг.

— Но ако не се омъжа, скандалът ще създаде проблеми на всички. Особено на Касандра.

— Пандора, скъпа, мислиш ли, че който и да е от нас някога ще бъде щастлив, ако с теб се отнасят зле? Накрая Уест или аз ще убием копелето.

Преизпълнена с благодарност, Пандора почувства как очите ѝ парят. Колко странно, че въпреки смъртта на родителите и брат ѝ, тя никога не се беше чувствала толкова силно част от някакво семейство.

— Не мисля, че лорд Сейнт Винсът ще се държи зле с мен — каза тя. — Изглежда ми студен и дистанциран човек. Кое от една страна си е нещастие, но мога да се справя.

— Преди да вземем решение, бихме искали да научим повече за това що за човек е лорд Сейнт Винсът.

— За една седмица? — попита тя с искрено съмнение в гласа.

— Не е достатъчно, за да навлезем в подробности — призна си Девън. — Но човек може да открие много неща за един мъж, когато го наблюдава в семейната му среда. Освен това ще науча каквото мога от хората, които го познават. Уинтърборн е близък с него, в интерес на истината. И двамата са членове на борда на една компания, която произвежда хидравлично оборудване.

Пандора не можеше да си представи двамата да разговарят — синът на уелски бакалин и синът на херцог.

— Господин Уинтърборн харесва ли го? — осмели се да попита тя.

— Така изглежда. Той твърди, че Сейнт Винсът е интелигентен и практичен, и не си вири носа. Кое е голяма похвала от негова страна.

— Господин Уинтърборн и Хелън ще дойдат ли с нас в Херънс Пойнт? — попита с надежда Пандора. Щеше да се чувства много по-добре, ако цялото ѝ семейство беше с нея.

— Не и толкова скоро след раждането на бебето — рече нежно Девън. — Хелън трябва да се възстанови напълно, преди да започне да пътува. Освен това ще настоявам лейди Бъруик да *не* ни придружава в Херънс Пойнт. Не искам да те ограничавам по този начин. Предпочитам да имаш възможност — дори няколко — да се срещнеш със Сейнт Винсът насаме.

Пандора зяпна от изненада. Никога не бе очаквала, че Девън, който се държеше прекалено покровителствено, ще изрече нещо подобно.

Той изглеждаше леко смутен, когато продължи:

— Знам, че истинското ухажване трябва да става с ескорт. Но Катлийн никога не е била оставяна насаме с Тео, докато не се оженили,

и резултатът беше ужасен. Проклет да съм, ако знам друг начин една жена да оцени потенциалния си съпруг, освен ако не проведе няколко разговора насаме с него.

— Е, това вече е странно — каза след минутка Пандора. — Досега никой не ми е давал позволение да правя нещо неприлично.

Девън се усмихна.

— Ще отидем ли за една седмица в Херънс Пойнт, като гледаме на това като на изследователска експедиция?

— Предполагам, че да. Ами ако лорд Сейнт Винсът се окаже ужасен човек?

— Тогава няма да се омъжиш за него.

— Какво ще стане с останалите от семейството?

— Остави на мен да се притеснявам за това — отвърна твърдо Девън. — Засега трябва само да опознаеш Сейнт Винсът. И ако по някаква причина решиш, че не искаш да се омъжваш за него, няма да го направиш.

Двамата се изправиха. Пандора импулсивно пристъпи напред, зарови лице в гърдите на Девън и го прегърна, изненадвайки както него, така и себе си. Тя рядко търсеше физически контакт с когото и да било.

— Благодаря ти — каза с приглушен глас. — За мен означава много, че чувствата ми те интересуват.

— Естествено, че ме интересуват, скъпа. — Девън я притисна успокояващо към себе си, преди да се отдръпне назад и да я погледне. — Знаеш ли какво е мотото на герба на Рейвънелови?

— *Loyalte nous lie.*

— А знаеш ли какво означава?

— Никога не ни гневете? — предположи Пандора и беше възнаградена с гърления му смях. — Всъщност знам — рече тя. — Означава „Лоялността ни обвързва“.

— Точно така — потвърди Девън. — Каквото и да се случи, ние, Рейвънелови, винаги ще останем лоялни един към друг. Никога няма да пожертваме един заради останалите.

[1] Приорат е термин, с който в някои католически монашески ордени се обозначава мъжки или женски манастир, управляван от

приор (или приореса), подчинен на съответното абатство. — Б.ел.кор.

↑

ГЛАВА 5

Седнала на пода в приемната на Рейвънел Хаус, Пандора разресваше козината на двата черни кокер шпаньола, които бяха част от семейството вече десет години. Жозефина седеше послушно, докато Пандора подръпваше меката козинка над клепналите ѝ уши. Наполеон се излежаваше наблизко, отпуснал брадичка на пода между лапите си.

— Готова ли си? — попита Касандра, щом се появи на прага. — Не бива да закъсняваме за влака. О, не прави така, цялата ще се покриеш с кучешки косми! Трябва да изглеждаш прилично пред херцога и херцогинята. И пред лорд Сейнт Винсът, разбира се.

— Защо да си правя труда? — Пандора се изправи. — Вече знам какво ще си помислят за мен. — Но тя застана неподвижно, докато Касандра я обикаляше и усърдно изчеткваше полите ѝ, изпълвайки въздуха с черни косъмчета.

— Ще те харесат... — *туп*, — само ако... — *туп, туп* — се държиш мило с тях.

Пътната рокля на Пандора беше ушита от тревистозелена батиста, с къс жакет и бяла дантелена якичка тип Медичи, която беше повдигната на врата и се спускаше надолу до елечето. Облеклото ѝ беше стилно, допълнено с малка смарагдовозелена кадифена шапка с пера. Касандра носеше подобен тоалет в бледосиньо, със сапфирена на цвят шапка.

— Ще се държа колкото се може по-мило — каза Пандора. — Но не забравяй какво се случи в приората Евърсби, когато една гъска си направи гнездо в територията на лебедите. Мислеше си, че си приличат достатъчно, за да не ѝ обръщат внимание. Само че вратът ѝ беше твърде къс, а краката твърде дълги и нямаше подходящото оперение, затова лебедите не спираха да я нападат, докато накрая не я прогониха.

— Ти не си гъска.

Устните на Пандора потрепнаха.

— Тогава съм ужасно деформиран лебед.

Касандра въздъхна и я привлече към себе си.

— Не бива да се омъжваш за лорд Сейнт Винсът заради мен — каза тя за стотен път.

Пандора бавно отпусна глава на рамото на близначката си.

— Никога няма да мога да живея спокойно, ако знам, че страдаш заради моята грешка.

— Няма да страдам.

— Ако се превърна в парий, никой джентълмен няма да ти предложи.

— Въпреки това ще съм щастлива — рече упорито Касандра.

— Не, няма да си. Ти искаш някой ден да се омъжиш и да имаш дом и деца. — Пандора въздъхна. — Ще ми се ти да станеш съпруга на лорд Сейнт Винсът. Двата сте идеални един за друг.

— Лорд Сейнт Винсът дори не ме погледна втори път. Гледаше само теб.

— С искрен ужас.

— Мисля, че ужас изпитваше само ти — каза Касандра. — Той просто се опитваше да схване каква е ситуацията. — Тя вдигна ръка и приглади косата на Пандора. — Казват, че е уловът на века. Миналата година лейди Бъруик се опита да насочи интереса му към Доли, но не успя.

Ръката на Касандра се приближи твърде близо до ухото ѝ. Пандора потрепна инстинктивно и се отдръпна назад. Някои части от ухото ѝ, външни и вътрешни, бяха твърде чувствителни.

— Откъде знаеш? Доли нищо не ми е казвала.

— Това са просто бални клюки. А Доли не говори за това, защото беше голямо разочарование.

— Защо не си ми казала досега?

— Не смятах, че те интересува, тъй като никога не бяхме виждали лорд Сейнт Винсът, а ти казваше, че изобщо не ти се слуша за подходящи партии за женитба...

— Сега ми се слуша! Разкажи ми всичко за него.

След като погледна към празната врата, Касандра снижи глас.

— Носят се слухове, че си има любовница.

Пандора я погледна с ококорени очи.

— Някой ти е казал това в *балната* зала? По време на официалните танци?

— Не открито, просто се шушукаше. За какво си мислиш, че клюкарстват хората по време на бал?

— Ами за неща като времето, например.

— Когато разговаряш за времето, не е клюка, клюка е нещо, за което знаеш, че не бива да го слушаш.

Пандора се раздразни при мисълта, че е пропуснала толкова много интересна информация по време на всички тези ужасно скучни събития.

— Коя е любовницата му?

— Никой не спомена името ѝ.

Пандора скръсти ръце на гърдите си и отбеляза кисело:

— Обзалагам се, че има голяма шарка^[1].

Касандра я погледна изумено.

— Какво?!

— Направо е съсипан от тая шарка — додаде мрачно Пандора. — Нали все пак е развратник. Точно както се пее в песента.

Касандра изстена и поклати глава, защото знаеше точно коя песен има предвид Пандора. Веднъж бяха чули един от конярите да тананика няколко реда от балада, наречена „Злочестият развратник“, за да развесели другарите си. Вулгарният текст разказваше историята за кончината на развратника от неназована болест, след като спал с жена с лоша репутация.

По-късно Пандора и Касандра не оставиха на мира Уест, докато той неохотно не им разказа за голямата шарка. Не едрата или дребната шарка, а специален вид, който заразява склонни към промискуитет мъже и жени. Накрая тя кара човек да полудява и носът му окапва. Някои я наричаха френска шарка, други английска шарка. Уест им каза никога да повтарят онова, което им е разказал, защото Катлийн щяла да му откъсне главата.

— Сигурна съм, че лорд Сейнт Винсънт няма голяма шарка — рече Касандра. — Доколкото успях да видя онази нощ, той има абсолютно красив нос.

— Някой ден ще я пипне — продължаваше мрачно да упорства Пандора, — ако още не е. И после ще я предаде на мен.

— Преувеличаваш. Пък и не всички развратници са болни от голяма шарка.

— Ще го питам дали има.

- Пандора, да не си посмяла! Горкият човек ще бъде ужасен.
— Както и аз, ако накрая си изгубя носа.

Докато Рейвънелови пътуваха в частния първокласен вагон на влака по линията Лондон, Брайтън и Южния бряг, нервите на Пандора се изопваха все повече с всяка изминала миля. Да можеше влакът да пътува за където и да е другаде, само не към Херънс Пойнт!

Не можеше да реши дали се притеснява повече за това как ще се държи със семейство Чалън, или как те ще се държат с нея. Нямаше никакво съмнение, че лорд Сейнт Винсънт я презираше заради ситуацията, в която го бе поставила, макар всичко да бе станало напълно случайно.

Господи, толкова се беше изморила да създава неприятности и после да се чувства виновна за това. Отсега нататък щеше да се държи като истинска уважавана дама. Хората щяха да се възхищават на въздържаността и достойнството ѝ. Може би дори щяха малко да се притеснят: „Добре ли е Пандора? Винаги е толкова сдържана“. Лейди Бъруик щеше да сияе от гордост и да съветва останалите момичета да се учат от забележителната сдържаност на Пандора. Щеше да се прочуе с това.

Седнала до прозореца, Пандора гледеше преминаващите пейзажи и от време на време хвърляше поглед на Катлийн, която седеше срещу нея с малкия Уилям в скута. Макар да водеха със себе си бавачка, която да помага с детето, Катлийн предпочиташе да го носи със себе си колкото се може повече. Тъмнокосото бебе си играеше съсредоточено с няколко макари с конци, изследваше размерите и структурата им, след което ги поднасяше към устата си и усърдно ги дъвчеше. Девън се забавляваше с лудориите на сина си, отпуснат спокойно до тях с протегнатата върху облегалката ръка.

Касандра се занимаваше с бродирането на чифт вълнени терлици, а Пандора бръкна в чантата си и извади лексикона си, тежък тефтер с кожена подвързия. Страниците му бяха запълнени с изрезки, скечове, изсушени цветя, билети, картички, всякакви неща, които ѝ бяха харесали. Беше запълнила почти половината с идеи и скечове на настолни игри. Сребърен молив висеше на връвчицата, с която увиваше тефтера, за да го държи затворен.

След като размота връвчицата, Пандора го отвори на една празна страница в края му. Завъртя долната половина на молива, докато не се покаже графитът, и започна да пише:

ПЪТУВАНЕ ДО ХЕРЪНС ПОЙНТ

ИЛИ

Предстоящото брачно проклятие на лейди Пандора

Рейвънел_

Факти и наблюдения

1. Ако хората те смятат за опозорена, това не се различава от същинското опозоряване, само дето ти не знаеш нищо за това.
2. Когато репутацията ти е съсипана, имаш само два изхода: смърт или брак.
3. Тъй като съм изключително здрава, първият изход не е твърде вероятен.
4. От друга страна ритуалното самопожертвуваше в Исландия не може да бъде изключено.
5. Лейди Бъруик препоръчва брак и твърди, че лорд Сейнт Винсънт е „роден за разплод“. Тъй като веднъж беше отбелязала същото и за един жребец, който двамата с лорд Бъруик бяха купили за конюшната им, не мога да не се запитам дали не му е надникнала в устата.
6. Твърди се, че лорд Сейнт Винсънт има любовница.

— Навлязохме в Съсекс — обяви Касандра. — Още по-красив е, отколкото очаквах от пътеводителя. — Тя си беше купила „Популярен пътеводител за Херънс Пойнт“ от една сергия на гарата и през първите часове от пътуването настояваше да им чете части от него на глас.

Известен като „земята на здравето“, Съсекс беше най-слънчевият регион на Англия, с най-чистата вода, извличана от дълбоки варовикови кладенци. Според пътеводителя графството притежаваше петдесет мили крайбрежна линия. Туристите се стичаха в градчето Херънс Пойнт заради мекия му, сладък въздух и здравословните свойства на морската вода и горещите минерални бани.

Пътеводителят беше посветен на херцог Кингстън, който очевидно беше построил дига, за да защити брега от ерозиране, както и хотел, обществена еспланада^[2] и дълъг хиляда фута обществен кей за развлекателните парни съдове, рибарски лодки и собствената му яхта.

7. Местният пътеводител не включва нито една неприятна подробност за Херънс Пойнт. Това трябва да е най-идеалният съществуващ град.

8. Или авторът се опитва да се докара пред семейство Чалън, които притежават половината Съсекс.

9. Мили Боже, те ще бъдат непоносими.

Докато Пандора гледаше през прозореца на влака, вниманието ѝ бе привлечено от ято скорци, които се носеха из небето в синхронизирани движения, разделяха се като капки вода и се събираха, преди да продължат в плавно носеща се, наподобяваща панделка маса.

Влакът продължаваше, потраквайки, през панорама от очарователни селца, градчета с дървени къщи, живописни църквички, тучни зелени ниви и гладко очертани долини, обсипани с цветя. Небето беше ясно и спокойно, с няколко пухкави облачета, които изглеждаха така, сякаш току-що бяха изпрани и проснати да съхнат.

10. Съсекс има много живописни гледки.

11. Да гледаш природата е голяма скука.

Когато влакът доближи гарата, той подмина няколко фонтана, беседка с магазини, пощенска станция, поредица от спретнати складове и депо, в което се съхраняваха на студено млечни и други продукти, преди да бъдат транспортирани.

— Ето го имението на Чалън — промърмори Касандра.

Пандора проследи погледа ѝ и видя в далечината бяла къща, която се намираше на висок хълм с изглед към океана. Внушителен мраморен дворец, обитаван от високомерни аристократи.

Влакът стигна гарата и спря. Въздухът, който беше горещ и миришеше на гладене, беше изпълнен с камбанен звън, гласове на

стрелочници и работници, отварящи се врати и носачи, които тикаха количките си по платформата. Когато семейството слезе, беше посрещнато от мъж на средна възраст с приятно лице и доста експедитивен. След като се представи като господин Кътбърт, управител на имението на херцога, той изпрати носачи и лакеи да съберат багажа на Рейвънелови, включително красивата плетена носилка на Уилям.

— Господин Кътбърт, тук винаги ли е толкова топло по това време на годината? — попита Катлийн, докато управителят ги превеждаше под сводестия навес към другата страна на гарата.

Кътбърт попи потта от челото си със сгъната бяла носна кърпичка.

— Не, милейди, това са необичайно високи температури дори за Херънс Пойнт. Южнякът задуха откъм континента след период на сухо време и задържа хладния морски бриз далеч. Освен това носът — и той посочи високата скала, която стърчеше от океана, — спомага за създаването на уникалния климат на града.

Рейвънелови и антуражът им от слуги продължиха към превозните средства, които ги очакваха зад часовниковата кула на гарата. Херцогът бе изпратил за тях три лъскави черни карети, чийто интериор беше тапициран с мека абаносова мароканска кожа и гарнитура от палисандрово дърво. След като се качиха в първата карета, Пандора побърза да разгледа вградената табличка, която се прибираще в специално отделение, чадър, който хлътваше в дупка отстрани до вратата, и правоъгълен кожен куфар, който се прибираще до сгъваема облегалка. В куфара имаше бинокъл — не като миниатюрните, които дамите използват в операта, а доста мощен, с големи лупи.

Пандора погледна виновно, когато господин Кътбърт дойде да отвори вратата на каретата и я завари с бинокъла в ръце.

— Съжалявам... — започна тя.

— Тъкмо се канех да ви го покажа, милейди — каза управителят на имението, който изобщо не изглеждаше раздразнен. — През по-голямата част от пътя до имението Чалън океанът може да се наблюдава. Този алуминиев бинокъл е последен модел, много по-лек от месинговия. Позволява ви да виждате ясно на разстояние от четири

мили. Можете да се любувате на морските птици и дори на делфините в плитчините.

Пандора нетърпеливо повдигна бинокъла към очите си. Разглеждането на природата може и да беше скучно, но ставаше много по-забавно с помощта на разни технологични нещица.

— Настройва се чрез онзи въртящ се механизъм в центъра — обясни с усмивка господин Кътбърт. — Лорд Сейнт Винсът реши, че ще ви бъде интересно.

Лещите се изпълниха за миг с размазаната розовина на лицето му, преди Пандора бързо да свали бинокъла.

— Оставил го е за мен?

— Точно така, милейди.

След като управителят си тръгна, тя се намръщи и подаде бинокъла на Касандра.

— Защо лорд Сейнт Винсът е решил, че ще го искам? Да не би да си мисли, че трябва да ме развлича с разни забавления, както малкият Уилям се развлича с макарите?

— Просто е проявил учтивост — рече тихо Касандра.

Предишната Пандора щеше с удоволствие да се възползва от бинокъла по време на пътуването до къщата. Новата, изпълнена с достойнство, уважавана, истинска дама Пандора обаче щеше да се развлича със собствените си мисли. Мисли, които подобаваха на една дама.

За какво си мислят дамите? За неща като благотворителни сбирки и посещения на арендаторите, и рецепти за бланкманж^[3] — да, дамите винаги носят бланкманж на хората. Какво *изобщо* представляваше тоя бланкманж? Нямахме аромат или цвят. В най-добрия случай беше просто най-обикновен пудинг. Пак ли щеше да се казва бланкманж, ако имаше някакъв топинг отгоре? Плодове или лимонов крем...

Пандора осъзна, че мислите ѝ са се отклонили от правилния курс и ги насочи обратно към разговора с Касандра.

— Работата е там — каза тя на сестра си с огромно достойнство, — че нямам нужда от играчки за развлечение.

Касандра гледаше с бинокъла през отворения прозорец.

— Виждам една пеперуда от другата страна на пътя — възхитено рече тя, — толкова ясно, сякаш е кацнала на пръста ми.

Пандора веднага се изпъна.

— Дай да погледна.

Касандра се ухили и отдръпна бинокъла по-далеч от нея.

— Мислех, че не го искаш.

— Сега го искам. Върни ми го!

— Още не съм свършила. — Касандра задържа бинокъла поне още пет минути, докато Пандора не я заплаши, че ще я продаде на пирати.

Когато най-последно си върна бинокъла, каретата беше започнала продължителното бавно спускане по хълма. Тя успя да зърне чайка в полет, рибарска лодка, която заобикаляше носа и заек, който се скри под един хвойнов храст. От време на време през един от отворените прозорци нахлуваше хладен океански бриз и донасяше моментно облекчение от горещината. Под корсета ѝ се събираше пот, която я гъделичкаше, а тънката вълна на пътната ѝ рокля жулеше раздражената ѝ кожа. Отегчена и загрята, тя най-последно прибра бинокъла в коженото куфарче.

— Като през лятото е — отбеляза тя, като избърса чело с единия си дълъг ръкав. — Докато пристигнем, ще съм червена като варена шунка.

— Аз вече съм — отбеляза Касандра, която използваше пътеводителя вместо ветрило.

— Почти пристигнахме — съобщи Катлийн, като нагласяше затопления спящ Уилям на рамото си. — Щом стигнем имението, ще можем да си облечем нещо по-леко.

Тя погледна загрижено Пандора.

— Опитай се да не се притесняваш, скъпа. Ще си прекараш прекрасно.

— Каза ми същото и преди да тръгна за бала у Чауърт.

— Нима? — Катлийн се усмихна. — Е, предполагам, че от време на време може и да бъркам. — След кратка пауза тя добави с нежен глас: — Знам, че предпочиташ да си у дома на сигурно място, скъпа. Но се радвам, че се съгласи да дойдеш.

Пандора кимна и се размърда притеснено, докато издърпваше нагоре ръкавите на леката си вълнена пътна рокля, които залепваха за кожата.

— Хора като мен трябва да избягват нови преживявания — рече тя. — Нещата никога не се развиват добре.

— Не говори така — възрази Касандра.

Девън се обади успокояващо:

— Всеки си има недостатъци, Пандора. Не бъди толкова сурова към себе си. Двете с Касандра бяхте в неблагоприятно положение от самото начало заради това, че сте били отглеждани толкова дълго в уединение. Но и двете се учите много бързо. — Той се усмихна на Катлийн и додаде: — Аз лично мога да свидетелствам, че правенето на грешки е част от процеса на учене.

Когато каретата мина през портала, пред тях се извиси голямата къща. За разлика от очакванията на Пандора, тя не беше студена и внушителна. Представляваше изискана сграда на два етажа, която с лекота се вписваше в околната обстановка. Класическите ѝ линии бяха смекчени от изобилието на лъскав зелен бръшлян, покриващ кремавата хоросанова фасада, и пълзящите розови храсти, които весело обвиваха входа към двора. Две издължени крила се извиваха покрай предната градина, сякаш къщата беше решила да напълни обятията си с букети. Наблизо, под ярката слънчева светлина, си почиваше хълм, обрасъл с тъмна, сънлива гора.

Интересът на Пандора беше привлечен от някакъв мъж, който вървеше към къщата. Раменете му бяха яхнати от малко дете, а друго, по-голямо червенокосо момче крачеше до него. Някой арендатор, може би, който разхожда синовете си. Странно как толкова смело крачеше по предната поляна.

Беше облечен само с панталони, тънка риза и разкопчана жилетка, не се виждаха нито шапка, нито вратовръзка. Вървеше с грациозната лекота на човек, който прекарва много време на открито. Очевидно беше в изключително добра физическа форма, обикновените дрехи се спускаха плавно по стройното му, но силно тяло. И носеше детето на раменете си така, сякаш то беше леко като перце.

Касандра се наведе напред, за да погледне през прозореца на Пандора.

— Това работник ли е? — попита тя. — Фермер?

— Така мисля. Облечен по този начин, не може да е... — Пандора млъкна внезапно, когато каретата доближи извитата арка на алеята и ѝ позволи да го огледа по-добре. Косата на мъжа имаше

характерен цвят, какъвто бе виждала само веднъж досега, тъмно злато на антични монети.

Когато каретата спря пред колонадата на входа, мъжът се приближи до нея. Кочияшът му каза нещо и Пандора чу спокойния отговор, изречен с хладен дълбок баритон.

Това беше лорд Сейнт Винсът.

[1] Някогашно название на сифилиса. — Б.пр. ↑

[2] еспланада (фр. *esplanade*) — 1. воен. Незастроено място между крепост и град; издигната равнина; 2. Площад пред голяма сграда; 3. Широка централна улица с алеи. — Б.ел.кор. ↑

[3] *Wanstmange* (от френски) е сладък десерт, обикновено се приготвя от мляко или сметана, и захар, сгъстен с желатин, царевично нишесте и често се ароматизира с бадеми. — Б.ел.кор. ↑

ГЛАВА 6

След като с лекота свали детето от врата си, лорд Сейнт Винсът отвори вратата на каретата откъм страната на Пандора. Огненият пожар на обедното слънце беше позлатил идеалните му черти, а златистобронзовата му коса искреше.

Факт 12, искаше да си запише тя. Лорд Сейнт Винсът се разхожда наоколо със свой личен ореол.

Всичко в този мъж бе прекалено идеално. Външен вид, богатство, ум, произход и отлично, мъжествено здраве.

Факт 13. Някои хора са живото доказателство за несправедливостта на вселената.

— Добре дошли в Херънс Пойнт — каза лорд Сейнт Винсът, обръщайки се към цялата група. — Моите извинения — отидохме на брега, за да изпробваме новото хвърчило на най-малкия ми брат и ни отне повече време от очакваното. Възнамерявах да се върна навреме за пристигането ви.

— Всичко е наред — увери го бодро Катлийн.

— Важният въпрос тук е дали хвърчилото е полетяло — рече Девън.

Червенокосото момче се приближи до вратата на каретата. То печално показва на Девън снопче тънки летвички, увити в червен плат и въженце.

— Счупи се във въздуха, сър. Трябва да внесе промени в дизайна му.

— Това е брат ми, лорд Майкъл — каза Сейнт Винсът. — Обръщаме се към него на второто му име, Айво.

Айво беше красиво момче на десет или единайсет години, с наситено кестенява коса, небесносини очи и очарователна усмивка. Той се поклони тремаво, като някой, който внезапно е израснал на височина и се опитва да се справи с новите си дълги ръце и крака.

— Ами аз? — обади се босото момче от другата страна на лорд Сейнт Винсът. То бе здраво, тъмнокосо и розовобузесто, на не повече от четири години. Също като Айво бе облечено в туника за плуване, запасана в чисти къси панталонки.

Устните на Сейнт Винсът потрепнаха, когато погледна надолу към нетърпеливото момче.

— Ти си моят племенник — рече сериозно той.

— Аз го знам! — тросна се ядосано детето. — На тях трябва да им го кажеш.

С напълно сериозно лице лорд Сейнт Винсът се обърна към Рейвънелови:

— Позволете ми да ви представя моя племенник Джъстин, лорд Клеър.

От вътрешността на каретата се разнесе хор от поздрави. Вратата от другата страна се отвори и Рейвънелови започнаха да слизат от колата с помощта на двама лакей.

Пандора скочи с лекота от мястото си и срещна неразгадаемия поглед на лорд Сейнт Винсът, ясен и пронизващ като звездна светлина.

Без да каже нито дума, той ѝ предложи ръката си.

Останала без дъх, тя потърси ръкавиците си, но те като че ли бяха изчезнали заедно с пътната ѝ чанта. Един лакей помагаше на Катлийн и Касандра, които слизаха от другата страна на каретата. Пандора се обърна към лорд Сейнт Винсът, пое неохотно ръката му и слезе от каретата.

Той беше дори по-висок, отколкото си спомняше, по-едър, с по-широки рамене. Предишния път, когато го беше видяла, бе облечен в официално черно-бяло облекло, всеки сантиметър от него бе излъскан и идеален. Сега беше облечен съвсем обикновено, без сако и шапка, с разкопчана на врата риза. До ноздрите ѝ достигна приятен аромат,

слънчевия мирис на гора, който Пандора си спомняше от преди, и който сега бе допълнен от солената нотка на морски бриз.

Алеята се изпълни с народ, когато останалата прислуга слезе от другите карети, а лакеите започнаха да свалят багажа. С периферното си зрение Пандора видя, че семейството ѝ влиза в къщата. Но лорд Сейнт Винсът като че ли не бързаше да я въвежда вътре.

— Простете ми — каза тихо той, като я погледна. — Възнамерявах да изчакам пристигането ви тук, облечен по подходящ начин. Не искам да си мислите, че визитата ви не е важна за мен.

— О, но тя не е — отвърна смутено Пандора. — В смисъл, не очаквах фанфари при пристигането си. Не е трябвало да ме чакате тук, нито да се обличате. — Нито една дума, която излизаше от устата ѝ, не звучеше на място. — Очаквах да видя дрехи, разбира се. — Пандора наведе глава с пламнало лице. — По дяволите — промърмори тя.

Чу тихия му смях и звукът накара потните ѝ ръце да настръхнат.

Айво се намеси с разкаян глас:

— Аз съм виновен, че закъсняхме. Трябваше да намеря парчетата от хвърчилото ми.

— Защо се счупи? — попита Пандора.

— Лепилото не издържа.

Тъй като беше научила много за различните консистенции на лепилата, докато създаваше прототипа на настолната си игра, Пандора се намери да го попита какъв тип е използвал.

Но Джъстин се намеси, преди да е успяла да произнесе и дума.

— И аз съм виновен. Изгубих си обувките и трябваше да ги търсим.

Очарована, Пандора приклепна, за да се изравни с лицето му, без да обръща внимание на полите си, които се разстлаха върху прашния чакълест път.

— Не ги ли намери? — попита със съчувствие тя, като огледа босите му крака.

Джъстин поклати глава и въздъхна, миниатюрен възрастен, притиснат от светски грижи.

— Мама *изобищо* няма да е доволна.

— Според теб какво се е случило?

— Оставих ги на пясъка и те просто изчезнаха.

— Може някой октопод да ги е откраднал. — Пандора веднага съжали за забележката си — тя беше точно от типа ексцентрични коментари, които лейди Бъруик би заклеимила.

Но лорд Сейнт Винсънт се обади със загрижено лице, сякаш въпросът бе наистина сериозен.

— Ако е бил октопод, той няма да се спре, докато не си събере осем.

Пандора му се усмихна колебливо.

— Нямам толкова много обувки — възрази Джъстин. — Как можем да го спрем?

— Можем да измислим някакво средство против октоподи — предложи Пандора.

— Как? — Очите на детето блестяха от интерес.

— Ами — започна Пандора, — сигурна съм, че ще ни трябва малко... *ох!* — Тя не успя да довърши мисълта си, защото бе сепната от някакво същество, което бързо профуча покрай каретата. Успя да зърне клепнали уши и весели кафяви очи, преди ентузиазираното куче да я връхлети толкова нетърпеливо, че тя политна назад.

Озова се по задник на земята, съборена от атаката. Косата ѝ се разпиля по лицето, а малкият жълтеникавочерен ритрийвър започна да подскача около нея като на пружина. Почувства кучешкия дъх в ухото си и облизването с език по бузата.

— Аякс, не! — чу тя възклицанието на Айво.

Пандора осъзна, че само за секунди се е изпоцапала здраво и изпадна в отчаяние, последвано от примирение. *Естествено*, че щеше да стане точно така. *Естествено*, че щеше да се срещне с херцога и херцогинята, след като се е въргала по алеята като някой малоумен циркаджия. Беше толкова ужасно, че тя започна да се киска, докато кучето душеше главата ѝ.

В следващия миг някой я издърпа на крака и тя се озова притисната към твърда повърхност. От рязкото движение изгуби равновесие и замаяно се вкопчи в Сейнт Винсънт. Той продължи да я притиска към себе си, обгърнал гърба ѝ с ръка.

— *Долу*, глупако — изкомандва той. Кучето се подчини, щастливо запъхтяно.

— Сигурно се е измъкнал през входната врата — предположи Айво.

Сейнт Винсът приглади косата на Пандора назад.

— Наранихте ли се? — Той я огледа бързо.

— Не... не. — Продължи безпомощно да се киска, но нервното ѝ напрежение отслабваше. Опита се да приглуши звуците от смеха в рамото му. — Просто... толкова се опитвах да се държа като дама...

Той се засмя леко и ръката му я погали успокояващо по гърба.

— Мога да си представя, че никак не е лесно да се държите като дама, докато ви дърпа куче.

— Милорд — разнесе се някъде отблизо гласът на един лакей, — пострада ли младата дама?

Пандора не можа да чуе отговора на Сейнт Винсът, защото ускореният ѝ пулс беше изпълнил ушите ѝ. Близостта му, подкрепящата ръка, обгърнала тялото ѝ, която нежно галеше гърба ѝ... всичко това събуждаше нещо дълбоко в нея, което досега бе спало. Обзе я някакво странно ново чувство на удоволствие, което накара всичките ѝ нерви да пламнат като свещички за рожден ден. Погледът ѝ се спря върху предницата на ризата му, фината ленена тъкан едва успяваше да прикрие твърдите извивки на мускулите му. Зърна снопче жълтеникавокафяви косъмчета през пролуката на разкопчаната му риза, изчерви се и смутено се отдръпна назад.

Опипа с ръка косата и каза неопределено:

— Шапката ми... — Обърна се да я потърси, но откри, че Аякс е намерил малката кадифена шапка с изкусителния ѝ сноп пера. Кучето я захапа със зъби и игриво я разтръска.

— Аякс, тук — извика веднага лорд Сейнт Винсът, но непокорният ритрийвър се въртеше и подскачаше, като се стараяше да стои далеч от него.

Айво бавно доближи кучето.

— Аякс, дай ми я — рече той с успокояващ тон. — Хайде, момче... — Кучето се извърна и побягна. — Ще я донеса — обеща Айво и хукна след него.

— Аз също! — Джъстин го последва с късите си крачета. — Но цялата ще бъде олигавена! — предупреди той през рамо.

Поклащайки глава, лорд Сейнт Винсът наблюдаваше как ритрийвърът препуска през поляната.

— Дълга ви една нова шапка — каза той на Пандора. — Тази ще бъде върната на парченца.

— Нямам нищо против. Аякс е още кутре.

— Кучето е плод на кръвосмешение — рече той с равен тон. — Не научава и не се подчинява на никакви команди, опитва се да копае дупки в килимите и ми се струва, че не може да върви по права линия.

Пандора се ухили.

— Аз рядко вървя в права линия — призна тя. — Твърде бързо се разсейвам, за да мога да следвам една посока — непрекъснато се отклонявам насама и натам, за да се убедя, че не пропускам нещо. Така че всеки път, когато се насоча към някое ново място, накрая се оказвам там, откъдето съм тръгнала.

Лорд Сейнт Винсът се извърна изцяло към нея; красивите му сини очи я гледаха напрегнато и изучаващо.

— Къде искате да отидете?

Въпросът я накара да примигне изненадано. Просто бе направила няколко глупави коментара, на които никой не би обърнал внимание.

— Няма значение — отвърна тя. — Тъй като вървя в кръг, никога не стигам до крайната точка.

Погледът му се разходи по лицето ѝ.

— Можете да направите кръговете по-големи.

Забележката бе едновременно логична и закачлива, сякаш той по някакъв начин разбираше как работи умът ѝ. Или може би ѝ се подиграваше.

Когато празните карети се отдалечиха, лорд Сейнт Винсът поведе Пандора към входа на къщата.

— Как мина пътуването? — попита той.

— Не е нужно да водите с мен светски разговори — каза тя. — Не ми харесват и не ме бива особено в тях.

Двамата се спряха на сянка до колонадата, край ароматен розов храст. Лорд Сейнт Винсът се облегна небрежно на колоната. Устните му се изкривиха в ленива усмивка и той я погледна.

— Лейди Бъруик ли ви обучаваше?

— Опита се. Но аз мразя да разговарям за времето. На кого му пука каква е температурата? Искам да разговарям за неща като... като...

— Да? — подтикна я той, когато тя се поколеба.

— Дарвин. Правото на глас за жените. Приютите за бедни, защо сме живи, щом вярваме в спиритическите сеанси, щом музиката винаги ни кара да плачем, или какви зеленчуци мразите най-много...

— Пандора сви рамене и го погледна в очакване да види познатата застинала физиономия на мъж, който е готов да побегне, за да си спаси живота. Вместо това срещна напрегнатия му поглед и тишината ги обгърна.

Миг по-късно лорд Сейнт Винсът отвърна тихо:

— Моркови.

Изумена, Пандора се опита да мисли бързо.

— Тях ли мразите най-много? Имате предвид готвените?

— Всякакви моркови.

— От всички зеленчуци точно тях? — Когато той кимна, тя продължи да упорства: — Ами морковения кейк?

— И него.

— Но това е кейк.

Устните му потръпнаха в усмивка.

— Но пак е с моркови.

Пандора искаше да спори за предимствата на морковите пред някои наистина отвратителни зеленчуци, като брюкселското зеле, но разговорът им бе прекъснат от копринен мъжки глас.

— А, ето къде сте. Пратих да ви доведат.

Пандора се отдръпна назад, когато видя, че към тях с грациозни стъпки се приближава висок мъж. Веднага разбра, че това трябва да е бащата на лорд Сейнт Винсът — приликата беше поразителна. Кожата му беше загоряла и обветрена, с бръчици от смях в ъглите на сините му очи. Имаше буйна златиста коса, привлекателно посребрена по слепоочията. Тъй като беше чувала за репутацията му на някогашен развратник, Пандора бе очаквала да види застаряващ коцкар с подигравателна усмивка... а не този красив екземпляр, който носеше достойнството си като елегантен костюм.

— Сине мой, къде ти е умът да държиш това очарователно създание навън в горещината посред бял ден? И защо е толкова разрошена? Да не се е случило нещо?

— Беше нападната и съборена на земята — започна да обяснява лорд Сейнт Винсът.

— Със сигурност все още не я познаваш чак толкова добре, че да се стигне до това.

— От кучето — поясни с леден тон лорд Сейнт Винсът. — Защо не сте го обучили?

— Айво го обучава — бързо отвърна баща му.

Лорд Сейнт Винсът погледна към далечината, където червенокосото момче гонеше подскачащото куче.

— На мен ми се струва, че кучето тренира Айво.

Херцогът се ухили и кимна утвърдително. После отново насочи вниманието си към Пандора.

Опитвайки се отчаяно да си припомни на какво са я учили, тя приклепна в реверанс и промърмори:

— Ваша светлост.

Бръчиците покрай очите му изпъкнаха леко.

— Като че ли имате нужда от спасяване. Защо не дойдете вътре с мен, по-далеч от тази сган? Херцогинята с нетърпение очаква да се запознае с вас. — Пандора се поколеба, напълно зашеметена, и той я увери: — Можете да ми се доверите. Всъщност съм почти ангел. За нула време ще ме обикнете.

— Бъдете внимателна — предупреди язвително лорд Сейнт Винсът Пандора, докато завързваше връзките на жилетката си. — Баща ми е съблазнител на лековерни жени.

— Това не е вярно — рече херцогът. — Нелековерните също ме харесват.

Пандора не можа да сдържи смеха си. Вгледа се в сребристосините очи, озарени от игриви весели искри. В присъствието му имаше нещо успокоително, усещането за мъж, който наистина харесваше жените.

Когато бяха малки, с Касандра си бяха мечтали за красив баща, който да ги обича и да ги съветва, да ги глези. Баща, който да им позволява да стъпват на краката му, за да танцува с тях. Този мъж изглеждаше като онзи, който си бе представяла Пандора.

Тя пристъпи напред и пое ръката му.

— Как мина пътуването ви, скъпа? — попита херцогът, докато я водеше към къщата.

Преди Пандора да успее да отговори, лорд Сейнт Винсът се обади зад гърбовете им:

— Лейди Пандора не обича светските разговори, татко. Тя предпочита да обсъжда теми като Дарвин или правото на глас за жените.

— Естествено, че една интелигентна млада жена би предпочела да пропусне празните приказки — каза херцогът и погледна Пандора с толкова одобрителен поглед, че тя буквално засия. — Но — продължи замислено той, — повечето хора трябва да се замислят дали е безопасно, преди да се осмелят да разкрият мнението си пред някой, с когото току-що са се запознали. Все пак всичко си има начало. Всяка опера има своята прелюдия, всеки сонет си има откриващо четиристишие. Светските разговори са просто начин да помогнете на един непознат да ви се довери, като първо откриете нещо, за което имате еднакво мнение.

— Досега никой не ми го е обяснявал по този начин — каза изумено Пандора. — В това дори има смисъл. Но защо толкова често се говори за времето? Няма ли нещо друго, за което да имаме еднакво мнение? Тризъбите вилици — всички ги харесват, нали? И времето за следобеден чай, и храненето на патици.

— Синьото мастило — додаде херцогът. — И мъркането на котките. И летните бури — макар че това май отново ни връща към времето.

— Нямам нищо против да разговарям за *времето* с вас, ваша светлост — рече искрено Пандора.

Херцогът се засмя тихо.

— Какво възхитително момиче.

Стигнаха до централното фойе, просторно и светло, с гипсови отливки по стените и лакиран дъбов паркет. Ограденото с колони голямо стълбище водеше към втория етаж, широкият му парапет беше идеален за пързаяне. Миришеше на восък и свеж въздух, и на аромата на големите бели гардени, подредени в поставени на стойки вази.

За изненада на Пандора херцогинята ги очакваше във фойето. Тя сияеше като пламък в хладния бял интериор със своята златиста, обсипана с лунички кожа и пищна медночервена коса, която беше заплетена на плитка. Пищното ѝ, но стегнато тяло бе облечено в синя муселинена рокля, с коланче на кръста. Всичко в нея изглеждаше топло, достъпно и меко.

Херцогът отиде при съпругата си и отпусна ръка на кръста ѝ. Той като че ли се наслаждаваше на присъствието ѝ като някаква голяма котка.

— Скъпа — промърмори той, — това е лейди Пандора.

— Най-последно — рече усмихнатата херцогинята и протегна ръцете си, за да улови нейните. — Ч-чудех се какво ли са направили с вас.

Пандора щеше да направи реверанс, но херцогинята продължаваше да държи ръцете ѝ. Дали въпреки това не трябваше да приклепне?

— Защо я задържа отвън, Гейбриъл? — попита херцогинята, като стисна леко ръцете на Пандора, преди да ги пусне. Момичето направи набързо един закъснял реверанс, като се заклати тромаво като патка в кална локва.

Лорд Сейнт Винсът разказа набързо за произшествието с Аякс, като наблегна на липсата на дисциплина у кучето, за да постигне по-комичен ефект.

Херцогинята се разсмя.

— Горкото момиче. Елате, ще си отдъхнем и ще пийнем л-лимонада в летния салон. Това е любимата ми стая в къщата. Откъм океана се носи бриз и подухва право п-през засенчените прозорци. — Заекването прекъсваше ритъма на речта ѝ, но беше едва доловимо и тя като че ли не му обръщаше внимание.

— Да, ваша светлост — прошепна Пандора, твърдо решена да не прави повече грешки. Искаше да бъде идеална за тази жена.

Те тръгнаха през фойето към задната част на къщата, а мъжете ги последваха.

— Така, ако има нещо, което ще направи визитата ви по-приятна — каза херцогинята на Пандора, — трябва да ми го кажете веднага, щом се сетите за него. Поставихме ваза с рози в стаята ви, но ако имате л-любими цветя, трябва само да ни кажете. Най-малката ми дъщеря Серафина избра някои книги за стаята ви, но ако в библиотеката има нещо, което ви е повече по вкуса, веднага ще ги сменим.

Пандора кимна мълчаливо. След известен размисъл, тя най-последно се сети за нещо, което би било подходящо за една дама.

— Къщата ви е прекрасна, мадам.

Херцогинята ѝ се усмихна сияйно.

— Ако желаете, следобед ще ви разведа из нея. Имаме някои много добри произведения на изкуството и интересни стари м-мебели, както и прекрасни гледки от втория етаж.

— О, това ще е... — започна Пандора, но за нейно раздражение лорд Сейнт Винсът ги прекъсна.

— Вече съм планирал да изведа лейди Пандора на разходка следобед.

Пандора погледна през рамо намръщено.

— Предпочитам да се разходя из къщата с херцогинята.

— Не смея да ви допусна близо до непознати мебели — каза лорд Сейнт Винсът. — Последствията ще са катастрофални. Ами ако се наложи да ви вадя от някой гардероб или, не дай си Боже, от някой бюфет?

Смутена от напомнянето за първата им среща, Пандора отвърна вдървено:

— Няма да е прилично да излизам навън без придружителка.

— Нали не се притеснявате, че ще бъдете компрометирана? — попита той. — Защото това вече го направих.

Пандора забрави за решението си да се държи достойно, спря се внезапно и се обърна с лице към заядливия мъж.

— Не, не сте. Компрометира ме една пейка. Вие просто се оказахте там.

Лорд Сейнт Винсът като че ли се забавляваше с раздражението й.

— Въпреки това — рече той, — вече няма какво да губите.

— Гейбриъл... — започна херцогинята, но млъкна, когато той й хвърли дяволит поглед.

Херцогът гледеше подозрително сина си.

— Ако се опитваш да се правиш на чаровник — каза той, — смея да заявя, че изобщо не се справяш добре.

— Няма нужда да се правя на чаровник — отвърна лорд Сейнт Винсът. — Лейди Пандора само се преструва на незаинтересувана. Под маската на безразличие тя е луда по мен.

Пандора се вбеси.

— Това е най-безумното нещо, което съм чувала някога! — Но преди да успее да довърши изречението, тя зърна дяволитите проблясъци в очите на лорд Сейнт Винсът. Осъзна, че той просто я

дразни. Изчерви се от смущение и наведе глава. Само няколко минути след пристигането си в Херънс Пойнт беше успяла да падне в двора, да загуби шапката си, да си изпусне нервите. Добре че лейди Бъруик не беше тук, защото щеше да получи апоплектичен удар.

След като продължиха да вървят, лорд Сейнт Винсът изравни крачка с Пандора, докато херцогинята тръгна след тях заедно с херцога.

— Безумно, а? — промърмори развеселено той. — Това ми хареса.

— Ще ми се да не ме дразните — отвърна тихо тя. — И без това ми е достатъчно трудно да се държа като дама.

— Не е необходимо.

Пандора въздъхна, моментното ѝ раздразнение премина в примирение.

— Напротив, трябва — отвърна искрено тя. — Никога няма да го науча добре, но важното е да продължа да се опитвам.

Това беше твърдение на млада жена, която съзнаваше ограниченията си, но беше твърдо решена да се справи с тях. Гейбриъл нямаше нужда дори да поглежда към родителите си, за да знае, че те бяха абсолютно очаровани от Пандора. Що се отнася до него...

Той беше абсолютно изненадан от реакцията си към нея. Тя беше толкова жизнена, грееше като слънчоглед. В сравнение с апатичните и свенливи момичета, които участваха в лондонския брачен парад, Пандора сякаш беше някакъв абсолютно различен вид. Беше точно толкова красива, колкото си я спомняше, и също толкова непредсказуема. Разсмя се, когато кучето скочи върху нея в двора, докато всяко друго момиче на нейно място щеше да се разгневи или да умре от срам. Докато стоеше пред него, готова да спори за морковите, единственото, за което можеше да мисли Гейбриъл, беше колко иска да я отнесе на някое хладно, тъмно и тихо място и да я има само за себе си.

Но въпреки изкусителната привлекателност на Пандора, нямаше никакво съмнение, че тя не е подходяща за единствения начин на живот, който той можеше да ѝ предложи. Животът, в който бе роден той. Не можеше да се отрече от титлата си, нито да обърне гръб на семействата и работниците, които зависеха от него. Негово задължение бе да управлява потомствените земи на рода Чалън и да запази

наследството им за поколенията. Съпругата му трябваше да се справя с няколко домакинства, да се явява в двора, да участва в различни благотворителни комитети и така нататък.

На Пандора това изобщо нямаше да ѝ харесва. Изобщо. Дори да свикнеше с тази роля, никога нямаше да се чувства удобно в нея.

Те влязоха в летния салон, където семейство Рейвънел вече разговаряха със сестрите му Фийби и Серафина.

Фийби, най-голямото от децата на семейство Чалън, беше наследила топлата, любяща природа на майка си и острия, хаплив език на баща си. Пет години по-рано се беше омъжила за любимия си от детските години, лорд Пиър Клеър, който през по-голямата част от живота си бе страдал от хронична болест. Влошаващите се симптоми го бяха превърнали в сянка на някогашния човек и той бе починал, докато Фийби беше бременна с второто им дете. Макар че първата година от траура беше изтекла, тя все още не беше успяла да се възстанови. Излизаше навън толкова рядко, че луничките ѝ бяха изчезнали и тя изглеждаше вяла и слаба. Призракът на тъгата все още витаеше в погледа ѝ.

По-младата им сестра Серафина, енергично осемнайсетгодишно момиче с червеникаворуса коса, разговаряше с Касандра. Макар Серафина да беше достатъчно голяма, за да бъде представена в обществото, херцогът и херцогинята я бяха убедили да изчака още една година. Момиче с нейния очарователен характер, красота и най-вече гигантска зестра щеше да привлече всяка изгодна партия в Европа и отвъд. За Серафина лондонският Сезон щеше да е голямо изпитание и колкото по-добре беше подготвена за него, толкова по-добре.

След като я представиха, Пандора прие чаша лимонада с лед и продължи да седи мълчаливо, докато всички останали около нея разговаряха. Когато разговорът се насочи към темата за икономиката на Херънс Пойнт, с туризма и рибната му индустрия, Гейбриъл се досети, че мислите на Пандора се бяха отплеснали в посока, която нямаше нищо общо с настоящия момент. Какво ли се случваше в този неспокоен ум?

Той се приближи до нея и попита тихо:

— Ходили ли сте някога на плаж? Да нагазите в океана и да почувствате пясъка под краката си?

Пандора го погледна и разсеяното изражение изчезна от лицето ѝ.

— Не, аз... тук има пясъчен плаж? Мислех си, че са само камъчета.

— Имението има частен пясъчлив залив. Стигаме до него по една просека.

— Какво е просека?

— Така наричаме издълбаните в пръстта пътища тук, на юг. — Ужасно му хареса начинът, по който устните ѝ оформиха мълчаливо думата... *просека*... сякаш ѝ се наслаждаваше като бонбон. Той погледна към Серафина, която стоеше наблизко, и каза: — Този следобед ще заведе лейди Пандора до залива. Мисля, че и Айво ще дойде. Искаш ли да се присъединиш към нас?

Пандора се намръщи.

— Не съм казала...

— Ще бъде прекрасно! — възкликна Серафина и се обърна към Касандра. — Трябва да дойдете с нас. Ужасно освежаващо е да се тури в океана в такъв горещ ден.

— Всъщност бих предпочела да подремна — призна извинително Касандра.

— Как може да ти се спи? — попита изумено Пандора. — Цял ден не правим нищо друго, освен да седим.

Касандра внезапно зае отбранителна поза.

— Нищоправенето е изтощително. Трябва да си почина, в случай че по-късно отново не правим нищо.

Пандора я погледна като ужилена и се обърна отново към Гейбриъл.

— Аз също не мога да дойда. Нямам бански костюм.

— Можете да вземете един от моите — предложи Серафина.

— Благодаря, но без придружителка не бих могла...

— Фийби се съгласи да ни придружи — прекъсна я Гейбриъл.

По-голямата му сестра, която само слушаше разговора, повдигна вежди.

— Нима? — попита тя с хладен глас.

Гейбриъл я погледна многозначително.

— Забрави ли, че го обсъждахме тази сутрин?

Фийби присви сивите си очи.

— Всъщност, не.

— Каза, че напоследък прекарваш твърде много време вътре — рече той. — Че имаш нужда от разходка и малко свеж въздух.

— Господи, колко разговорлива съм била — отбеляза Фийби с язвителен тон, а погледът ѝ обещаваше отмъщение. Но повече не възрази.

Гейбриъл се ухили, когато видя бунтовното изражение на Пандора.

— Не упорствайте повече — започна да я уговаря той полугласно. — Обещавам, че ще ви бъде много забавно. А ако не е... ще получите удовлетворението да ме опровергавате.

ГЛАВА 7

След като я отведоха в красива спалня с нежнорозови стени и широки прозорци с гледка към океана, Пандора облече банския костюм, който ѝ бе донесен от камериерката на Серафина. Комплектът се състоеше от рокля с къси, бухнали ръкави и шокиращо къса пола, и чифт шалварки, които да се носят под нея. Ушит от лек син бархет, поръбен с бял ширит, банският костюм беше изумително лек и свободен.

— Ех, ако жените можеха да се обличат така през цялото време — възкликна ентузиазирано Пандора и се завъртя на място. Зави ѝ се свят, тя падна по гръб на леглото и вирна облечените си в бели чорапи крака във въздуха като преобърнатата масичка за чай. — Чувствам се толкова свободна без скърцащия стар корсет.

Камериерката ѝ, набито светлокосо момиче на име Айда, я погледна колебливо.

— Дамите имат нужда от корсети, които да поддържат крехките им гърбове.

— Гърбът ми не е крехък.

— Трябва да се преструвате, че е. Джентълмените предпочитат нежни дами. — Айда, която беше разглеждала стотици модни дамски списания, продължи с авторитетен тон. — Послушайте съвета ми и си намерете причина да припаднете, докато сте на брега, за да може лорд Сейнт Винсънт да ви подхване.

— От какво да припадна?

— Да речем, че някой краб ви е уплашил.

Без да става от леглото, Пандора започна да се смее.

— Той ме преследва! — възкликна театрално тя, като разтваряше и затваряше пръстите си като щипци.

— Не пръхтете така, ако обичате — рече сериозно Айда. — Звучите като тръбач на кавалерийски полк.

Пандора се надигна на лакти и я погледна с крива усмивка. Айда беше наета в началото на Сезона, когато бяха решили, че всяка от

близначките се нуждае от своя камериерка. Айда и другото момиче, Мег, се бяха борили яростно за привилегията да обслужват Касандра, която имаше прекрасна златиста коса и далеч по-приятен нрав от Пандора.

Но Касандра беше избрала Мег, което беше принудило Айда да се примири с поста на камериерка на Пандора. Тя не криеше разочарованието си. За голямо удоволствие на Пандора оттогава Айда се беше отказала от повечето обичайни учтивости и шеговити забележки, и беше винаги навъсена. Всъщност, когато двете бяха насаме, коментарите ѝ граничеха с обиди. Но Айда беше чевръста и трудолюбива, твърдо решена да изпълнява задълженията си по най-добрия начин. Полагаше огромни усилия да поддържа дрехите на Пандора в идеално състояние и беше изключително умела в подреждането на тежката ѝ, непокорна коса така, че да не се изплъзва от фуркетите.

— В тона ти липсва уважение, Айда — отбеляза Пандора.

— Ще се отнасям към вас с цялото уважение на света, милейди, ако успеете да уловите лорд Сейнт Винсънт. Сред прислугата се носи слух, че ако се окажете неподходяща за него, семейство Чалън ще уреди брака ви с някой друг.

Раздразнена, Пандора скочи от леглото и оправи банския костюм.

— Като в играта предай пакета нататък? В която аз съм в ролята на пакета?

— Не го е казал лорд Сейнт Винсънт — прекъсна я Айда. Тя ѝ подаде един халат с качулка, който също беше донесен от камериерката на Серафина. — Бяха слугите му, а те просто предполагат.

— А ти откъде знаеш какво говорят слугите му? — Вбесената Пандора се обърна и напъха ръцете си в ръкавите на халата. — Тук сме едва от около час.

— На долния етаж говорят само за това. — Айда пристегна халата на кръста ѝ. Той подходеше на останалата част от банския костюм и му придаваше вид на истинска рокля. — Ето, така изглеждате представително. — Тя коленичи и нахлузи на краката на Пандора малки плетени чехли. — Старайте се да не говорите гръмогласно и да не дивеете по време на разходката. Сестрите на

негова светлост ще забележат всичко и ще го разкажат на херцога и херцогинята.

— Поврага — изръмжа Пандора. — Ще ми се изобщо да не се бях съгласявала да отида. — Тя нахлупи намръщено широкополата сламена шапка върху фризура си и излезе от стаята.

Групата, която се отправи към брега, се състоеше от лорд Сейнт Винсънт, Серафина, Айво, Фийби и сина ѝ Джейсън, Пандора и Аякс, който подскачаше напред и лаеше, сякаш се опитваше да ги накара да побързат. Момчетата бяха в страхотно настроение, носеха тенекиени кофи, лопатки и хвърчила.

Просеката беше широка дотолкова, че да побере една каруца, а на места беше толкова дълбока, че стените се извисяваха над главата на Пандора. Покрай тях се виждаха туфи сиво-зелена трева, осеяни с цветя и храсти зърнастец, обсипани със сияйни оранжеви плодове. Сиво-бели гларуси се носеха по океанския бриз, разперените им криле прорязваха мекото небе.

Без да спира да размишлява за това, че е подложена на изпитание — че лорд Сейнт Винсънт я преценява и най-вероятно ще реши да я предложи на някой друг, — Пандора говореше колкото се може по-рядко. За нейно огромно неудобство, останалите от групата като че ли се стараеха да се движат колкото се може по-далеч от тях двамата. Фийби изобщо не полагаше усилия да ги наглежда, а вървеше далеч напред, хванала за ръката Джъстин.

Принудена да следва бавния ход на лорд Сейнт Винсънт, Пандора видя, че разстоянието между тях и спътниците им се увеличава.

— Трябва да побързаме да настигнем останалите — каза тя.

Ленивата му крачка не се промени.

— Те знаят, че все някога ще ги настигнем.

Пандора се намръщи.

— Лейди Клеър не е ли запозната със задълженията на придружителките? Тя изобщо не ни обръща внимание.

— Знае, че последното нещо, от което имаме нужда, е някой да ни наглежда отблизо, тъй като се опитваме да се опознаем.

— Това си е чиста загуба на време, нали? — не се сдържа и попита Пандора. — Като се имат предвид плановете ви?

Лорд Сейнт Винсънт я погледна напрегнато.

— Какви планове?

— Да ме предадете на някой друг мъж — рече тя, — за да не се налага да се жените за мен.

Той се спря напред просеката, принуждавайки и нея да спре.

— Къде чухте това?

— Такава клюка се носи сред прислугата. И ако е вярна...

— Не е.

— ... не искам да измъквате някого отнякъде и да го принуждавате да се жени за мен само за да не се налага ви да го правите. Братовчедът Девън каза, че ако не желая, няма да се омъжвам за никого. А аз не желая. Освен това не искам да прекарвам времето си тук в опити да спечеля одобрението ви, затова се надявам...

Тя млъкна сепнато, когато лорд Сейнт Винсънт се приближи до нея с две плавни крачки. Отстъпи инстинктивно назад, докато раменете ѝ не опряха в стената на просеката.

Лорд Сейнт Винсънт се извиси над нея, опрял едната си ръка върху щръкналия корен на едно дърво, което растеше нагоре по стената.

— Не възнамерявам да ви прехвърлям на друг мъж — рече той с равен глас, — дори само заради това, че не мога да се сетя за никого, който ще може да се оправя с вас.

Очите ѝ се присвиха.

— Но вие можете?

Лорд Сейнт Винсънт не отговори, но устните му се изкривиха по начин, който сякаш намекваше, че отговорът на този въпрос е очевиден. Когато видя как ръката ѝ се свива на юмрук в гънките на халата, лицето му омекна.

— Не сте тук, за да спечелите одобрението ми. Поканих ви, за да науча повече за вас.

— Ами няма да ви отнеме много време — промърмори Пандора. В отговор на питащия му поглед, тя продължи: — Никога не съм била на местата, и не съм правила никое от нещата, за които съм мечтала. Все още не съм станала напълно себе си. Ако се омъжа за нас, никога няма да бъда нещо повече от странната съпруга на лорд Сейнт

Винсънт, която говори твърде бързо и никога не знае какъв е редът за представяне на гостите за вечеря. — Пандора наведе глава и преглътна твърдата буца в гърлото си.

След известно замислено мълчание дългите му, грациозни пръсти подпряха брадичката ѝ и леко повдигнаха главата ѝ нагоре.

— Какво ще кажете да свалим гарда? — попита тихо той. — Временно разоръжаване.

Смутена, Пандора отмести поглед настрани и видя наблизено някакво увивно растение с огромен розов цвят във формата на чаша и бяла звезда в средата.

— Какво е това цвете?

— Морско звъниче. — Лорд Сейнт Винсънт обърна главата ѝ отново към себе си. — Да отвлечете вниманието ми ли се опитвате, или този въпрос просто ви хрумна?

— И двете — отвърна смутено тя.

Ъгълчетата на устните му трепнаха развеселено.

— Какво е необходимо, за да привлека изцяло вниманието ви?

Пандора се вцепени, когато пръстите му погалиха извивката на брадичката ѝ, оставяйки след себе си лека следа от топлина. Гърлото ѝ се стегна, сякаш беше глътнала пълна лъжица с мед.

— Обръщам ви внимание.

— Но не изцяло.

— Напротив, гледам ви и... — Тя въздъхна треперливо, щом си спомни, че лорд Чауърт бе нарекъл този мъж непоправим женкар. — О, не. Надявам се, че това не е... не се опитвате да ме целунете, нали?

Едната му вежда се изви нагоре.

— Искате ли?

— Не — отвърна бързо тя. — Не, благодаря, не.

Лорд Сейнт Винсънт се засмя тихо.

— Един отказ е достатъчен, скъпа. — Кокалчетата на пръстите му докоснаха трескаво пулсиращото ѝ гърло. — Работата е там, че до края на седмицата трябва да вземем решение.

— Не ми е нужна цяла седмица. Мога да ви го кажа още сега.

— Не, не и докато не разберете повече за онова, което може би ще отхвърлите. Което означава, че трябва да съкратим шестте месеца ухажване до шест дни. — Той въздъхна тежко, когато разгада

изражението ѝ. — Приличате на пациент, който току-що е разбрал, че трябва да се оперира.

— Предпочитам да не ме ухажват.

— Ще ми помогнете ли да разбера защо? — попита той спокойно и търпеливо.

— Просто знам, че нещата ще се развият зле, защото... — Пандора се поколеба, като се чудеше как да обясни онази своя страна, която никога не бе харесвала, но която като че ли не можеше да промени. Онази страна, която приемаше интимността като заплаха и се страхуваше, че ще бъде контролирана. Манипулирана. Повредена. — Не искам да ме опознавате повече, при положение че у мен има толкова погрешни неща. Никога не съм била способна да мисля или да се държа като другите момичета. Различна съм дори от собствената ми близначка. Хората винаги са ни наричали палавници, но истината е, че аз съм палавницата. Не мога да бъда държана на каишка. Сестра ми просто го отнася заради мен. Горката Касандра. — Гърлото ѝ се стегна от болезнено съжаление. — Причинила съм скандал и сега тя е съсипана, и ще си остане стара мома. А семейството ми ще страда. И вината за това е моя. Ще ми се това да не се беше случвало. Ще ми се...

— Спокойно, дете. Мили Боже, няма нужда от това самобичуване. Елате тук. — Преди Пандора да усети какво става, тя се озова в обятията му, притисната към топлото му тяло. Когато той положи главата ѝ върху рамото си, шапката ѝ падна на земята. Стресната и изумена, тя почувства как мъжката му фигура се долепя до нейната и в главата ѝ зазвъняха тревожни звънчета. Какво правеше той? И защо тя му го позволяваше?

Но когато Сейнт Винсът заговори, гласът му беше нисък и толкова успокояващ, че напрежението ѝ се разтопи като парченце лед под слънцето.

— Семейството ви въобще не е толкова безпомощно. Триниър е повече от способен да се погрижи за добруването им. Сестра ви е привлекателно момиче с добър произход и зестра, и дори в сянката на този скандал няма да остане неомъжена. — Ръката му я галеше по гърба с леки, хипнотични движения, докато Пандора не започна да се чувства като котка, чиято козина е пригладана точно както трябва. Бузата ѝ постепенно се отпусна върху гладкия лен на жилетката му,

очите ѝ се притвориха и тя вдъхна мириса на сапун за пране и освежаващия аромат на одеколон върху топла мъжка кожа.

— Естествено, че няма да се впишете в лондонското общество — продължи той. — Повечето от тях притежават въображение и оригиналност на средностатистическа овца. Съдят единствено по външността и поведението и затова — колкото и да ви вбесява — ще се наложи да се подчинявате на някои правила и ритуали, които ги карат да се чувстват удобно. За нещастие единственото по-лошо от това да сте част от обществото, е да живеете извън него. Затова трябва да ми позволите да ви помогна да се измъкнете от тази ситуация, точно както ви помогнах да се измъкнете от онази пейка.

— Ако под „помощ“ имате предвид брак, милорд — каза Пандора със заглушен в рамото му глас, — предпочитам да не го правите. Имам си причини, които не са ви известни.

Лорд Сейнт Винсът погледна към полускритото ѝ лице.

— Бих искал да ги чуя. — Той леко докосна кичур коса на слепоочието ѝ и го приглади на мястото му. — Хайде от сега нататък да си говорим на малки имена — предложи той. — Имаме да обсъждаме толкова много неща за толкова кратко време. Колкото по-прями и откровени сме един с друг, толкова по-добре. Никакви тайни, никакви увъртания. Съгласна ли сте?

Пандора вдигна неохотно глава и го погледна колебливо.

— Не искам това да се окаже едностранна уговорка — рече тя, — в която аз ви казвам тайните си, а вие криете вашите.

Устните му се извиха в усмивка.

— Обещавам пълно разкриване.

— И всичко, което кажем, си остава поверително?

— Господи, надявам се — отвърна той. — Моите тайни са далеч по-шокиращи от вашите.

Пандора не се и съмняваше в това. Той бе опитен, самоуверен мъж, добре запознат със света и пороците му. В него имаше почти свръхестествена зрялост, усещане за властност, което изобщо не можеше да се сравнява с това на баща ѝ и брат ѝ с техните избухливи характери.

Сега за пръв път от дни успя наистина да се отпусне, да се отърси от мъчителното чувство за вина. Той беше толкова висок и масивен, че тя се почувства като малко диво зверче, което току-що бе

намерило убежище. Изпусна треперлив дъх на облекчение, досадно детински звук, и Гейбриъл започна отново да я гали по гърба.

— Горкото дребосъче — промърмори той. — Отдавна ви тормози, нали? Успокойте се. Няма за какво да се притеснявате.

Пандора не му повярва, разбира се, но толкова ѝ харесваше да се чувства така, спокойна и в добро настроение. Опита се да поеме всяко усещане, всяка подробност, за да може да си ги спомня по-късно.

Кожата му беше гладка навсякъде, с изключение на зърнестите места, където се беше бръснал. В основата на врата му, близо до ключицата, имаше интересна триъгълна вдлъбнатина. Голата му шия изглеждаше много силна, с изключение, може би, на едно скрито местенце, уязвимо сред здравата конструкция от мускули и кости.

Хрумна ѝ една абсурдна мисъл. Какво ли щеше да е усещането да го целуне там?

Щеше да е меко като сатен под устните ѝ. Вкусът на кожата му щеше да е също толкова приятен, колкото и ароматът му.

Устата ѝ се напълни със слюнка.

Изкушението нарастваше с всяка изминала секунда, просто не можеше да го пренебрегне. Същото изпитваше понякога, когато я връхлиташе някакъв могъщ импулс, на който трябваше или да се подчини, или да умре. Тази леко засенчена вдлъбнатина сякаш имаше собствена гравитация. Привличаше я към себе си. Пандора примигна и почувства как тялото ѝ се извива напред.

О, не. Импулсът бе твърде силен, за да му устои. Тя безпомощно се наклони напред, затвори очи и просто го направи, целуна го точно там, и беше много по-приятно, отколкото бе очаквала, устните ѝ намериха нежна топлина и вибриращ пулс.

Дъхът му секна и тялото му потрепери. Пръстите му се заровиха в косата ѝ, той отдръпна главата ѝ назад и широко отворените му, изумени очи се втренчиха в нейните. Устните му се отвориха леко, сякаш не можеше да намери подходящите думи.

Лицето на Пандора се сгърчи от срам.

— Съжалявам.

— Не, аз... — Гласът му звучеше също толкова задавено, колкото нейния. — Нямам нищо против. Просто... се изненадах.

— Не мога да контролирам импулсите си — рече бързо тя. — Не съм отговорна за това, което се случи току-що. Просто имам нервно

заболяване.

— Нервно заболяване — повтори Гейбриъл и белите му зъби закачиха долната устна в прелюдия към усмивка. За миг видът му стана толкова момчешки, че сърцето ѝ спря. — Това ли е официалната диагноза?

— Не, но според една книга, която четох, „Феномени, породени от заболявания на нервната система“, е напълно вероятно да страдам от хиперестезия или периодична мания, или и двете. — Пандора замълча и се намръщи. — Защо се усмихвате? Не е хубаво да се присмивате на болестите на хората.

— Спомних си нощта, в която се срещнахме, когато ми казахте за нездравословните си четива. — Едната му ръка се отпусна върху гърба ѝ. Другата се плъзна към врата ѝ и нежно се притисна към стегнатите мускули. — Целували ли са ви някога, мила моя?

Вътрешностите ѝ внезапно се преобърнаха, сякаш падаше някъде от високо. Погледна го мълчаливо. Внезапно целият ѝ речников запас се изпари. Главата ѝ беше просто кутия с разпилени букви.

Гейбриъл се усмихна леко на обърканото ѝ мълчание.

— Предполагам, че това означава „не“. — Миглите му се спуснаха надолу, когато погледът му се насочи към устните ѝ. — Поемете си дъх, иначе може да припаднете от липсата на кислород.

Пандора се подчини.

Факт 14, щеше да напише по-късно в дневника си. Днес разбрах защо са били измислени придружителките.

Гейбриъл долови учестеното ѝ дишане и започна нежно да масажира вратните ѝ мускули.

— Не се страхувайте. Ако не искате, няма да ви целувам сега.

Пандора най-последно успя да открие гласа си.

— Не, аз... ако ще се случва, предпочитам да го направите още сега. Така ще премахнем това препятствие и повече няма да се страхувам. — Когато осъзна как са прозвучали думите ѝ, тя добави извинително: — Не че трябва да се страхувам, защото съм сигурна, че

се целувате много по-добре от останалите и много дами трябва да са щастливи от тази възможност.

Тя усети как тялото му се разтърсва от смях.

— Целувките ми са по-добри — съгласи се той, — но не бих казал, че са *много* по-добри. Това ще повиши очакванията ви, а не искам да останете разочарована.

Пандора го погледна подозрително, чудейки се дали отново не я дразни. Лицето му бе лишено от всякакво изражение.

— Сигурна съм, че няма — отвърна тя и се стегна. — Готова съм. Можете да го направите.

Гейбриъл не я целуна веднага.

— Доколкото си спомням, вие се интересувате от Чарлз Дарвин. Чели ли сте последната му книга?

— Не. — Защо говореше за книги точно сега? Тя цялата се тресеше от нерви и беше ядосана, че той протака нещата толкова.

— *Изразяване на емоциите при човека и животните* — продължи Гейбриъл. — Дарвин пише, че целуването не може да се счита за вродено човешко поведение, защото не съществува във всяка култура. Новозеландците, например, търкат носовете си, вместо да се целуват. Освен това Дарвин дава примери с няколко племенни общества, в които се поздравяват, като си духват леко в лицата. — Той я погледна невинно. — Бихме могли да започнем по този начин, ако желаете.

Пандора нямаше представа как да отговори.

— Подигравате ли ми се? — попита го тя троснато.

В погледа му танцуваха весели пламъчета.

— Пандора — пропя той, — не можете ли да разпознаете кога някой флиртува с вас?

— Не. Знам само, че ме гледате така, сякаш към изключително смешно същество, като дресирана маймунка, която свири на тамбурина.

Без да сваля ръка от тила ѝ, Гейбриъл притисна устни към челото ѝ и изглади набръчканото ѝ чело.

— Флиртът е като играта. Обещание, което може и да изпълните. Може да се изразява в провокативен поглед... усмивка... докосване на пръсти... или шепот. — Лицето му се намираше точно пред нейното, толкова близко, че тя можеше да види златистите връхчета на гъстите

му тъмни мигли. — Сега да си потъркаме ли носовете? — прошепна той.

Пандора поклати глава. Внезапно изпита непреодолимото желание да го подразни, да го хване неподготвен. Сви устни и леко духна към брадичката му.

За нейно голямо задоволство Гейбриъл бързо примигна от изненада. Очите му заблестяха трескаво, в ирисите му заиграха искри на удивление и веселие.

— Победихте ме във флирта — каза ѝ той и обхвана брадичката ѝ в шепата си, като нежно прокара палец по бузата ѝ.

Пандора се напрегна, когато устните му се допряха до нейните толкова леко, сякаш бяха от коприна. В началото беше колеблив, не настояваше, само проучваше очертанията на устата ѝ със своята. Леко, нежно... устните му се плъзгаха чувствено по начин, който някак успокои обичайния хаос на мислите ѝ. Очарована, тя отвърна с колеблив натиск и той придаде форма на реакцията ѝ, продължи да си играе с нея, докато тя не започна да се разтапя в бавната, безкрайна прелюдия. Времето вече не съществуваше, нямаше нито минало, нито бъдеще. Имаше го само този момент, те двамата, застанали заедно на озарената от слънчеви лъчи пътека, осеяна с цъфнали пълзящи растения и изсъхнала трева.

Гейбриъл нежно улови долната ѝ устна, после горната, нежното захапване накара тялото ѝ да вибрира. Натискът му накара устните ѝ да се отворят, докато сетивата ѝ не доловиха някакъв непознат аромат, нещо чисто, меко и смущаващо. Пандора почувства върха на езика му, ярка топлина, която се опитваше да проникне в онова място, което беше лично нейно. Изумена, трепереща от изненада, тя го допусна вътре.

Пръстите му се плъзнаха в косата ѝ, обхванаха главата ѝ и той се отдръпна, за да продължи да я целува по шията. Тя задиша учестено, когато устните му преминаваха през най-чувствителните места, по най-деликатната кожа. Цялото ѝ тяло настръхна. Краката ѝ омекнаха и тя се отпусна върху него, докато удоволствието се натрупваше в основата на корема ѝ като разтопено слънце.

Гейбриъл стигна до мястото, където шията ѝ се сливаше с рамото и се спря там, като докосна вдлъбнатината с език. Захапа я лекичко и тя се разтрепери безпомощно. Той се върна отново нагоре с леки,

проучващи целувки. Когато отново стигна до устата ѝ, тя вече не можеше да сдържи ужасяващия си нетърпелив хленч. Усещаше устните си подпухнали и твърдят, собственически натиск ѝ донесе чувствено облекчение. Тя го прегърна през врата, придърпа главата му надолу и го принуди да я целува по-яростно, по-продължително. Осмели се да проникне в устата му така, както бе направил той с нейната, което го накара да изстене доволно. Беше толкова вкусен и копринен, че тя не се сдържа, обхвана лицето му с длани и стана още по-агресивна. Целуваше го силно, дълбоко, поглъщаше изумителния вкус на устата му с неконтролируема алчност.

Гейбриъл отдръпна главата си назад със сподавен смях и зарови пръсти в косата ѝ. Също като нея и той дишаше тежко.

— Пандора, скъпа — каза той и очите му блестяха от жар и веселие, — целувате се като пират.

Не я интересуваше. Искаше да го почувства отново. Цялото ѝ тяло пулсираше, чувстваше хиляди неща едновременно, трепереше от глад, който не знаеше как да задоволи. Вкопчи се в раменете му и отново потърси устните му, притисна се към твърдите очертания на тялото му. Не беше достатъчно... копнееше да я смачка, да я хвърли на земята и да я прикове към нея с цялото си тяло.

Гейбриъл я целуна леко, опитвайки се да я укроти.

— Спокойно, моето момиче — прошепна той. Когато тя отказа да се успокои и продължи да трепери, той се подчини и ѝ даде онова, което искаше, впи устни в нейните и пое от удоволствието ѝ на сладки, еротични глътки.

— О, за Бога! — Вбесяващият женски глас се разнесе на няколко крачки от тях и сепна Пандора така, сякаш някой изля кофа със студена вода върху нея.

Това беше Фийби, която се беше върнала по просеката, за да ги търси. Беше съблякла халата си и стоеше там по бански костюм, опряла ръце на слабите си хълбоци.

— Смяташ ли да идваш на брега — попита тя раздражено брат си, — или ще съблазниш горкото момиче насред просеката?

Замаяна, Пандора почувства меко, бързо движение край краката си. Аякс бе дотичал обратно и сега подскачаше около тях и закачаше с лапа халата ѝ.

Гейбриъл усещаше треперенето ѝ, затова продължи да я придържа, положил длан на гърба между раменете ѝ. Гърдите му се повдигаха в трескавия ритъм на дишането му, но когато отговори, гласът му прозвуча спокойно и трезво.

— Фийби, когато поканих теб за придружителка, трябваше да стане ясно, че изобщо не съм искал придружителка.

— Нямам никакво намерение да бъда — тросна му се тя. — Но децата питат защо се бавите толкова, а няма как да им обясня, че си просто един разгонен козел.

— Не — отвърна той, — защото ще прозвучиш като някоя свадлива пуританка.

Пандора се изненада от бързите, любящи усмивки, които си размениха братът и сестрата, въпреки острите думи.

Фийби завъртя очи, обърна се и се отдалечи. Аякс се стрелна след нея — захапал шапката на Пандора в уста.

— Това куче ще ме разори с тия шапки — рече сухо Гейбриъл. Ръката му галеше гърба и врата ѝ, докато сърцето ѝ бавно успокояваше ритъма си.

Мина половин минута, преди Пандора да успее да отговори.

— Сестра ви... тя ни видя...

— Не се притеснявайте, няма да каже на никого. Просто двамата с нея обичаме да се заяждаме един с друг. Елате. — Той улови брадичката ѝ, повдигна главата ѝ нагоре, открадна си една бърза целувка и я поведе по пътеката.

ГЛАВА 8

От просеката излязоха на място, каквото Пандора беше виждала единствено на картички или гравюри... широка ивица от бял пясък, която се простираше до разпенения океан, и несравнимо синьо небе. Плажът беше ограден от дюни, обрасли с буйна трева и цъфтящи растения с остри листа. На запад пясъкът преминаваше в чакъл, преди да се стигне до варовиковите скали, които граничеха с носа. Въздухът бе изпълнен с ритмичния грохот на вълни и тихото шумолене на водата, която се разливаше по пясъка. Три чайки кълвяха някаква храна и се караха с пискливи, остри крясъци.

Тук не приличаше на Хемпшър или Лондон. Изобщо не приличаше на Англия.

Фийби и двете момчета стояха малко по-нататък на брега, заети с разпъването на хвърчило. Серафина, която беше нагазила до глезените във водата, забеляза Пандора и Гейбриъл, и зашляпа към тях. Беше си свалила чорапите и обувките, и панталоните на банския ѝ костюм бяха мокри от коленете надолу. Червеникаворусата ѝ коса висеше на рамото, сплетена в хлабава плитка.

— Харесва ли ви заливът? — попита Серафина, като показва с жест околностите.

Пандора кимна и замаяният ѝ поглед се плъзна наоколо.

— Ще ви покажа къде да си оставите халата. — Серафина я поведе към машината за къпане, която беше оставена до една дюна. Тя представляваше малка кабинка, монтирана върху колелца, със стълбичка, която водеше до врата. Подвижната стълба беше прикрепена отвън на стената.

— Виждала съм такива на снимки — каза Пандора, като огледа неуверено приспособлението, — но никога не съм влизала вътре.

— Никога не я използваме, освен ако нямаме някой гост, който настоява да я има на плажа. Тогава впрягаме кон, който я издърпва в океана така, че водата да стига до кръста, и дамата излиза от другата страна, така че никой да не я види. Голямо трополене е и е доста

глупава идея, тъй като банският костюм покрива точно толкова плът, колкото и обикновената дреха. — Серафина отвори вратата на машината за къпане. — Можете да оставите нещата си вътре.

Пандора влезе в машината за къпане, която беше оборудвана в рафтчета и поредица от закачалки, и свали халата си, чорапите и платнените чехли. Когато излезе отново навън, облечена само в банския си костюм с късата му пола и панталона, с голи глезени и крака, тя се изчерви толкова силно, сякаш беше гола. За нейно облекчение Гейбриъл беше отишъл да помага с хвърчилото и стоеше доста надалеч заедно с двете момчета.

Серафина се усмихна и размаха малката тенекиена кофичка.

— Да отидем за миди.

Докато вървяха към океана, Пандора се изуми от усещането на затопления от слънцето пясък, който хлътваше под петите ѝ и се промъкваше между пръстите на краката ѝ. По-близо до водата пясъкът стана по-твърд и влажен. Тя се спря, за да погледне назад към следите от стъпките си. Опита няколко скока на един крак и отново се обърна, за да види следите.

Скоро Джъстин дотича при тях, понесъл нещо в шепите си, а Аякс го следваше в тръс по петите.

— Пандора, дай ръка!

— Какво е това?

— Рак-отшелник.

Тя предпазливо протегна ръка и момчето изсипа нещо кръгло върху дланта ѝ, раковина, не по-голяма от върха на палеца ѝ. От нея бавно се показаха чифт миниатюрни щипци, последвани от тънички антенки и черни топчести очи.

Пандора огледа внимателно миниатюрното същество, преди да го върне обрано на Джъстин.

— Има ли много от тях във водата? — попита тя. Макар че рактът отшелник беше очарователен, тя нямаше никакво желание да нагазва в цяло стадо от тях.

Една сянка падна върху нейната и пред очите ѝ се появи чифт голи мъжки нозе.

— Не — разнесе се успокояващият глас на Гейбриъл, — те живеят под скалите и в чакъла от другата страна на залива.

— Мама каза, че после трябва да го върна там — каза Джъстин.
— Но първо ще му построя пясъчен замък.

— Аз ще ти помогна! — възкликна Серафина и коленичи, за да напълни кофичката с мокър пясък. — Донеси още кофички и лопатки от машината за къпане. Пандора, ще се присъедините ли към нас?

— Да, но... — Пандора погледна към вълните, които се разбиваха разпенени в брега. — Първо бих искала да разгледам наоколо, ако може.

— Разбира се. — Серафина използваше и двете си ръце, за да загребва пясък и да го сипва в кофичката. — Определено не трябва да искате *мое* съгласие.

Пандора се чувстваше едновременно развеселена и разочарована.

— След като изкарах цяла година обучение при лейди Бъруик, имам чувството, че трябва да поискам разрешение от някого. — Тя погледна към Фийби, която се намираше поне на десетина крачки от нея и гледаше към океана. Очевидно изобщо не се интересуваше какво прави Пандора.

Гейбриъл проследи погледа ѝ.

— Имате разрешението на Фийби — рече сухо той. — Нека се разходя с вас.

Все още изпълнена със срам заради скорошното им приключение, Пандора тръгна заедно с него по хладния, стегнат пясък. Всичките ѝ сетива бяха изпълнени с потопа от гледки, звуци и усещания. Всяко вдишване изпълваше дробовете ѝ с бликащ от енергия, жив въздух и оставяше на устните ѝ солен вкус.

Нататък океанът бе набразден от още по-високи вълни, поръбени с бяла пяна. Пандора се спря, за да се взре в обширната синя безкрайност и се опита да си представи какво ли се скрие в загадъчните ѝ дълбини — потънали кораби, китове и екзотични същества — и тялото ѝ потрепери от удоволствие. Наведе се да вдигне една малка, полузаровена в пясъка раковинка, и потърка с палец грубата ѝ раирана повърхност.

— Какво е това? — попита тя, като я показва на Гейбриъл.

— Морски охлюв.

След това откри друга, кръгла и назъбена.

— А това? Стрида ли е?

— Мида. Различават се по начина, по който са свързани черупките. На стридата имат триъгълна форма от всяка страна.

Пандора продължи да събира всякакви черупки и ги даваше на Гейбриъл, който ги прибираше в джобовете на панталоните си. Тя забеляза, че е навил крачолите до средата на прасците си, по които проблясваха жълтеникавокафяви косъмчета.

— Имате ли бански костюм? — попита го срамежливо тя.

— Да, но не е за смесена компания. — Въпросителният ѝ поглед го накара да обясни: — Мъжкия бански костюм не е като онези, които носят Айво и Джъстин. Той се състои от памучни гащета, които се завързват на кръста с връвчица. Когато се намокрят, не оставят нищо на въображението, все едно мъжът е гол. Повечето от нас в имението дори не си правим труда да ги обличаме, когато ходим да плуваме.

— Голи ли плувате? — попита Пандора, толкова смутена, че изпусна раковината от омекналите си пръсти.

Гейбриъл се наведе да я вдигне.

— Не и в присъствието на дами, разбира се. — Той се усмихна при вида на пламналото ѝ лице. — Обикновено ходя сутрин.

— Водата сигурно е леденостудена.

— Така е. Но плуването в студения океан си има своите ползи. Освен всичко останало, стимулира кръвообращението.

Мисълта как той плува гол-голеничък определено се беше отразила на *нейното* кръвообращение. Пандора отиде до ръба на водата, където пясъкът изглеждаше лъскав. Беше твърде мокро, за да остави отпечатъци: щом направеше една стъпка, вдлъбнатината веднага се запълваше. Една вълна се приближи и постепенно се смали, докато приближаваше пръстите ѝ. Пандора се сепна от хапещия студ, но смело пристъпи напред. Следващата заля глезените ѝ и почти стигна до коленете. Тя тихо изписка и усещането я накара да се засмее изненадано.

След това водата се отдръпна назад, отнасяйки пясъка със себе си, и Пандора имаше усещането, че се плъзга, макар да стоеше неподвижно. В същото време пясъкът се измъкваше изпод краката ѝ, сякаш някой издърпваше килима, върху който беше стъпила.

Земята внезапно хлътна и тя залитна, изгубила равновесие.

Две силни ръце я хванаха изотзад. Пандора примигна и се озова притисната към силните, топли гърди на Гейбриъл. Чу тихия му

баритон, когато заговори до увреденото ѝ ухо, а звукът на приборя заглушаваше думите му.

— К-какво? — попита тя, като обърна главата си на другата страна.

— Казах, че ви хванах — промърмори Гейбриъл в другото ѝ ухо. Докосването на устните му по деликатните очертания накара тялото ѝ да настръхне. — Трябваше да ви предупредя. Когато вълните се отдръпват, може да изпитате усещането, че се движите, макар да стоите на едно място.

Разля се нова вълна. Пандора се напрегна и се притисна по-силно към него, а тихият му смях я раздразни.

— Няма да ви оставя да паднете. — Ръцете му я обгърнаха здраво. — Просто се отпуснете.

Той я подхвана здраво, когато вълната се разби и се разпени около краката ѝ, подмятайки пясък и черупки. Водата се отдръпна и Пандора се наклони да се изтегли назад. Но се чувстваше толкова добре, облегната на твърдите гърди на Гейбриъл, че се поколеба. В този миг връхлетя нова вълна. Пандора се вкопчи здраво в ръката му, която успокояваща я прегръщаше през кръста. Водата се надигаше и разбиваше със звуците на чупещо се стъкло, последвани от свистене. Отново и отново, в хипнотизиращ ритъм. Постепенно дишането ѝ се успокои, стана дълбоко и равно.

Всичко започна да ѝ изглежда като сън. Светът се концентрира в студ, горещина, слънце, пясък, мирис на солена вода и минерали. Тялото на Гейбриъл беше планина от мускули, движеше се едва доловимо, когато той търсеше баланс, докато я поддържаше. В главата ѝ пробягваха откъслечни мисли, както винаги ставаше рано сутрин, на границата между съня и будното състояние. Вятърът донесе звуците на детски смях, кучешки лай, гласовете на Фийби и Серафина, но те нямаха нищо общо с онова, което ѝ се случваше.

Пандора напълно изгуби контрол над тялото си и остави главата си да се отпусне на рамото на Гейбриъл.

— Какво лепило използва Айво? — попита лениво тя.

— Лепило? — повтори той след миг и устните му леко докоснаха слепоочието ѝ.

— За хвърчилата си.

— Аха. — Той замълча, докато вълната не се оттегли. — Мисля, че е дърводелско лепило.

— Не е достатъчно силно — каза замислено Пандора. — Трябва да използва хромово лепило.

— И откъде да го намери? — Едната му ръка я галеше нежно.

— В дрогерията могат да му го направят. Една част хромна киселина и пет части желатин.

Гласът му прозвуча развеселено:

— Умът ви спира ли някога да работи, скъпа?

— Не, дори когато спя — отвърна тя.

Габриел я подхвана по-здраво заради новата прииждаща вълна.

— Откъде знаете толкова много за лепилата?

Приятният транс започна да отминава, докато Пандора обмисляше какво да му отговори.

Продължителното ѝ колебание накара Гейбриъл на наклони глава и да я погледне с любопитство отстрани.

— Доколкото разбирам, въпросът за лепилата е доста сложен.

Все някога ще трябва да му кажа, помисли си Пандора. Защо пък да не е сега.

Тя си пое дълбоко дъх и избъбри:

— Проектирам и конструирам настолни игри. Проучила съм всяко възможно лепило, което е необходимо за производството им. Не само за кутиите, а и най-добрия начин за залепянето на литографиите към дъските и капациите. Имам регистриран патент за първата игра и скоро възнамерявам да кандидатствам за още две.

Габриел успя да преглътне информацията за удивително кратко време.

— Мислила ли сте да продадете патента на издател?

— Не, искам да правя игрите в моя собствена фабрика. Имам производствен план. Първата ще излезе за Коледа. Моят зет, господин Уинтърборн, ми помогна да напиша бизнес план. Пазарът за настолни игри е сравнително млад и той смята, че компанията ми ще преуспее.

— Сигурен съм в това. Но млада жена с вашето положение не е нужно да си изкарва сама прехраната.

— Трябва, ако искам да се самоиздържа.

— Сигурността на брака определено е за предпочитане пред това да се занимавате с бизнес.

Пандора се обърна с лице към него.

— Не и ако „сигурност“ означава да ме притежават. В моя случай имам свободата да работя и да задържа печалбата си. Но ако се омъжа за вас, всичко, което притежавам, включително компанията ми, веднага става ваше. Ще имате пълна власт над мен. Всеки шилинг, който спечеля, автоматично отива при вас — няма дори да мине през ръцете ми. Никога няма да мога да подпиша договор, или да наемам работници, или да купувам недвижима собственост. В очите на закона съпругът и съпругата са едно, и това едно е съпругът. Не мога да понеса тази мисъл. Затова не искам да се омъжвам.

Кратката ѝ реч го изуми. Това бяха най-престъпните думи, които Гейбриъл беше чувал от жена. Донякъде го шокираха повече дори от най-нецензурните думи и действия на любовницата му.

Какво, за Бога, си беше мислило семейството на Пандора, когато е окуражавало амбициите ѝ? Като се имаше предвид, че почти не се чуваше за някоя вдовица от средната класа да ръководи бизнеса, останал от покойния ѝ съпруг, или за шапкарка или шивачка, която имаше свой собствен малък магазин. Но това беше абсолютно немислимо за дъщеря на благородник.

Една висока вълна блъсна Пандора отзад и я тласна към него. Гейбриъл я подхвана, ръцете му се вкопчиха в кръста ѝ. Когато водата се оттегли, той притисна длан към гърба ѝ и я поведе към брега, където седяха сестрите му.

— Съпругата заменя независимостта си за защитата и издръжката от съпруга си — каза той, а умът му гъмжеше от въпроси и аргументи. — Това е брачна сделка.

— Мисля, че ще бъде неразумно — не, глупаво — от моя страна да се съглася на сделка, от която ще загубя повече.

— Как така ще загубите? В дългите работни часове и безкрайни притеснения за печалбите и разходите няма почти никаква свобода. Като моя съпруга ще живеете в сигурност и удобства. Ще ви отделя цяло състояние, което ще можете да харчите както пожелаете. Ще имате собствена карета и кочияш, и къща, пълна със слуги, които ще изпълняват всичките ви прищевки. Позицията ви в обществото ще предизвиква завистта на всяка жена. Не забравяйте за това, когато обмисляте техническите подробности.

— Ако на карта са заложени законите ви права — отвърна Пандора, — не можете да ги наречете просто технически подробности.

— Но вие сте жена.

— И затова съм по-нисша?

— Не — отвърна бързо Гейбриъл. Той беше възпитан да уважава интелигентността на жените в едно домакинство, където авторитетът на майката не беше по-малък от този на бащата. — Всеки мъж, който е избрал да смята, че женските умове са по-нисши, ги подценява на свой риск. Но природата е наложила определени роли в семейството, като е направила така, че съпругата ражда децата. В светлината на това никой мъж няма правото да налага диктатура в брака си.

— Но го прави. Според закона един съпруг може да се държи както си иска.

— Всеки свестен мъж се държи със съпругата си като с партньор, какъвто е случаят със собствените ми родители.

— Не се и съмнявам — отвърна Пандора. — Но това е *духът* на техния брак, а не законова реалност. Ако баща ви реши да се държи с майка ви не както трябва, никой не може да го спре.

Той почувства как едно мъничко мускулче на челюстта му потрепва неудържимо.

— Аз ще го спра, по дяволите.

— Но защо нейното добруване трябва да зависи от неговата или вашата милост? Защо не може тя да има правото да решава как да се отнасят с нея?

Гейбриъл искаше да оспори позицията на Пандора и да докаже непрактичността на твърдението ѝ. На върха на езика му бе и въпросът защо милиони други жени доброволно приемаха брачния съюз, който тя намираще за толкова противен.

Но не можеше. Колкото и да не му се искаше да го признава... логиката ѝ бе неоспорима.

— Не сте... съвсем неправа — принуди се да каже той, като едва не се задави с думите. — Но въпреки закона всичко се свежда до доверието.

— Но вие твърдите, че трябва да се доверя на мъж с доживотната власт да взема всички мои решения по начина, по който на мен ми се иска, докато аз предпочитам сама да си ги вземам. Защо да го правя? — попита Пандора с нотка на искрено изумление.

— Защото бракът е много повече от законово споразумение. В него става дума за дружба, сигурност, желание, любов. Нима тези неща не означават нищо за вас?

— Означават — отвърна Пандора, като сведе поглед към земята. — Затова никога не бих могла да ги изпитвам към някой мъж, ако съм негова собственост.

Ех, дявол да го вземе.

Възраженията ѝ срещу брака стигаха по-дълбоко, отколкото можеше да си представи. Беше предположил, че тя е просто свободомислеща жена. Всъщност беше една проклета бунтовничка.

Двамата почти бяха стигнали до сестрите му, които седяха заедно, докато Айво и Джъстин бяха отишли да напълнят кофичките си с още мокър пясък.

— За какво разговаряхте? — обърна се Серафина към Гейбриъл.

— За нещо лично — отвърна кратко той.

Фийби се наведе към Серафина и рече тихо:

— Мисля, че брат ни може би е преживял момент на просветление.

— Нима? — Серафина огледа Гейбриъл така, сякаш той представляваше особено интригуващо диво същество, което се опитва да се измъкне от черупката си.

Гейбриъл ги изгледа язвително, преди отново да погледне към Пандора. Подхвана я леко за лакътя и я отведе настрана, за да ѝ каже няколко последни думи.

— Ще проверя какви възможности дава законът — промърмори той. — Може да има някоя пролука, която позволява на омъжена жена да се занимава със собствен бизнес, без да съществува опасност да бъде контролирана от съпруга си.

За негово раздражение Пандора като че ли изобщо не се впечатли, нито оцени мащабността на отстъпката му.

— Няма — рече тя с равен глас. — Но и да имаше, пак няма да ми е толкова добре, колкото ако изобщо не се омъжа.

През следващия един час темата за бизнеса с настолни игри на Пандора беше изоставена напълно и групата се зае с изграждането на пясъчния замък. От време на време спираха, за да пият жадно от

каните със студена вода и лимонада, които им изпращаха от къщата. Пандора се хвърли в проекта с ентузиазъм, съветваше се с Джъстин, който беше решил, че замъкът трябва да има защитен ров, квадратни кули по ъглите, предна порта с вдигащ се мост и бойници, от които жителите му да могат да изливат вряла вода или разтопен катран върху нападащия враг.

Гейбриъл, който получи задачата да изкопае рова, често хвърляше погледи към Пандора, която притежаваше енергията на десетима души. Лицето ѝ сияеше под омачканата сламена шапка, която беше успяла да измъкне от Аякс. Беше потна и покрита с пясък, няколко измъкнати кичура коса се спускаха по врата и гърба ѝ. Тази жена с радикални идеи и амбиции играеше с естествената лекота на дете. Беше красива. Сложна. Дразнеща. Никога не беше срещал жена, която да е толкова решителна и непоколебима.

И какво щеше да прави с нея, по дяволите?

— Искам да украся замъка с миди и водорасли — каза Серафина.

— Така ще прилича на момичешки замък — възрази Джъстин.

— Твоят рак отшелник може и да е момиче — отбеляза тя.

Джъстин определено беше ужасен от тази мисъл.

— *Не е!* Не е момиче!

Забелязвайки нарастващия гняв на малкия си братовчед, Айво бързо се намеси:

— Този рак определено е мъжки, сестричке.

— Откъде знаеш? — попита Серафина.

— Защото... ами, той... — Айво млъкна и усилено се замисли за обяснение.

— Защото — обади се Пандора, снижавайки поверително глас, — докато планирахме разположението на замъка, той дискретно ме попита дали няма да включим и стая за пушене. Малко се стреснах, защото мислех, че е твърде млад, за да е развил такъв порок, но това определено не оставя никакво съмнение за пола му.

Джъстин я погледна възторжено.

— Какво друго каза? — попита той. — Как е името му? Харесва ли му замъкът? Ами ровът?

Пандора се впусна в подробно обяснение на разговора си с рака-отшелник, като съобщи, че името му е Шели, на името на поета, чиито творби обожава. Пътувал е много, летял е до далечни земи, вкопчен в

розовия крак на една чайка, която не обичала ракообразни, а предпочитала лешници и трoхи. Един ден чайката, в която се била вселила душата на актьор от елизабетинската епоха, завела Шели да гледа „Хамлет“ в театъра на Дръри Лейн. По време на представлението те кацнали на сцената и през цялото второ действие играли ролята на гаргойл на крепостната стена. На Шели му харесало, но нямал никакво желание за театрална кариера, защото горещите сценични лампи едва не го сварили.

Гейбриъл спря да копае и се заслуша, понесен от чудесното и странно въображение на Пандора. Тя бе успяла да сътвори от нищото един фантастичен свят с животни, които могат да говорят, свят в който всичко е възможно. Докато я гледаше, той бе очарован от тази покрита с пясък, разрошена, разказваща приказки русалка, която изглеждаше готова да му принадлежи и същевременно не искаше да има нищо общо с него. Сърцето му биеше със странен ритъм, сякаш се опитваше да се нагоди към чисто нов метроном.

Какво се случваше с него?

Правилата на логиката, според които винаги бе живял, някак се бяха променили и сега единственото възможно решение беше да се ожени за лейди Пандора Рейвънел. Не беше подготвен за това момиче, за това чувство, за тази вбесяваща несигурност, че може да не се събере с единствения човек, с който *абсолютно задължително* трябва да бъде.

Но как, по дяволите, да направи така, че бракът да изглежда приемлив за нея? Нямаше никакво желание да я кара да го приеме насила, а и се съмняваше, че това изобщо е възможно. Нито искаше да ѝ отнема правото на избор. Искаше той да *бъде* нейният избор.

По дяволите, времето не беше достатъчно. Ако, когато тя се върнеше в Лондон, двамата вече не бяха сгодени, скандалът щеше да изригне с пълна сила и Рейвънелови щяха да бъдат принудени да действат решително. Пандора сигурно щеше да напусне Англия и да се засели на място, където ще може да произвежда игрите си. Гейбриъл нямаше никакво желание да я гони из целия континент, а може би дори до Америка. Не, трябваше да я убеди да се омъжи за него още сега.

Но какво би могъл да ѝ предложи, което да означава за нея повече от свободата ѝ?

Когато Пандора завърши историята си, замъкът беше готов. Джъстин погледна възхитено мъничкия рак. Поиска да чуе още от приключенията на Шели с чайката, и Пандора се засмя.

— Ще ти разкажа друга история — рече тя, — докато го носим обратно при скалите, където го намери. Сигурна съм, че семейството му вече му липсва. — Двамата се изправиха и Джъстин предпазливо вдигна рачето от кулата, където го беше поставил. Докато вървяха към водата, Аякс напусна сенчестото място до машината за къпане и затопурка подир тях.

Когато се отдалечиха достатъчно, Айво обяви:

— Харесва ми.

Серафина погледна по-малкия си брат и се ухили.

— Миналата седмица каза, че си приключил с момичетата.

— Пандора е различно момиче. Не като онези, които се страхуват да пипат жаби и винаги говорят за косата си.

Гейбриъл слушаше с едно ухо разговора им и не отместваше поглед от отдалечаващата се фигура на Пандора. Тя отиде до ръба на водата, където пясъкът беше лъскав, и се наведе да вдигне една мидена черупка. Съзря друга наблизко, взе и нея, после още една. Щеше да продължи да ги събира, ако Джъстин не я беше хванал за ръката и не я беше задърпал след себе си.

Мили Боже, тя наистина ходеше в кръг. Гърдите на Гейбриъл бяха пронизани от нежен копнеж.

Искаше му се всичките й кръгове да я водят при него.

— Скоро трябва да тръгваме — каза Фийби, — ако искаме да сме измити и облечени за вечеря.

Серафина се изправи и погледна намръщено опесъчените си ръце.

— Цялата съм в пясък. Отивам да измия каквото мога във водата.

— Аз ще събера хвърчилата и кофичките — каза Айво.

Фийби изчака, докато се отдалечат, преди да заговори.

— Чух част от разговора ти с Пандора — рече тя. — Вятърът донесе гласовете ви.

Гейбриъл замислено протегна ръка и подръпна периферията на шапката й.

— И какво смяташ, червеношийке? — Това беше галено име, което използваша само той и баща им.

Фийби се намръщи замислено и приглади с длан стените на пясъчния замък.

— Мисля, че ако искаш спокоен брак и подредено домакинство, трябваше да предложиш на която и да е от породистите глупачки, които от години се въртят около теб. Айво е прав: Пандора е различно момиче. Странно и чудесно. Не се осмелявам да предсказвам... — Тя млъкна, когато го видя да гледа отдалечаващата се фигура на Пандора. — Глупчо, дори не ме слушаш. Вече си решил да се ожениш за нея и да пратиш по дяволите всички последствия.

— Дори не беше решение — отвърна Гейбриъл. — Не мога да се сетя за нито една добра причина да я желая толкова силно.

Фийби се усмихна, загледана във водата.

— Някога споделяла ли съм какво ми каза Хенри, когато ми предложи, макар да знаеше колко малко време ни остава заедно? „Бракът е твърде важен въпрос, за да се решава с разум“. И беше прав, разбира се.

Гейбриъл загреба шепа топъл, сух пясък и го остави да изтече между пръстите си.

— Рейвънелови по-скоро ще предпочетат скандала, вместо да я принудят да се омъжи. И, както сигурно си чула, тя е против самата брачна институция.

— Как някой би могъл да ти устои? — попита Фийби полуподигравателно, полуискрено.

Той я изгледа мрачно.

— Очевидно тя няма проблем. Титлата, богатството, имението, социалното положение... за нея всички те са за отвличане на вниманието. Някак трябва да успея да я убедя да се омъжи за мен въпреки всички тези неща. — После добави с болезнена откровеност: — И проклет да съм, ако знам кой съм всъщност без тях.

— О, Господи... — рече нежно Фийби. — Ти си братът, който научи Рафаел да плава с лодка и показа на Джъстин как да си връзва обувките. Ти си мъжът, който носеше Хенри долу до потока с пъстърва, когато той пожела да лови риба за последен път. — Тя звучно преглътна и въздъхна. Заби пети в пясъка и протегна краката си, издълбавайки две каналчета. — Да ти кажа ли какъв ти е проблемът?

— Това въпрос ли е?

— Проблемът ти — продължи сестра му, — е, че си твърде добър в поддържането на тази фасада на божествено съвършенство. Никога не ти е харесвало останалите да виждат, че си един простосмъртен. Но няма да успееш да спечелиш това момиче по този начин. — Тя започна да изгупва пясъка от ръцете си. — Покажи ѝ някои от слабостите си, скъпи. Те ще я накарат да те хареса повече.

ГЛАВА 9

През целия следващ и по-следващ ден лорд Сейнт Винсънт — Гейбриъл — не направи никакви опити отново да целуне Пандора. Той беше идеалният джентълмен, почтителен и внимателен, стараше се всеки път с тях да има придружителка, или да са пред очите на останалите.

Пандора беше изключително доволна.

Доста доволна.

Сравнително доволна.

Факт 33: Целуването е като онези експерименти с електричество, при които някой прави изумително ново откритие, но междувременно е изпържен като пържола.

И въпреки това тя не спираше да се чуди защо Гейбъръл не опита да я целуне повторно след онзи първи ден.

Вярно, че тя нямаше да му позволи. Лейди Бъруик ѝ беше казала веднъж, че един джентълмен може понякога да провери дамата, като пробва някои неприлични опити за сближаване, и ако тя не устои, я осъжда строго. Макар че щеше да е ужасно некавалерско от страна на Гейбриъл да постъпи така, Пандора не познаваше достатъчно добре мъжете, за да отхвърли тази възможност.

Но най-вероятната причина да не се опита да я целуне отново беше, че нея изобщо не я бива в целуването. Нямаше представа как да се целува, какво да прави с устните и езика си. Но усещането беше толкова необикновено, че лесно възбудимата ѝ природа беше взела връх и тя буквално го беше нападнала. И след това той бе направил онази забележка за пирата, която я беше озадачила.

Дали го беше казал с презрителен подтекст? Не ѝ беше прозвучало точно като комплимент, но може ли изобщо някой да го приеме като комплимент?

Факт 34: Никой списък с женски качества не е включвал никога фразата „Целуваш се като пират“.

Макар Пандора да се ужасяваше и настръхваше всеки път, когато си спомнеше за тази катастрофална целувка, през последните два дни Гейбриъл се бе държал толкова мило, че тя не можеше да не се наслаждава на компанията му. Двамата прекарваха много време заедно, разговаряха, разхождаха се, яздеха, играеха тенис на трева, крокет и други игри, винаги в компанията на членовете на семейството.

Донякъде Гейбриъл й напомняше за Девън, с когото очевидно бързо се бяха сприятелили. И двамата бяха остроумни и непочтителни мъже, които гледаха на света със смесица от ирония и прагматизъм. Но докато Девън беше спонтанен и понякога лесно избухлив, Гейбриъл беше по-предпазлив и внимателен, отличаваше се със зрялост, която не беше типична за толкова млад мъж.

Като първороден син на херцога, Гейбриъл беше бъдещето на рода Чалън, единственият, който щеше да наследи имението, титлата и семейните компании. Беше добре образован, познаваше в детайли финансите и търговията, и притежаваше обширни познания по управление на имението. При настоящото индустриално и технологично развитие, благородниците не можеха вече да си позволят да разчитат единствено на реколтата от наследствените си земи. Все по-често се чуваше за обеднели аристократи, които не можеха да променят старомодните си разбирания и сега бяха принудени да изоставят именията и да продадат собствеността си.

Пандора не се и съмняваше, че Гейбриъл ще се справи с предизвикателствата на бързо променящия се свят. Той беше проникателен, интелигентен, хладнокръвен и роден водач. И въпреки това, помисли си тя, сигурно за всеки мъж беше трудно да живее с бремето на подобни очаквания и отговорности. Дали се притесняваше да не направи грешка, да изглежда глупаво, или да се провали в нещо?

На третия ден от гостуването те прекараха следобед на площадката за стрелба с лък заедно с Касандра, Айво и Серафина. Когато осъзнаха, че е време да се прибират, за да се преоблекат за вечеря, групата отиде да събере стрелите от мишените, подпрени на обрасли с трева камъни.

— Не забравяйте — предупреди Серафина, — че тази вечер трябва да се облечем малко по-официално. Поканили сме две местни семейства на вечеря.

— Колко официално? — попита Касандра, внезапно притеснена. — Вие какво ще облечете?

— Ами — рече замислено Айво, сякаш въпросът беше насочен към него — аз си мислех да облека черните кадифени панталони и жилетката с хубавите копчета...

— Айво — възкликна Серафина с подигравателна сериозност, — моментът не е подходящ за шеги. Модата е сериозен въпрос.

— Не знам защо момичетата трябва да сменят модата си на всеки няколко месеца и да правят от това такъв проблем — каза Айво. — Ние, мъжете, сме се събрали някога, преди много време, и сме решили: „Ще бъдат панталони!“ И оттогава носим само това.

— Ами шотландците? — попита лукаво Серафина.

— Те не се отказват от полите си — отвърна напълно логично Айво, — защото са свикнали вятърът да им подухва...

— Коленете — прекъсна го Гейбриъл с усмивка и разроши лъскавата червена коса на Айво. — Аз ще ти взема стрелите, хлапе. Прибирай се вкъщи и си облечи кадифените панталони.

Айво се ухили на по-големия си брат и се отдалечи.

— Елате бързо вътре с мен — каза Серафина на Касандра, — и ще имаме достатъчно време да ви покажа роклята си.

Касандра хвърли притеснен поглед към мишената си, от която все още стърчаха несъбрани стрели.

— Аз ще се погрижа за нея — каза ѝ Пандора. — Трябват ми само няколко минути, за да се преоблека за вечеря.

Касандра се усмихна и ѝ прати въздушна целувка, след което затича към къщата заедно със Серафина.

Пандора се засмя на бързината на сестра си, събра шепи около устата си и извика след тях с най-добрата си имитация на лейди Бъруик:

— Дамите не препускат като впрегатни коне!

Отговорът на Касандра се донесе от далечината:

— Дамите не вресят като лешояди!

Пандора се обърна със смях и срещна напрегнатия поглед на Гейбриъл. Той изглеждаше очарован от... нещо... макар тя да не

можеше да си представи какво толкова интересно намира в нея. Смутено изтри бузите си с пръсти, чудейки се дали няма някакво петно на лицето си.

Гейбриъл се усмихна разсеяно и леко поклати глава.

— Май се бях зазяпал. Простете ми. Просто обожавам начина, по който се смеете.

Пандора се изчерви до корените на косата си. Отиде до най-близката мишена и започна да издърпва стрелите.

— Моля ви, не ми правете комплименти.

Гейбриъл отиде до следващата мишена.

— Не харесвате ли комплиментите?

— Не, карат ме да се чувствам неудобно. Като че ли никога не са искрени.

— На вас може и да не ви изглеждат искрени, но това не означава, че не са. — След като прибра стрелите в кожения колчан, Гейбриъл се приближи, за да прибере и нейните.

— В този случай — отбеляза тя, — определено не са. Смехът ми звучи като серенада на дървесна жаба, която седи на полюляваща се ръждясала врата.

Гейбриъл се усмихна.

— Като сребърни звънчета, поклащани от летния бриз.

— *Изобщо* не звучи така — намръщи се Пандора.

— Но така ме кара да се чувствам. — Интимната нотка в гласа му завибрира заедно с мрежата от фини изопнати нерви в цялото й тяло.

Без да го поглежда, Пандора се зае бавно да вади забитите в мишената стрели. Бяха се забили толкова дълбоко и близо една до друга, че някои от дръжките се бяха заклезили. Мишената беше на Гейбриъл, разбира се. Той пускаше стрелите с хладно безразличие и всеки път улучваше центъра.

Пандора внимателно вадеше стрелите, за да не счупи тополовите дръжки. След като измъкна и последната стрела и я подаде на Гейбриъл, тя започна да сваля ръкавицата, която представляваше кожени калъфчета за пръстите, прикрепени към плоски ремъци, които се събираха в кожена лента, закопчана на китката й.

— Вие сте отличен стрелец — каза тя, докато се мъчеше с малката закопчалка.

— Годишите практика си казват думата. — Гейбриъл посегна към закопчалката и я разкопча.

— Идва ви отвътре — рече Пандора, която не му позволи да скромничи. — Всъщност като че ли сте идеален почти във всичко. — Тя застина неподвижно, когато той протегна другата си ръка и започна да развързва връзките на кожения ѝ налакътник. След което продължи колебливо: — Но предполагам, че хората го очакват от вас.

— Не и семейството ми. Но останалите... — Гейбриъл се поколеба. — Хората са склонни да забелязват грешките ми и да ги помнят.

— Поставили са ви по-високи стандарти? — рече замислено Пандора. — Заради статуса и името?

Гейбриъл я погледна уклончиво и тя разбра, че не му се иска да каже нищо, което би прозвучало като оплакване.

— Смятам, че е по-добре да внимавам да не разкривам слабостите си.

— Имате слабости? — попита Пандора с престорена изненада, не съвсем на шега.

— Много — отвърна мрачно Гейбриъл. Той предпазливо издърпа налакътника от ръката ѝ и го пусна в страничното джобче на колчана.

Стояха толкова близо един до друг, че Пандора можеше да види сребристите нишки, които прорязваха прозрачните сини дълбини на очите му.

— Кажете ми кое е най-лошото ви качество — рече импулсивно тя.

По лицето му премина странно изражение... смущение, почти... срам?

— Ще го направя — отвърна тихо той. — Но предпочитам да го обсъдим по-късно, насаме.

Стомахът ѝ се сви на топка от ужас. Нима най-лошите ѝ подозрения щяха да се окажат истина?

— Това има ли нещо общо с... жените? — осмели се да попита тя, а пулсът ѝ препускаше разтревожено.

Той я стрелна с поглед.

— Да.

О, Господи, не, не. Твърде разстроена, за да успее да си държи езика зад зъбите, тя изтърси:

— Знаех си. Имате голяма шарка.

Гейбриъл я погледна изумено. Колчанът със стрели падна с дрънчене на земята.

— *Какво?*

— Знаех си, че вече сигурно сте я пипнали — каза разсеяно тя, докато той я придърпваше зад най-близката мишена, до един от големите камъни, където нямаше да могат да се виждат от къщата. — Кой знае колко видове. Английска шарка, френска шарка, баварска шарка, турска...

— Пандора, почакайте. — Той я разтърси леко, за да привлече вниманието ѝ, но думите продължаваха да се леят от устата ѝ.

— ... испанска шарка, германска шарка, австралийска шарка...

— Никога не съм боледувал от шарка — прекъсна я той.

— От коя?

— От всичките.

Очите ѝ се ококориха.

— Изкарали сте ги *всичките*?

— Не, по дяволите... — Гейбриъл млъкна и се извърна настрана. Започна да кашля дрезгаво, раменете му се разтресоха. Покри очите си с ръка и за един ужасяващ момент тя си помисли, че плаче. Но в следващия миг осъзна, че всъщност се смее. Всеки път, когато погледнеше разстроеното ѝ лице, отново започваше неудържимо да хълца. Тя бе принудена да чака, раздразнена, че се е превърнала в обект на присмех.

Накрая Гейбриъл успя да си поеме дъх.

— *Нито* една не съм. Освен това има само един вид.

Вълна от облекчение помете раздразнението на Пандора.

— Защо тогава има толкова много различни имена?

Той си пое дълбоко дъх, за да успокои смеха си, и избърса ъгълчетата на очите си.

— Англичаните започнали да я наричат френска шарка, докато сме били във война, и онези напълно естествено ни върнали услугата, като започнали да я наричат английска шарка. Съмнявам се, че някой някога я е наричал баварска или германска шарка, но и да има такъв, сигурно е бил австриец. Важното е, че не съм я пипнал, защото винаги използвам защита.

— Какво означава това?

— Профилактика. Агнешко черво. — Тонът му придоби лек язвителен оттенък. — Френско писмо, английска шапка, *baudruches*. Изберете си.

Пандора се замисли върху френската дума, която ѝ звучеше някак познато.

— *Baudruches* не е ли тъкан, направена от, ъ-ъ-ъ... овчи вътрешности... която използват за напълнени с горещ въздух балони? Какво общо има овчият мехур с предпазването от шарка?

— Не е овчи мехур — каза той. — Ще ви обясня, когато реша, че сте готова за този етап от анатомичните подробности.

— Няма значение — отвърна бързо тя, защото нямаше никакво желание да се посрамва още повече.

Гейбриъл поклати леко глава и попита:

— Как, по дяволите, ви хрумна, че съм болен от шарка?

— Защото сте прословут развратник.

— Не, не съм.

— Лорд Чауърт каза, че сте.

— *Баща ми* е бил прословут развратник — отвърна Гейбриъл със зле прикрито раздражение, — в годините преди да се ожени за майка ми. Лепнали са ми същото клеймо, защото просто приличам на него. И защото наследих предишната му титла. Но дори да съм искал да имам безброй завоевания, каквито нямам, времето просто нямаше да ми стигне.

— Но сте „познали“ много жени, нали? В библейския смисъл.

Гейбриъл присви очи.

— Какво имате предвид под *много*?

— Нямам предвид определено число — възрази Пандора. — Дори не знам...

— Кажете едно.

Пандора завъртя очи и леко изпъшка, за да покаже, че го прави само, за да му угоди.

— Двайсет и три.

— Познал съм по-малко от двайсет и три жени в библейския смисъл — отвърна бързо Гейбриъл, като очевидно смяташе, че това ще сложи край на дискусията. — Сега мисля, че прекарахме достатъчно време в мръсни приказки. Да се връщаме в къщата.

— Били ли сте с двајсет и две жени? — попита Пандора, като отказа да помръдне от мястото си.

По лицето му премина бърза поредица от емоции — раздразнение, веселие, желание, предупреждение.

— Не.

— Двајсет и една?

Той застина за миг, след което нещо в него сякаш се счупи. Нахвърли се върху нея като тигър и впи устни в нейните. Тя изписка изненадано и понечи да се изтръгне от прегръдките му, но ръцете му я стискаха здраво. Целуваше я алчно, почти грубо в началото, но все по-нежно след това. Тялото ѝ се подчини, без да даде възможност на мозъка да възрази, притисна се жадно към неговото. Горещината и твърдостта му задоволиха силния ѝ глад, за чието съществуване досега и не подозираше. Освен това изпита същото онова чувство за недостатъчна близост, което познаваше отпреди. О, колко объркваща беше тази влудяваща нужда да се вмъкне в дрехите му, всъщност дори под кожата му.

Пръстите ѝ опипваха лицето и брадичката му, меката форма на ушите му, стегнатия му, гладък врат. Когато той не възрази, тя зарови пръсти в гъстата му, жива коса и въздъхна със задоволство. Той потърси езика ѝ, започна да го докосва игриво, докато сърцето ѝ не заблъска в гърдите от копнеж и една сладка, непозната болка изпълни тялото ѝ. Усещаше смътно, че е на път да изгуби контрол, да припадне или отново да го нападне, затова се насили да прекъсне целувката и да извърне лице настрана, поемайки си рязко дъх.

— Недейте — рече със слаб глас.

Устните му се плъзнаха по брадичката ѝ, дъхът му опари кожата ѝ.

— Защо? Все още ли се притеснявате от австрийската шарка?

Пандора постепенно осъзна, че вече не стоят прави. Гейбриъл седеше на земята, облегат на обраслия с трева камък, а тя — Господ да ѝ е на помощ — седеше в скута му. Огледа се изумено. Как се беше случило това?

— Не — отвърна Пандора, смутена и развълнувана, — но току-що си спомних как ми казахте, че се целувам като пират.

Гейбриъл я погледна безизразно за миг.

— О, това ли. Беше комплимент.

Пандора се намръщи.

— Щеше да е комплимент само ако имах брада и дървен крак.

Гейбриъл потисна усмивката си и нежно приглади косата ѝ.

— Простете ми неподходящия избор на думи. Искях просто да ви покажа, че намирам ентусиазма ви за очарователен.

— Така ли? — Пандора пламна. Отпусна глава на рамото му и каза с приглушен глас: — Защото през последните три дни се притеснявах, че не съм го направила както трябва.

— Не, скъпа, нищо подобно. — Гейбриъл се надигна леко и я притисна по-плътно към себе си. Зарови лице в бузата ѝ и прошепна: — Не е ли очевидно, че всичко у вас ми доставя удоволствие?

— Дори когато грабя и плякосвам като викинг? — попита мрачно тя.

— Пират. Да, особено тогава. — Устните му се плъзнаха към дясното ѝ ухо. — Сладка моя, на света има твърде много порядъчни дами. Предлагането надвишава в пъти търсенето. Но има въпиеща нужда от привлекателни пирати, а вие като че ли имате талант за плякосване и опустошаване. Мисля, че намерихме истинското ви призвание.

— Подигравате ми се — каза примирено Пандора и леко подскочи, когато той гризна нежно ухото ѝ.

Усмехнат, Гейбриъл улови главата ѝ с двете си ръце и се взря в очите ѝ.

— Целувката ви ме развъълнува невъобразимо — прошепна той. — Всяка нощ до края на живота си ще сънувам онзи следобед в просеката, когато бях нападнат от тъмнокоса красавица, която ме опустоши с жарта на хиляди ярки звезди и изпепели душата ми. Дори когато остареея и умът ми започне да изветрява, аз ще си спомням сладкият огън на устните ви върху моите и ще си казвам: „Ето това беше целувка“.

Сладкодугмен дявол, помисли си Пандора, неспособна да скрие дяволитата си усмивка. Та нали едва предишния ден беше чула как Гейбриъл, макар и с привързаност, се беше подиграл на баща си, който обичаше да се изразява със сложни, претрупани изречения. Очевидно тази способност се беше предала и на сина му.

Пандора почувства необходимостта от известно разстояние между тях, затова изпълзя от скута му.

— Радвам се, че нямате шарка — каза тя, като се изправи и започна да изтупва омачканите си поли. — И бъдещата ви съпруга — която и да е тя — със сигурност също много ще се радва.

Многозначителността на забележката ѝ не му убягна. Гейбриъл я изгледа язвително и с едно леко движение се изправи на крака.

— Да — отвърна сухо той, изтупа панталоните си и прокара пръсти през косата си. — Слава Богу, че ги има овчите мехури.

ГЛАВА 10

Местните семейства, които дойдоха на вечеря, бяха доста големи, всяко с множество деца на различни възрасти. Събирането беше доста весело, с оживени разговори покрай дългата маса, на която бяха насядали възрастните. Малките деца се хранеха на горния етаж в детската стая, а по-големите имаха собствена маса в съседната на трапезарията стая. Атмосферата се оживяваше от тиха музика, изпълнявана от местни арфист и флейтист.

Готвачката и кухненският персонал на семейство Чалън бяха надминали себе си с разнообразието от блюда, които включваха пролетни зеленчуци и местни риба и дивеч. Макар готвачката в приората Евърсби да се представяше отлично, храната в Херънс Пойнт беше по-добра. Имаше зеленчуци с различни цветове, нарязани на тънки жулиени, сърчица от крехък артишок, запържени в масло, димящи омари в сос от бяло бургундско вино и трюфели, и панирани деликатни филета от морски език. Запеченият сочен фазан, покрит с ивици бекон, беше поднесен с варени картофи, които бяха забъркани със сметана и масло до получаването на изключително вкусно, пухкаво пюре. Печеното телешко с крехка кожичка беше поднесено на масивни табли, заедно с миниатюрни златисти дивечови пайове и макарони, приготвени със сирене грюйер и поднесени в симпатични малки купички.

Пандора седеше мълчаливо не само защото се притесняваше да не каже нещо неподходящо или нетактично, но и защото беше твърдо решена да изяде колкото се може повече от великолепната храна. За нещастие корсетът беше същинско проклятие за всеки, който обичаше да си похапва. Поemanето на една лъжичка повече от необходимото можеше да причини остри болки зад ребрата и да затрудни дишането. Тя беше облякла най-красивата си вечерна копринена рокля, в модния цвят *bois de rose*, наситено розово, който подчертаваше свежата ѝ кожа. Беше ушита в изключително семпъл стил, с ниско изрязано деколте и

плътно изтеглени назад поли, за да се подчертае формата на кръста и ханша ѝ.

За нейно разочарование Гейбриъл не седеше до нея, както през предишните няколко вечери. Вместо това беше настанен в края на масата, до херцога, а от двете му страни седяха една дама и дъщеря ѝ. Жените се смееха и разговаряха с лекота, очаровани от вниманието на двама толкова зашеметяващи мъже.

Гейбриъл изглеждаше слаб и красив в официалното си черно вечерно облекло, бяла копринена жилетка и колосана бяла яка. Беше безупречен, хладнокръвен, абсолютно спокоен. Светлината от свещите танцуваше нежно върху кожата му, хвърляше златисти отблясъци върху косата му, проблясваше върху високите скули и очертаните му пълни устни.

Факт 63: Не мога да се омъжа за лорд Сейнт Винсът, ако не по друга причина, то поне заради начина, по който изглежда. Хората ще ме сметнат за суетна.

Пандора си спомни еротичния натиск на устните му върху нейните отпреди само два часа, сви се леко в стола си и откъсна погледа си от него.

Тя седеше близо до херцогинята в другия край на масата, между млад мъж, който не изглеждаше много по-голям от нея, и някакъв възрастен джентълмен, който очевидно беше очарован от херцогинята и полагаше огромни усилия да монополизира вниманието ѝ. Не можеше изобщо да се надява на някакъв разговор с Фийби, която седеше срещу Пандора, изглеждаше разсеяна и замислена, и ядеше храната си на малки хапки.

Пандора рискува един бърз поглед към изпълнения с достойнство млад мъж до нея — как му беше името? — господин Артърсън, Артъртън? — и реши да се пробва в малко светски разговори.

— Днес времето беше много хубаво, нали? — каза тя.

Той остави прибора си и попи устни със салфетката си, преди да отговори:

— Да, доста приятно.

Окуражена, Пандора попита:

— Кои облаци ви харесват повече — купестите или слоестокупестите?

Той я погледна с леко мръщено. След продължителна пауза попита:

— Каква е разликата?

— Ами купестите са по-пухкави, по-заоблени, като пюрето в чинията ми. — Пандора използва вилицата си, за да разстеле и раздели на малки парчета картофите. — Слоесто-купестите са по-plosки и образуват линии или вълни — ето така — като могат или да формират големи маси или да се разпрострат на по-малки.

Той я гледаше безизразно.

— Предпочитам плоските облаци, които приличат на одеяло.

— Високо слоестите? — попита изненадано Пандора и остави настрана вилицата си. — Но те са скучни. Защо ги харесвате?

— Обикновено означават, че ще вали. Обичам дъжда.

Това обещавахе да се превърне в истински разговор.

— И аз обичам да се разхождам в дъжда — възкликна Пандора.

— Не, не обичам да се разхождам по време на дъжд. Обичам да си стоя вкъщи. — След като хвърли неодобрителен поглед към чинията ѝ, мъжът отново се зае с храненето.

Пандора въздъхна примирено. Взе вилицата си и се опита незабележимо да събере пюрето си на купчинка.

Факт 64: Никога не използвай храната си, за да илюстрираш нещо по време на светски разговор. На мъжете не им харесва.

Когато Пандора вдигна глава, тя засече погледна на Фийби. Пригответи се да посрещне саркастичната забележка.

Но когато Фийби заговори, гласът ѝ прозвуча нежно:

— Двамата с Хенри видяхме веднъж един облак над Ламанша, който имаше формата на идеален цилиндър. Простираше се докъдето ни стигаше погледът. Сякаш някой беше навил огромен бял килим и го беше оставил на небето.

За пръв път Пандора чуваше Фийби да споменава името на покойния си съпруг. Тя попита колебливо:

— Някога опитвали ли сте да откривате различни фигури в облациите?

— О, непрекъснато. Хенри беше с голямо въображение — той откриваше делфини, кораби, слонове и петли. Аз никога не можех да откроя фигурата, докато той не ми я посочеше. Но тогава изглеждаше сякаш се появява като по магия. — Сивите очи на Фийби се изпълниха с безкрайна нежност и тъга.

Макар на Пандора да ѝ се бе случвало да изпитва тъга, тъй като бе изгубила и двамата си родители и брат си, тя разбра, че това е различен вид загуба, по-силна болка. Изпълнена със състрадание и съчувствие, тя се осмели да произнесе:

— Той... струва ми се, е бил прекрасен човек.

Фийби се усмихна леко и погледите им се срещнаха за миг в топла връзка.

— Такъв беше — каза тя. — Някой ден ще ви разкажа за него.

И най-накрая Пандора разбра до какво може да доведе светският разговор за времето.

След вечеря, вместо както винаги жените да се отделят в друга стая, всички се събраха заедно в гостната на втория етаж, просторна стая, обзаведена със столове и маси. Също като дневната на долния, тя предлагаше гледка към океана през редица прозорци. Донесоха им чай, чинии със сладки, портвайн и бренди, а на балкона бе оставена кутия с пури за господаря. След като официалната вечеря беше приключила, атмосферата бе изпълнена с чудесно спокойствие. От време на време някой отиваше до пианото, за да изсвири по някоя мелодия.

Пандора отиде да седне с Касандра и останалите млади жени, но беше принудена да спре, когато топли мъжки пръсти я уловиха за китката.

Гласът на Гейбриъл прозвуча тихо до ухото ѝ:

— Какво обсъждахте с префърцунения господин Артърсън, докато разбърквахте толкова усърдно пюрето си?

Пандора се обърна да го погледне; искаше ѝ се да не бе изпитала такова задоволство, че той я беше потърсил.

— Как успяхте да видите какво правя чак от другия край на масата?

— Едва не се повредих, докато по време на цялата вечеря се напругах да ви виждам и чувам.

Когато погледна в усмихнатите му очи, Пандора почувства как сърцето ѝ отвори всичките си прозорци.

— Демонстрирах различните облачни формирания с пюрето си — каза тя. — Не мисля, че господин Артърсън оцени моите слоестокупести облаци.

— Боя се, че всички ние сме твърде лекомислени за него.

— Не, никой не може да го вини за това. Не биваше да си играя с храната и съм твърдо решена никога повече да не го правя.

Очите му проблеснаха пакостливо.

— Колко жалко. Тъкмо смятах да ви покажа единственото нещо, за което стават морковите.

— Какво е то? — попита тя заинтригувано.

— Елате с мен.

Пандора го последва в другия край на стаята. Спряха се за миг, когато половин дузина деца минаха пред тях, за да си отмъкнат сладкиши от бюфета.

— Не вземайте морковите — каза им Гейбриъл, когато множество малки ръце започнаха да грабят бадемови и боровинкови кексчета, лепкави кубчета дюлево сладко, хрупкави снежнобели целувки и мънички шоколадови бисквити.

Айво се обърна и отговори с пълна с шоколадови бисквити уста:

— Никой дори не си е помислял да вземе моркова — каза той на брат си. — Той се намира на най-сигурното място в света.

— Не за дълго — отбеляза Гейбриъл, протегна ръка над главите на пируващите деца и измъкна един суров морков от подноса.

— О, ще правиш *онова* — каза Айво. — Може ли да останем да гледаме?

— Заповядайте.

— Какво ще направи? — обърна се Пандора към Айво, изпълнена с безумно любопитство, но момчето не успя да ѝ отговори заради една от съпругите, която се приближи, за да разгони мародерите от подносите със сладкиши.

— Махайте се отгук! — възкликна майката. — Марш! Тези сладки са прекалено тежки за вас, затова след вечеря ви дадох обикновен пандишпан.

— Но пандишпанът е просто въздух — измърмори едно от децата, докато пъхаше в джоба си бадемов сладкиш.

Гейбриъл потисна усмивката си, обърна се към по-малкия си брат и рече полугласно:

— Айво, не ти ли поръчаха да отговаряш за тази групичка? Време е да демонстрираш малко лидерски качества.

— Вече демонстрирах — уведоми го Айво. — Аз ги доведох тук.

Пандора и Гейбриъл се спогледаха развеселено.

— Никой не обича сух пандишпан — каза тя в защита на Айво. — Все едно ядеш гъба.

— След малко ще ги изведа оттук — обеща Айво. — Но първо искам да доведе лорд Триниър — той ще иска да види номера с моркова. — И той изчезна преди някой да успее да отговори. Момчето си беше харесало Девън, чийто чисто мъжки характер и отлично чувство за хумор му бяха направили впечатление.

След като приглади настръхналите пера на майката и предупреди децата да не вземат *всички* сладки, Гейбриъл повлече Пандора към тясната маса в ъгъла на стаята.

— Така, това за какво е? — попита тя, когато той извади едно джобно ножче и разреза на две върха на моркова.

— Това е част от номер с карти. — Гейбриъл сложи моркова в поставения върху масата свещник. — Поради липсата на всякакви почтени таланти като пеене или свирене на пиано, трябваше да развия малкото умения, които притежавам. Особено след като прекарах голяма част от детството си — той повиши глас достатъчно, че да го чуе баща му, който седеше на близката маса и играеше вист с останалите джентълмени — в нездравословната компания на измамниците и престъпниците, които посещаваха клуба на баща ми.

Херцогът погледна през рамо с вдигнати вежди.

— Смятах, че ще имаш само полза, ако опознаеш от първа ръка пороците, за да знаеш какво да избягваш за в бъдеще.

Гейбриъл се обърна отново към Пандора, очите му блеснаха развеселено.

— Сега никога няма да разбера дали съм можел сам да си похабя детството, вместо да ми бъде поднесено на сребърна тепсия.

— Какво ще правите с моркова? — попита тя.

— Търпение — предупреди я той, като взе неразпечатано тесте карти от близката масичка. Разтвори кутията и я остави настрана. Наперено разбърка картите, като изпълни сложна поредица от каскади.

Пандора се ококори.

— Как го направихте без маса? — попита тя.

— Номерът е как държите картите. — С едната си ръка раздели тестето на две половини и ги постави на обратното на ръката си. Със спираща дъха сръчност ги подхвърли във въздуха така, че да се преобърнат и да паднат отново, идеално подредени в дланта му. Продължи с поредица от жестове, с които накара картите да летят от едната към другата му ръка в бърз поток, след което бързо ги разтвори в две ветрила. Всичко бе извършено с магическа грация и бързина.

Девън, който беше дошъл заедно с Айво, за да гледа, подсвири тихо с възхищение.

— Напомни ми никога да не играя на карти с него — рече той на Айво. — За няколко минути ще си изгубя цялото имение.

— Аз съм посредствен играч — каза Гейбриъл, като завъртя една от картите като пумпал на пръста си. — Талантът ми се ограничава с безсмислени трикове и забавления.

Девън се наведе към Пандора и ѝ промърмори тихо, сякаш доверяваше някаква голяма тайна:

— Всеки картоиграч измамник първоначално се опитва да ти внуши измамно чувство за превъзходство.

Пандора беше толкова погълната от номерата с карти на Гейбриъл, че пропусна съвета покрай ушите си.

— Може да не успее да го направя от първия път — предупреди той. — Обикновено се нуждая от лека тренировка предварително. — Той се отдалечи на няколко метра от масата и играта на вист спря за момент, за да могат джентълмените да наблюдават случващото се.

Хванал една карта между показалеца и средния си пръст, Гейбриъл изнесе ръката си назад, като за хвърляне през рамо. Съсредоточи се върху моркова с присвити очи. Ръката му се придвижи бързо напред, китката му помръдна светкавично и картата излетя във въздуха. Един сантиметър от моркова беше отрязан за миг. Със светкавична бързина Гейбриъл хвърли втора карта и остатъкът от моркова беше разполовен.

В стаята избухнаха смях и гръмки ръкопляскания, а децата до бюфета се разкрещяха от удоволствие.

— Впечатляващо — каза ухиленият Девън на Гейбриъл. — Ако успее да направя този номер в таверната, повече никога няма да се

наложи да плащам питиетата си. Колко време ще трябва да се упражнявам?

— За съжаление много килограми моркови бяха жертвани години наред.

— Според мен си е струвало. — Девън погледна към Пандора. — С твое разрешение ще се върна на масата за игра, преди да са ме изхвърлили.

— Разбира се — отвърна тя.

Айво огледа групата деца, които продължаваха да стоят до бюфета, и въздъхна.

— Направо са неуправляеми — каза той. — Предполагам, че трябва да направя нещо по въпроса. — Той се поклони изцяло на Пандора. — Много сте красива тази вечер, лейди Пандора.

— Благодаря ти, Айво — отвърна с престошена скромност тя и се ухили, когато Айво се отдалечи бързо, за да подбере подопечните си. — Какъв малък разбойник.

— Мисля, че дядо ни — на когото е кръстен — щеше да го обича безумно — каза Гейбриъл. — В Айво има повече Дженър, отколкото Чалън, което ще рече повече огън, отколкото лед.

— Рейвънелови са също доста буйни — отвърна мрачно Пандора.

— И аз така съм чувал. — Гейбриъл изглеждаше развеселен. — Това включва ли и вас?

— Да, но аз не се гневя често, по-скоро ставам... раздразнителна.

— Обожавам жени с характер и енергия.

— Много мил начин да го опишете, но аз не съм само енергична.

— Да, освен това сте и красива.

— Без... — Пандора преглътна смутения си смях, — без комплименти, забравихте ли? Не казах „не съм само енергична“, за да намежна, че имам и други качества, исках просто да кажа, че съм крайно, неудобно енергична по начин, който прави живота с мен ужасно труден.

— Не и за мен.

Тя го погледна неуверено. Нещо в гласа му накара стомаха ѝ да запърха, сякаш нежни цветни пипала търсеха места, за които да се прилепят.

— Искате ли да поиграем вист? — попита той.

— Само двамата ли?

— На малката маса до прозореца. — Когато тя се поколеба, той отбеляза: — Намираме се в компанията на поне две дузини хора.

Нямаше да има нищо лошо.

— Да, но трябва да ви предупредя: братовчед ми Уест ме научи да играя вист и съм много добра.

Той се усмихна.

— Значи ще очаквам да ме оберете.

След като Гейбриъл взе едно тестве карти, двамата отидоха при прозореца. Той настани Пандора до малката резбована масичка, върху която бе гравирано японско дръвче бонзай и пагода, окичена с малки перлени фенери.

Гейбриъл отвори кутията с карти, разбърка ги майсторски и раздаде по тринайсет на човек. Останалите сложи на масата с лицето надолу и обърна най-горната карта. Вистът беше игра с взятки и се играеше на два етапа: в първия играчите се опитваха да съберат най-добрите карти за себе си, а във втория се състезаваха, за да съберат повече взятки.

За голямо задоволство на Пандора, тя получи изключително добра ръка с много силни карти. Забавляваше се много, като поемаше рискове, докато Гейбриъл, естествено, беше по-предпазлив и консервативен. Докато разговаряха, той я забавляваше с истории от семейния игрален клуб. Пандора хареса особено много една за някакъв измамник на карти, който винаги си поръчвал плато със сандвичи по време на играта. Оказало се, че пъха нежеланите карти в сандвичите. Схемата била разкрита, когато друг играч се опитал да изяде сандвич с ръжено хлебче и шунка, а се оказал с две пики в устата.

Пандора трябваше да притисне ръка към устата си, за да не се разсмее гръмогласно.

— Хазартните игри са незаконни, нали? Някога проверяват ли клуба ви?

— Обикновено уважаваните клубове в Уест Енд са оставяни на мира. Особено „Дженър“, в който половината законодатели на Англия са членове. Но сме взели предпазни мерки, в случай че мине проверка.

— Например?

— Ами монтирали сме метални врати, които могат да бъдат залостени, докато се отървем от доказателствата. Има и тунели за

бягство на членовете, които не могат да си позволят да бъдат видени там. Освен това аз редовно бутам по нещо на няколко полицаи, за да съм сигурен, че ще бъдем предупредени, ако се готви проверка.

— Подкупваш полицията? — прошепна изненадано Пандора, като внимаваше да не я чуят.

— Това е общоприета практика.

Информацията изобщо не беше подходяща за ушите на една дама, което, естествено, я правеше още по-впечатляваща. Това бе поглед към онази страна от живота, която ѝ беше абсолютно непозната.

— Благодаря ви, че сте толкова откровен с мен — рече спонтанно тя. — Толкова е хубаво да се държат с мен като с възрастна. — Засмя се смутено и додаде: — Въпреки че аз невинаги се държа като такава.

— Да обичате да играете и да проявявате въображение не ви прави по-малко възрастна — рече нежно Гейбриъл. — А само по-интересна.

Досега никой не ѝ беше казвал нещо такова — да хвали недостатъците ѝ, сякаш бяха добродетели. Дали беше искрен? Изчервена и озадачена, Пандора наведе поглед към картите си.

Гейбриъл помълча.

— Като сме все още на темата за „Дженър“ — рече бавно той, — има нещо, което искам да ви кажа. Не е кой знае колко важно, но чувствам, че трябва да го споделя. — В отговор на въпросителния ѝ поглед той обясни: — Преди няколко години се запознах с брат ви.

Поразена от разкритието, Пандора можеше само да го гледа. Опита се да си представи Тео в компанията на този мъж. Двамата си приличаха на пръв поглед, високи, с добро потекло, красиви, но иначе просто нямаше как да са по-различни.

— Посети клуба с приятел — продължи Гейбриъл, — и реши да кандидатства за членство. Управителят го препрати към мен. — Той се поколеба. — Боя се, че трябваше да му откажем.

— Заради кредитите му? — предположи Пандора. — Или заради характера? — Продължителното му колебание я накара да попита притеснено: — И двете? О, боже. Тео не го прие добре, нали? Имаше ли спор?

— Нещо такова.

Което означаваше, че избухливият ѝ брат сигурно се беше държал наистина лошо.

Лицето ѝ пламна от срам.

— Съжалявам — каза тя. — Тео винаги кръстосва шпага с хората, които не успява да уплаши. А вие сте точно от онзи тип, който той винаги се е старал да имитира.

— Не ви го казах, за да ви накарам да се чувствате неудобно. — Гейбриъл използва претекста да посегне за карта, за да докосне прикрито ръката ѝ. — Бог знае, че неговото поведение не ви се отразява по никакъв начин.

— Мисля, че вътрешно се е чувствал като измамник — рече замислено тя, — и това го е ядосало. Беше граф, но имението беше съсипано и ужасно задлъжняло, а той нямаше представа как да го управлява.

— Обсъждал ли е това с вас?

Пандора се усмихна невесело.

— Не, Тео не обсъждаше нищо с мен, нито с Касандра или Хелън. Семейството ми изобщо не приличаше на вашето. Ние бяхме като... — Тя се поколеба, замислена. — Има нещо, което четох...

— Разкажете ми — каза тихо Гейбриъл.

— Една книга по астрономия, в която се казва, че в повечето съзвездия звездите всъщност не се привличат една друга. Само така изглежда. На нас ни изглеждат ужасно близки, но някои от тях се намират в съвсем друга част от галактиката. Такъв беше случаят и с моето семейство. Изглеждаше сякаш принадлежим на едно съзвездие, но всъщност бяхме ужасно далеч един от друг. Освен аз и Касандра, разбира се.

— Ами лейди Хелън?

— Тя винаги е била много мила и любяща, но живееше в свой свят. Сега всъщност сме много по-близки. — Пандора замълча, мислейки си, че може да описва с часове семейството си и пак няма да успее да предаде цялата истина за него. Начинът, по който родителите им се бяха обичали, напомняше на война. Бляскавата красота на недосегаемата ѝ майка, която изчезваше в Лондон за продължително време. Баща ѝ, с неговата непредсказуема смесица от избухливост и безразличие. Хелън, която се появяваше твърде рядко, като гостуващ дух, и Тео, с редките му моменти на небрежна доброта.

— Животът ви в приората Евърсби е бил изключително уединен — отбеляза Гейбриъл.

Пандора кимна разсеяно.

— Фантазирах си за това как ще изляза в обществото. Ще имам стотици приятели, ще ходя навсякъде и ще виждам всичко. Но ако си живял достатъчно дълго в изолация, тя просто става част от теб. И когато после се опиташ да се промениш, то е като да погледнеш право в слънцето. Не можеш да го понесеш твърде дълго.

— Въпрос на практика — рече нежно той.

Двамата продължиха да играят и накрая спечели Пандора, изиграха нова партия, в която победата отиде у Гейбриъл. След като искрено го поздрави, тя попита:

— Да спрем ли сега и да останем наравно?

Той повдигна вежди.

— Без победител?

— Аз съм по-добрият играч — рече любезно тя. — Опитвам се да ви спестя неизбежната загуба.

Гейбриъл се ухили.

— Сега вече настоявам за още едно раздаване. — Той плъзна тестето към нея. — Вие сте наред да раздавате. — Докато Пандора разбъркваше картите, той се облегна назад и я погледна замислено. — Искате ли да направим играта по-интересна? Изгубилият да плати глоба.

— Каква глоба?

— Победителят решава.

Пандора задъвка долната си устна, обмисляйки възможностите. После му се усмихна пакостливо.

— Наистина ли пеете толкова лошо, както казахте преди?

— Пеенето ми е обида за всеки слух.

— Значи ако спечеля, ще изпеете „Боже, Кралицата ни пази“ наред голямото фойе.

— Където има страховито ехо? — Гейбриъл я погледна с престолен ужас. — Мили Боже. Нямах представа, че сте толкова безмилостна.

— Пират — напомни му неохотно Пандора и раздаде.

Гейбриъл вдигна картите си.

— Щях да поискам сравнително лесна глоба от вас, но сега разбирам, че ще трябва да измисля нещо по-сурово.

— Най-суровото — отвърна весело Пандора. — Вече съм свикнала да изглеждам глупаво. Нищо, което предложите, няма да ме притесни.

Но както би трябвало да се допусне, нещата се развиха по съвсем различен начин.

Погледът на Гейбриъл се вдигна бавно от картите му и очите му проблеснаха така, че косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Ако спечеля — рече той с нисък глас, — ще се срещнете с мен в задния двор половин час след полунощ. Сама.

Пандора попита нервно:

— Защо?

— Среднощно рандеву.

Тя го погледна неразбиращо.

— Реших, че може да поискате сама да разберете какво е — додаде той.

Замаяният ѝ ум си спомни нощта на първата им среща, когато бяха спорили за рандевуто на Доли и господин Хейхърст. Бузите ѝ пламнаха. Беше толкова мил — чувстваше се толкова добре с него — а сега ѝ бе направил предложение, което всяка благопристойна жена би сметнала за обидно.

— От вас се очаква да се държите като джентълмен — прошепна остро тя.

Гейбриъл се опита — и не успя — да изглежда така, сякаш съжалява.

— Имам пропуски.

— Едва ли мислите, че ще се съглася на това.

За нейно голямо раздражение той я погледна така, сякаш тя имаше опита на току-що снесено яйце.

— Разбирам.

Пандора присви очи.

— И какво точно разбрахте?

— Че ви е страх.

— Не ме е страх! — И додаде с цялото достойнство, което успя да събере: — Но бих искала друга глоба.

— Не.

Пандора го погледна невярващо, а рейвънеловият ѝ нрав запуши като разровени въглени.

— Изключително усърдно се опитвах да не ви харесам — рече мрачно тя. — И най-накрая се получи.

— Можете да се откажете от играта, ако желаете — отбеляза Гейбриъл с равен тон. — Но ако решите да играете — и изгубите — това е глобата. — Той се облегна назад и продължи да наблюдава Пандора, която се опитваше да запази самообладание.

Защо я предизвикваше по този начин? И защо тя се колебаеше?

Някакъв налудничав импулс ѝ пречеше да отстъпи. В него нямаше никакъв смисъл. Тя просто не можеше да разбере себе си. Изпълваше я объркваща смесица от отвращение и привличане. Когато погледна Гейбриъл, тя видя, че макар да изглеждаше спокоен, погледът му бе напрегнат и следеше внимателно реакцията ѝ. Той някак усещаше, че ще ѝ бъде много трудно да му откаже.

Стаята бе изпълнена със смесица от приглушени разговори, музика от пианото, смях, потракването на чашки в чинии, подрънкването на кристални кани и чаши, шумоленето на карти от близката маса за вист, тихото мърморене на слугите и джентълмените, които излизаха да пушат пури на балкона. Пандора откри, че ѝ е почти невъзможно да повярва, че двамата с Гейбриъл обсъждат нещо толкова скандално на тази толкова почтена семейна сбирка.

Да. Страхуваше се. Те играеха една изключително зряла игра, с реални рискове и последствия.

Пандора погледна през прозореца и видя, че балконът е празен и сумрачен, нощта вече се спускаше над близкия нос.

— Може ли да излезем за момент навън? — попита тихо тя.

Гейбриъл се изправи и ѝ помогна да стане от стола.

Излязоха на покрития балкон, който се простираше по цялата дължина на къщата. В мълчаливо съгласие се отдалечиха колкото се може повече от прозорците. Западният вятър носеше звуците на прибой и крясъка на морски птици, и прогонваше остатъците от острата миризма на тютюн.

Пандора се облегна на една от боядисаните в бяло подпорни колони и скръсти ръце на гърдите си.

Гейбриъл застана до нея, опрял ръце върху парапета, и погледна към морето.

— Идва буря — отбеляза той.

— Как разбрахте?

— Облаци на хоризонта, които се движат срещу вятъра. Тази нощ ще разхлади.

Пандора погледна профила му, очертан на фона на червеното сияние на залеза. Изглеждаше като фигура от приказките — като онези, които съществуват в сънищата на другите момичета. Но не и в нейните. Преди да дойде в Херънс Пойнт, тя имаше точна представа какво иска и какво не иска, а сега всичко беше объркано. Смяташе, че Гейбриъл може би се опитва да убеди себе си, че я харесва достатъчно, за да се ожени за нея. Но тя бе започнала да разбира достатъчно задълженията и отговорностите към семейството му, за да осъзнае, че той никога не би избрал доброволно някоя като нея за своя съпруга. Освен ако не ставаше дума за чест, за да спаси съсипаната ѝ репутация. Дори тя да не искаше да бъде спасявана.

Пандора изпъна рамене и се обърна изцяло с лице към него.

— Да не се опитвате да ме съблазните?

Гейбриъл се усмихна на правомотата ѝ.

— Може би се опитвам да ви изкуша. Но изборът ще бъде ваш. — Той се поколеба. — Да не би да се притеснявате, че може да не поискате да ме спрете?

Пандора изсумтя.

— След онова, което сестра ми Хелън ми каза за брачното ложе, не мога да измисля причина, която и да е жена да се съгласи доброволно на това. Но предполагам, че ако някой мъж може да го направи не чак толкова противно, колкото звучи, то това ще сте вие.

— Благодаря ви — отвърна развеселено Гейбриъл. — Така мисля.

— Но колкото и неотвратително да е — продължи Пандора, — аз пак няма да изпитам желание да го опитам.

— Дори със съпруга си? — попита тихо той.

Пандора се надяваше, че сенките успяват да прикрият изчервеното ѝ лице.

— Ако се омъжа, няма да имам друг избор, освен да изпълня съпругеските си задължения. Но пак няма да го *искам*.

— Не бъдете толкова сигурна. Все още не сте запозната с всичките ми умения да убеждавам. — Изражението ѝ накара устните

му да потрепнат. — Да влезем ли да си довършим играта?

— Не и когато настоявате за глоба, която е против всичките ми принципи.

— Вие не се притеснявате за принципите си. — Гейбриъл се наведе към нея и я притисна леко към колоната. Тихият му шепот се промъкна в ухото ѝ като струйка дим. — Притеснявате се, че може да направите нещо неприлично с мен и то да ви хареса.

Пандора мълчеше и изненадано потреперваше от странната изгаряща възбуда, която се събуждаше в най-интимните места на тялото ѝ.

— Нека съдбата реши — каза Гейбриъл. — Какво е най-лошото, което може да се случи?

Отговорът ѝ бе откровен и произнесен с леко несигурен глас.

— Може да се окаже, че нямам никакъв избор.

— Ще ви оставя девствена. Само не толкова невинна. — Пръстите му обхванаха китката ѝ и докоснаха леко пулсиращата вена. — Пандора, вие изобщо не отговаряте на репутацията си на непослушната близначка. Поемете този риск. Нека изживеем заедно това приключение.

Пандора никога не си беше представяла, че ще се изкуши от подобно предложение, не беше предполагала, че ще ѝ бъде толкова трудно да устои. Тайна среща с него, през нощта, щеше да е най-позорното нещо, което бе правила в живота си, а и не бе съвсем сигурна, че той ще спази обещанието си. Но съзнанието ѝ издигаше най-громавата, най-слаба възможна защита срещу това желание, което изглеждаше изключително позорно със сляпата си мощ. Изгубила силите си от нерви, от глад и от гняв, Пандора взе решение твърде бързо, така, както обикновено взимаше всичките си решения.

— Ще довърша играта — отсече тя. — И преди края на вечерта фойето ще бъде огласено от вашето изпълнение на националния химн. С всичките му шест куплета.

В очите му проблесна задоволство.

— Знам само първия куплет, така че ще се наложи да го чуете шест пъти.

Пандора не би трябвало да се изненадва, че последната ръка се разигра по съвсем различен начин от предишните. Стилът на Гейбриъл се промени драстично, вече не играеше предпазливо, а агресивно и бързо. Печелеше взятка след взятка с магическа лекота.

Това не беше разгром. Беше клане.

— Да не са белязани тия карти? — попита раздразнено Пандора, като се опита да огледа гърбовете им, без да показва ръката си.

Гейбриъл изглеждаше засегнат.

— Не, колодата беше запечатана. Вие ме видяхте да я отварям. Искате ли да донеса друга?

— Не си правете труда. — Тя упорито изигра останалите си карти, макар вече да знаеше как ще свърши всичко.

Нямаше нужда да смятат точките. Той беше спечелил с толкова голяма разлика, че просто нямаше смисъл.

— Братовчедът Девън с право ме предупреждаваше — промърмори отвратено Пандора. — Бях измамена. Изобщо не сте посредствен играч, нали?

— Скъпа — рече тихо той, — научих се да играя карти от най-добрите измамници в Лондон още докато носех къси панталонки.

— Закълнете ми се, че картите не бяха белязани — настоя тя, — и че не сте крили нито една в ръкава си.

Той я погледна равнодушно.

— Заклевам се.

Изпълнена със смесица от безпокойство, гняв и самоненавист, Пандора се отгласна от масата и се изправи преди той да успее да ѝ помогне.

— Тази вечер играх достатъчно. Отивам да седна при сестра ми и останалите момичета.

— Не бъдете толкова разочарована — утеши я той, като също се изправи. — Можете да се откажете, ако желаете.

Макар да знаеше, че предложението му целеше да ги помири, Пандора се засегна.

— Аз приемам играта сериозно, милорд. Плащането на дълга ми е въпрос на чест — или може би предполагате, че защото съм жена, думата ми тежи по-малко от вашата?

— Не — отвърна бързо той.

Тя го изгледа студено.

— Ще се видим по-късно. — Завъртя се на токчетата си и се отдалечи, като се опитваше да върви спокойно, с безизразно лице. Но вътрешностите ѝ се бяха смразили от страх при мисълта какво я чакаше.

Рандеву... сама с Гейбриъл... през нощта... в тъмнината.
О, Боже, какво направих?

ГЛАВА 11

Пандора взе месинговия свещник и тръгна бавно по коридора на горния етаж. По пода сякаш се плъзгаха черни сенки, но тя не обърна внимание на илюзията за движение, твърдо решена да запази спокойствие.

Несигурен трепкащ пламък бе единственото, което стоеше между нея и катастрофата. Всички светлини бяха угасени, включително висящата лампа в централния коридор. Освен случайните проблясъци на далечни светкавици, единствената светлина беше слабото сияние, което идваше от прага на всекидневната.

Както беше предсказал Гейбриъл, откъм океана се приближаваше буря. Първите ѝ пориви бяха яростни, превиваше дърветата и разнасяше бурени и клони навсякъде. Къщата, която беше ниска и яка, за да издържа на своенравното крайбрежно време, устоя стоически на вихрушката и упорито отръскваше дъждовните струи от дъбовия си покрив. И въпреки това гръмотевиците караха Пандора да потреперва.

Тя беше облечена в муселинена нощница и обикновен фланелен шал, с който се бе увила и бе завързала на кръста с плетено коланче. Макар да искаше да облече всекидневна рокля, нямаше как да избегне вечерния ритуал, който включваше къпане и разресване на косата, без да накара Ида да заподозре нещо.

На краката си носеше вълнените чехли, направени от Касандра, които, в резултат на неволно объркване на модела, бяха в два различни размера. Чехълът на десния крак беше идеален, но левият беше по-широк и хлопаше. Касандра не спираше да се извинява за грешката си, затова Пандора реши нарочно да ги носи непрекъснато, като настояваше, че са най-удобните чехли, правени някога.

Тя се движеше опипом, близо до стената. Колкото по-тъмно беше наоколо, толкова по-трудно ѝ бе да пази равновесие, сигналите, които получаваше мозъкът ѝ, не отговаряха на онова, което ѝ подсказваше тялото. В един момент подът, стените и таванът внезапно щяха безпричинно да сменят местата си и да я оставят да пада, размахвайки

ръце. Винаги, когато ходеха някъде през нощта, тя беше разчитала на помощта на Касандра, но сега просто нямаше как да помоли близначката си да я придружи на тайната ѝ среща с мъж.

Дишайки с усилие, Пандора се втренчи в приглушеното кехлибарено сияние в дъното на коридора. Протегнала треперещата си ръка, в която държеше свещта, тя пристъпваше внимателно, като се напрягаше да види какво има в сенките. Някъде беше оставен отворен прозорец. Влажният въздух с мирис на дъжд не спираше да бръска лицето и голите ѝ глезени, сякаш къщата дишаше около нея.

Среднощните рандевута трябваше да са романтични и авантюристични, неща, правени от момичетата, които не бяха самотници. Но това беше абсолютно злочесто изпитание. Тя беше изморена и притеснена, бореше се да запази равновесие в тъмното. Единственото, което искаше, бе да лежи на безопасно място в леглото си.

Когато направи следващата крачка напред, широкият чехъл на левия ѝ крак се изхлузи достатъчно, за да я накара да се спъне и да залитне, като едва не падна на колене. Някак успя да се задържи права, но свещникът излетя от ръката ѝ. От удара в пода фитилът угасна.

Пандора стоеше задъхана, дезориентирана, обгърната в мрак. Не смееше да помръдне, просто беше протегнала ръце с разперени като котешки мустачки пръсти. Около нея се носеха сенчести потоци, побутваха я леко и тя се напрягаше, за да отрази неосезаемия им натиск.

— О, по дяволите — прошепна момичето. На челото ѝ изби ледена пот, докато се опитваше да прогони пристъпа на паника.

Стената се намираще от лявата ѝ страна. Тя се пресегна, за да я докосне. Имаше нужда от стабилност. Но още при първата предпазлива стъпка светът се наклони под краката ѝ. Тя залитна и тежко се стовари на пода... или може би това беше стената? Облегнала ли се беше или лежеше на земята? Реши, че се е облегнала. Левият ѝ чехъл липсваше и босите ѝ пръсти усещаха твърдата повърхност. Да, това беше подът. Тя притисна влажната си буза към стената с надеждата всичко около нея да се върне на мястото си, и в лявото ѝ ухо се появи познатото пищене.

В гърдите ѝ биеха твърде много сърца. От тях не можеше да си поеме дъх. Болезнените ѝ опити да диша звучаха като хленч. Една

голяма, тъмна фигура се приближи толкова бързо, че тя се сви до стената.

— Пандора. — Две ръце я обгърнаха. Тя потрепери, когато чу тихия глас на Гейбриъл и спокойствието на тялото му я обгърна. — Какво се случи? Господи, треперите. От тъмното ли се боите? От бурята? — Той целуна мокрото ѝ чело и замърмори тихо в косата ѝ. — Спокойно. Ето, леко. Вече сте на сигурно място в прегръдките ми. Нищо няма да ви нарани, сладко мое момиче. — Беше разкопчал черното си официално сако и колосаната му яка бе разхлабена. Тя усещаше мириса на сапун за бръснене по кожата му, ароматът на колосан лен и лекия намек за дим от пура, който се беше просмукал в копринената му жилетка. Уханието беше толкова мъжко и успокояващо, че я накара да потръпне от облекчение.

— Аз... изпуснах свещта си — изхриптя тя.

— Не се притеснявайте за това. — Едната му ръка се притисна към врата ѝ и нежно я залюля. — Вече всичко е наред.

Сърцето ѝ заби по-равномерно. Усещането, че току-що се е събудила от някакъв кошмар, започна да отшумява. Но с отстъпването на паниката, започна да я изпълва ужасен срам. Само тя можеше да провали по толкова ужасен начин едно среднощно randevu.

— По-добре ли се чувствате? — попита той и ръката му се плъзна надолу, за да улови успокояващо нейната. — Елате с мен в дневната.

Искаше ѝ се да умре. Не помръдна от мястото си, само въздъхна примирено.

— Не мога — избъбри тя.

— Какво има? — попита тихо той.

— Не мога да помръдна. В тъмното губя равновесие.

Устните му отново се притиснаха към челото ѝ и той ги задържа дълго време там.

— Прегърнете ме през врата — каза най-после той. След като Пандора се подчини, той я повдигна с лекота и я притисна към гърдите си.

Пандора продължи да стиска очи, докато той я носеше по коридора. Беше силен, с изключително добра координация, уверен като котка, и тя почувства как я жегва завист. Не можеше да си спомни

какво е да се движиш толкова уверено в нощта, без да се страхуваш от нищо.

Всекидневната беше осветена единствено от огъня в камината. Гейбриъл отиде до ниския, тапициран диван с извити облегалки и седна, като я настани в скута си. Гордостта ѝ възрази вяло на начина, по който я прегръщаше, сякаш беше някое уплашено дете. Но твърдата му гръд я успокояваше, а ръцете му бавно прогонваха нервното треперене от крайниците ѝ, и това беше най-милото, най-топло чувство, което бе изпитвала някога. Имаше нужда от него. Поне за няколко минути.

Гейбриъл посегна към махагоновата маса, взе една гравирана чаша, пълна до половината с мастилена течност. Без да каже нито дума, той я притисна към устните ѝ, сякаш не можеше да ѝ я повери, без тя да я разлее.

Пандора отпи предпазливо. Питието беше вкусно, с богат аромат на карамел и слива, и остави мека топлина в устата ѝ. Тя отпи отново, този път повече, ръцете ѝ се опитаха да вземат чашата от неговите.

— Какво е това?

— Портвайн. Изпийте го до края. — Той отпусна ръцете си върху прегънатите ѝ колене.

Пандора го изпи на бавни глътки и се отпусна, когато портвайнът породи топла вълна чак до пръстите на краката ѝ. Навън бурята вилнееше, тракаше по прозорците, бучеше ведно с морето. Но тя беше на топло и сухо, отпусната в прегръдките на Гейбриъл, а примигващата светлина от камината танцуваше върху тях.

Той бръкна в джоба на жилетката си и извади мека сгъната кърпичка, с която попи последните следи от пот върху лицето и шията ѝ. След като я остави настрана, отметна назад кичур тъмна коса и внимателно я прибра зад ухото ѝ.

— Забелязах, че не чувате добре с това ухо — рече тихо той. — Това дали е част от проблема?

Пандора примигна изненадано. Само за няколко дни той бе успял да забележи нещо, което цялото ѝ семейство, хората, с които живееше, не бяха усетили. Всички просто бяха свикнали да приемат, че тя е небрежна и невнимателна.

Кимна с глава.

— Чувам наполовина толкова добре, колкото с другото. През нощта... в тъмното... всичко се преобръща с главата надолу и не мога да различа къде е горе и къде — долу. Ако се обърна твърде бързо, падам на пода. Не мога да го контролирам; сякаш ме бутат невидими ръце.

Гейбриъл притисна длан към бузата ѝ и я погледна толкова нежно, че сърцето ѝ заби объркано.

— Затова не танцувате.

— Мога да се справя с няколко бавни танца. Но валсът ми е невъзможен. Цялото това въртене и накланяне. — Тя отмести поглед и допи последните няколко капки портвайн.

Той взе чашата от ръката ѝ и я остави встрани.

— Трябваше да ми кажете. Ако знаех, никога нямаше да поискам да се срещате с мен посред нощ.

— Не беше далеч. Мислех си, че свещта ще е достатъчна. — Пандора се заигра с колана на бархетния си халат. — Не мислех, че ще се спъна в собствените си чехли. — Тя протегна босия си ляв крак и го погледна намръщено. — Загубих единия.

— Ще го намеря по-късно. — Гейбриъл улови ръцете ѝ в своите и ги повдигна към устните си. Покри студените ѝ пръсти с целувки. — Пандора... какво се е случило с ухото ви?

Сърцето ѝ се сви при мисълта, че трябва да го обсъжда с него.

Гейбриъл обърна ръката ѝ с дланта нагоре, целуна я и притисна пръстите ѝ към бузата си. Избръснатата му кожа беше гладка в едната посока и леко грапава, като котешко езиче, в другата. Светлината от камината го правеше да изглежда златист навсякъде, освен в очите, тези яносини очи като арктическа звезда. Той чакаше търпеливо, докато Пандора намери смелост да отговори.

— Аз... не мога да говоря за това, докато ви докосвам. — Тя отдръпна ръката си от бузата му и се надигна от скута му. Пищенето в ухото ѝ не спираше. Притисна длан към него и леко потупа с пръсти по задната част на главата си. За нейно облекчение номерът се получи.

— Шум в ушите — каза Гейбриъл, като се взря в нея. — Един от старите адвокати на семейството страда от това. Често ли ви притеснява?

— Само от време на време, когато се измъчвам за нещо.

— Сега няма от какво да се измъчвате.

Пандора го стрелна с лека, разсеяна усмивка и сплете здраво пръсти.

— Сама съм си виновна. Помните ли когато ви казах, че обичам да подслушвам? Всъщност сега вече не толкова, както преди. Но когато бях малка само така можех да разбера какво се случва у дома. Двете с Касандра се хранехме в детската стая и си играехме сами. Понякога минавах седмици преди да видим някой друг, освен Хелън и прислугата. Мама ходеше в Лондон, татко пътуваше за лов, а Тео се прибираше в общежитието си, без да се сбогуват. Когато родителите ни бяха вкъщи, единственият начин да привлечем вниманието им, беше да правим пакости. Аз бях по-лошата, разбира се. Въвличах Касандра в начинанията си, но всички знаеха, че тя е добрата близначка. Горката Хелън прекарваше по-голямата част от времето си в четене на книги в ъгъла и опити да остане невидима. Аз предпочитах да създавам проблеми, вместо да не ми обръщат внимание.

Гейбриъл улови края на плитката ѝ и започна да си играе с нея, докато слушаше.

— Бях на дванайсет, когато се случи — продължи тя. — Или може би единайсет. Родителите ми се караха в голямата спалня при затворена врата. Винаги, когато се караха, беше ужасно. Крещяха и чупеха неща. Аз, естествено, си заврях носа където не трябва, и отидох да чуя какво става. Караха се за някакъв мъж, с когото мама... имала връзка. Баща ми крещеше. Всяка дума звучеше така, сякаш нещо се чупи. Касандра понечи да ме дръпне от вратата. Тогава тя се отвори рязко и баща ми застана на прага, вбесен. Сигурно беше забелязал движение в процепа под вратата. Пресегна се към мен, бърз като светкавица, и ме зашлеви през ухото. Помня само, че светът избухна. Касандра каза, че ми помогнала да се върна стаята ни и от лявото ми ухо течала кръв. Дясното се оправи след ден-два, но с лявото вече почти не чувах, и усещах пулсираща болка някъде вътре. Скоро се разболях от треска. Мама каза, че нямало нищо общо с ухото, но според мен имаше.

Пандора помълча, изпълнена с нежелание да разкрива неприятните подробности за загняването на ухото си и последвалите пункции. Погледна предпазливо към Гейбриъл, който беше навел глава. Вече не си играеше с плитката ѝ. Ръката му я беше стиснала толкова здраво, че мускулите му изпъкваха силно.

— Дори след като се оправих от треската — каза Пандора, — слухът ми не беше същият. Но най-лошото бе, че започнах да губя равновесие, особено нощем. Това ме накара да се страхувам от тъмното. И оттогава... — Тя млъкна, когато Гейбриъл вдигна глава.

Лицето му бе сурово, с убийствено изражение, а ледът в очите му я уплаши повече, отколкото гневът на баща ѝ някога.

— Проклетият кучи син — рече тихо той. — Ако беше още жив, щях да го пребия с млатилото.

Пандора вдигна ръка и я размаха пред лицето му.

— Не — рече задъхано тя, — не, не бих искала да го правите. Дълго време го мразих, но сега го съжалявам.

Гейбриъл улови ръката ѝ във въздуха, бързо, но нежно, сякаш беше птичка, която искаше да хване, без да нарани. Зениците му се бяха разширили и тя видя отражението си в тъмните кръгчета.

— Защо? — прошепна той след продължителна пауза.

— Защото нараняването ми е било единственият начин да скрие собствената си болка.

ГЛАВА 12

Гейбриъл беше смаян как може Пандора да съжалява мъжа, който ѝ беше причинил такава болка. Поклати изумено глава, докато се взираше в очите ѝ, тъмни като сянката, хвърляна от облак върху поле със синя тинтява.

— Това не го извинява — рече той с натежал глас.

— Не, но ми помага да му простя.

Гейбриъл никога не би простил на копелето. Той искаше отмъщение. Искаше да одере кожата от трупа му и да окачи скелета му за плашило на гаргите. Пръстите му леко трепереха, която протегна ръка, за да погали лицето ѝ, високите ѝ скули.

— Какво каза лекарят за ухото ви? Какво лечение изписа?

— Не беше нужно да се вика лекар.

Заля го нова вълна от ярост.

— Тъпанчето ви е било спукано. Как така не е било нужно да се вика лекар? — Макар да се сдържаше да не вика, тонът му далеч не беше цивилизован.

Пандора потръпна стреснато и започна да се отдръпва назад.

Той осъзна, че последното нещо, което е очаквала от него, е проява на характер. Преглътна бушуващите си емоции и я притегли отново към себе си.

— Не, не се отдръпвайте. Разкажете ми какво се случи.

— Треската отмина — каза тя след продължително колебание, — и... трябва да разберете семейството ми. Ако се случеше нещо неприятно, те просто не му обръщаха внимание и за него повече не се говореше. Особено ако е нещо, което е направил баща ми в гнева си. След известно време никой не помнеше какво точно се е случило. Семейната ни история е била изтривана и пренаписвана хиляди пъти.

Но игнорирането на проблема с ухото ми не го накара да изчезне. Всеки път, когато не чуех нещо или когато се спънех и падах, майка ми се ядосваше ужасно. Казваше, че съм тромава, защото бързам или не внимавам. Не искаше да признае, че нещо не е наред със слуха ми.

Отказваше дори да го обсъжда. — Пандора замълча и задъвка замислено долната си устна. — Сигурно ви се струва ужасна, но не беше. Понякога бе любяща и нежна. Никой не е един и същ непрекъснато. — Тя го стрелна с ужасен поглед. — О, Боже, нали няма да ме съжалявате?

— Не. — Гейбриъл страдаше заради нея и се гневеше. Но можеше единствено да се опитва да запази гласа си спокоен. — Затова ли го пазите в тайна? Страхувате се да не ви съжаляват?

— Заради това и... това е позор, който предпочитам да запазя за себе си.

— Не е ваш позор. На баща ви е.

— Чувствам го като свой. Ако не бях подслушвала, баща ми нямаше да ме накаже.

— Била сте дете — отвърна бързо той. — И това не е било възпитаване в дисциплина, по дяволите, а чиста бруталност.

За негова изненада устните на Пандора потрепнаха в непокорна усмивка и тя изглеждаше някак доволна от себе си.

— Дори не успя да ме откаже от подслушването. Просто се научих да постъпвам по-хитро.

Беше толкова смела, толкова непоколебима, че Гейбриъл се изпълни с чувство, което не бе изпитвал досега, сякаш безкрайни радост и отчаяние бяха смачкани и изваяни в някаква нова емоция, която заплашваше да пропука стените на сърцето му.

Пандора нямаше да се прегъне под ничия воля, никога нямаше да се подчини... просто щеше да се счупи. Той беше виждал какво причинява светът на енергичните и амбициозни жени. Тя трябваше да му позволи да я защитава. Трябваше да го вземе за съпруг и той не знаеше как да я убеди в това. Обичайните правила не важаха за човек, който живееше според собствената си логика.

Той се пресегна и я притегли по-близо до разтуптяното си сърце. Потръпна, когато тя веднага се успокои.

— Гейбриъл?

— Да?

— Как успяхте да спечелите последната ръка на вист?

— Броих картите — призна си той.

— Това мамене ли е?

— Не, но и не е твърде честно. — Той приглади назад непокорните кичури, които бяха паднали на челото ѝ. — Единственото ми извинение е, че от дни искам да остана насаме с вас. Не можех да разчитам само на шанса.

— Защото искате да постъпите почтено — рече сериозно Пандора.

Тоя я погледна косо, повдигайки вежди.

— Искате да спасите мен и семейството ми от скандала — обясни тя. — Най-лесният начин да го постигнете, е като ме съблазните.

Устните на Гейбриъл се извиха в язвителна усмивка.

— И двамата знаем, че това няма нищо общо с почтеността. — Съзирайки озадачения ѝ поглед, той додаде: — Не се преструвайте, че не разбирате кога един мъж ви желае. Дори вие не може да сте толкова наивна.

Тя продължаваше да го гледа; между веждите ѝ се появи тревожна бръчка, щом осъзна, че има нещо, което би трябвало да знае, нещо, което би трябвало да разбере. Господи. Наистина *беше* наивна. Нямаше никакво флиртуване или проявен романтичен интерес, които да я научат как да интерпретира признаците за сексуален интерес у мъжете.

Той определено нямаше никакъв проблем с демонстрирането му. Наведе глава, за да я целуне, устните му не спираха да галят нейните, докато те не потрепериха и не се разтвориха. Езиците им се срещнаха в копринено докосване. Целувката ставаше все по-възхитителна, устата ѝ бе сочна и се вкопчваше в неговата с невинна чувственост.

Той я положи внимателно върху брокатените възглавници, като я подкрепяше за врата. Тялото му се обливаше в пот под пластовете дрехи; бе толкова неудобно възбуден, че трябваше да протегне ръка и да се намести.

— Скъпа... когато съм близо до вас, се възбуждам като салец в брачен период. Мислех, че е очевидно.

Пандора пламна и зарови лице в рамото му.

— Нищо у мъжете не е очевидно за мен — чу се приглушеният ѝ глас.

Той се усмихна леко.

— Значи сте голяма късметлийка, че съм тук, за да ви просветя за всички особености. — Почувства движението ѝ под себе си и когато наведе глава, видя, че тя се опитва да дръпне надолу подгъва на халата, който се беше вдигнал до коленете ѝ. Щом успя, се отпусна неподвижно, сдържаният плам едва тлееше под спокойната повърхност.

Гейбриъл поднесе устни до ухото ѝ и заговори съвсем тихо:

— Омайвате ме, Пандора. Всяка ваша красива, вълшебна молекула. В нощта, когато се срещнахме, ви почувствах като електрически удар. Нещо у вас кара скрития в мен дявол да изскочи на повърхността. Искам да ви вкарам в леглото и дни наред да не ви пускам оттам. Искам да се наслаждавам на всеки сантиметър от тялото ви, докато минутите изгарят като мушици, които танцуват твърде близо до пламъка. Искам да почувствам ръцете ви върху моето тяло, да... какво има, скъпа? — Той замълча, когато чу неразбираемото ѝ мърморене.

Пандора се обърна по гръб с недоволно изражение.

— Говорите в болното ми ухо. Нищо не чух.

Гейбриъл я погледна безизразно, а после отпусна глава със сподавен смях.

— Съжалявам. Трябваше да забележа. — Той си пое дълбоко дъх. — Може би така е по-добре. Сетих се за друг начин да ви го покажа. — Той се надигна от възглавниците и увлече Пандора със себе си. Плъзна ръце под слабото ѝ тяло и я повдигна с лекота.

— Какво правите? — попита учудено тя.

Вместо отговор, той я настани решително в скута си.

Внезапно очите ѝ се разшириха и тя застина. През лицето ѝ премина бърза поредица от изражения: изумление, любопитство, ужас... и усещането на твърда мъжка ерекция под тялото ѝ.

— А ми казвате, че мъжете не са лесни за разгадаване — подигра ѝ се нежно той. Когато тя се извъртя, за да се настани по-удобно, през слабините и корема му преминаха сладострастни тръпки. Той се напрегна, за да пресече чувството, усетил без дъх, че това елементарно движение е достатъчно, за да го докара до върха. — Скъпа, имате ли нещо против... да не се движите... толкова много?

Пандора го погледна раздразнено.

— Някога опитвали ли сте да седите върху хилка за крикет?

Гейбриъл преглътна усмивката си и прехвърли тежестта ѝ върху бедрото си.

— Ето, облегнете се на гърдите ми и си сложете... да, точно така. — След като я настани по-удобно, той разхлаби колана на халата ѝ. — Виждате ми се разгорещена. Нека свалим това.

Загриженият му тон не я измами.

— Ако съм разгорещена — каза му тя, докато измъкваше ръцете си от ръкавите, — това е защото ме карате да се смущавам. — Стрелна го с яден поглед и додаде: — Умишлено.

— Просто исках да ви покажа колко много ви желая.

— Вече ми е ясно. — Тя беше зачервена и развълнувана.

Гейбриъл измъкна халата изпод задничето ѝ и го хвърли настрана, оставяйки я единствено по леката ѝ муселинена нощница. Опита се да си спомни последния път, когато някоя от сексуалните му партньорки беше проявявала свенливост. Нямаше спомени какво е да изпитваш смущение по време на интимен акт и беше безумно очарован от скромността на Пандора. Тя придаваше на това познато нещо съвсем нов привкус.

— Сестра ви не ви ли е обяснявала какво се случва с тялото на мъжа, когато се възбуди? — попита той.

— Обяснявала е, но не ми каза, че може да се случи точно във всекидневната.

Той изкриви устни.

— Боя се, че може да се случи навсякъде. Във всекидневната, в стаята за рисуване, в каретата... в лятната къща.

Пандора изглеждаше скандализирана.

— Значи според вас точно с *това* са се занимавали Доли и господин Хейхърст в лятната къща? — попита тя.

— Несъмнено. — Той започна да разкопчава копчетата на нощницата ѝ и целуна разкрилата се кожа.

Но Пандора все още не беше приключила с темата за рандевуто в лятната къща.

— Но господин Хейхърст не би могъл да се върне в балната зала с... подобна издутината. Как я карате да спада?

— Най-често се разсейвам с мисли за последните анализи на чуждестранните ценни книжа на фондовата борса. Това обикновено веднага решава проблема. А ако не стане, си представям кралицата.

— Наистина ли? Чудно какво ли си мисли принц Албърт? Едва ли е кралицата — те имат девет деца. — Докато Пандора продължаваше да бърби, Гейбриъл разтвори нощницата и целуна нежната падинка между гърдите ѝ. Пръстите му погалиха врата ѝ. — Смятате ли, че е нещо, свързано с реформата в образованието? Или парламентарните процедури, или...

— Ш-ш-шт. — Той откри една синя веничка сред алабастровото сияние на кожата ѝ и я докосна с езика си. — Искам да говоря за това колко сте красива. За това как ухае на бели цветя, отворен прозорец и пролетен дъжд. За това колко сте мека и сладка... толкова сладка... — Устните му се спуснаха към нежната извивка на гърдата ѝ и Пандора подскочи, дъхът ѝ секна. Щом усети пробудилото се в нея удоволствие, той се изпълни с възбуда. Устните му продължиха да се разхождат надолу. Достигна розовата пъпка, леко отвори уста и я засмука. Продължи да я дразни с върха на езика си, докато тя не се втвърди и ще щръкна предизвикателно.

В съзнанието му плуваха мисли за това как иска да я обладае, да задоволи копнежа, който изпитваше. Трябваше да положи огромни усилия, за да запази контрол, да я гали бавно и нежно, когато всъщност искаше да я погълне. Но всичко това беше ново за нея, всеки интимен жест я изнервяше и той трябваше да прояви търпение, дори това да го убиваше. Докато си играеше нежно със зърното, той чу сподавен хленч в гърлото ѝ. Тя докосна колебливо раменете и гърдите му, сякаш не знаеше къде да постави ръцете си.

Гейбриъл вдигна глава, намери устните ѝ и се впи жадно в тях.

— Пандора — каза той, когато се откъсна от нея, — можете да ме докосвате както пожелаете. Можете да правите всичко, което ви доставя удоволствие.

Тя го изгледа продължително и питащо. Пръстите ѝ колебливо докоснаха бялата вратовръзка, която висеше разхлабена на разтворената му яка. След като той не възрази, тя я издърпа през главата му и посегна да разкопчее копринената му жилетка. Той се отдръпна, за да ѝ помогне, съблече жилетката и я пусна на пода. След това момичето разкопча ризата му до кръста. Загледа се като хипнотизирана в триъгълната вдлъбнатина на гърлото му и се наведе да я целуне.

— Защо си избрахте точно това място? — попита Гейбриъл и сърцето му заблъска в гърдите, когато почувства нежното докосване на езичето ѝ.

— Не знам. — Той усети усмивката ѝ с кожата си. — Като че ли е създадено за моите... — Тя замълча. — За целувки.

Той зарови ръка в косата ѝ и леко повдигна главата ѝ, за да я погледне в очите.

— За вашите целувки — отсече той, като ѝ прехвърли собствеността върху местенцето, независимо дали тя го искаше или не.

Любознателните ѝ ръце проучваха очертанията на тялото и гърдите му. Пръстите ѝ предпазливо се плъзнаха под тирантите, които минаваха през раменете му, и ги свалиха настрана. Това бе най-еротичното мъчение, което Гейбриъл бе изпитвал някога; той се насили да стои неподвижно, докато Пандора проучваше тази нова мъжка територия. Тя го целуна по врата и се заигра с косъмчетата на гърдите му. Откри равната окръжност около зърното и я разтърка с палец, което го накара да настръхне. Придобила смелост, Пандора се премести върху него в опит да се притисне повече, но едното ѝ коляно се допря опасно към слабините му. Той бързо протегна ръце и я сграбчи за хълбоците.

— Внимателно, любов моя. Нали не искате да прекарам остатъка от вечерите си като хленчеща купчинка на дивана.

— Причиних ли ви болка? — попита притеснено тя и се кротна в скута му.

— Не, но за мъжа това място е... — Думите му бяха прекъснати от първично изръмжаване, когато тя го възседна. Усецането бе толкова изгарящо, толкова изтънчено възпламеняващо, и той установи, че е на няколко секунди от кулминацията. Ръцете му се вкопчиха в хълбоците ѝ, за да я задържат неподвижна, и той затвори очи, проклинайки тихо. Всяко нейно движение, дори само за да се повдигне, щеше да го накара да изригне като неопитно момче с първата му жена.

— Ох! — чу той тихото ѝ възклицание. Бедрата ѝ се стегнаха от двете му страни. — Нямах намерение да...

— Не мърдайте! — произнесе той с дрезгав глас. — О, милостиви Боже, не мърдайте. Моля ви.

За голямо негово облекчение тя застина неподвижно. Гейбриъл едва успяваше да мисли заради безумното желание, което го бе обзело,

тялото му се бореше срещу него с всяко свое мускулче. Можеше да усети колко е гореща тя дори през плата на панталоните си. *Моя*, крещеше кръвта му. Трябваше да я притежава. Да се ожени за нея. Гейбриъл си пое няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои, потрепери и преглътна, докато накрая с усилие успя да си върне контрола.

— За кралицата ли си мислите? — чу той равния глас на Пандора, докато уголеменият му член пулсираше яростно между тях. — Защото ако е така, не се получава особено.

Точното наблюдение накара устните му да потръпнат в усмивка.

— Когато седите върху мен, облечена само в тази сладка нощничка, няма да има никакво значение дори ако кралицата стои тук, в стаята, обградена от отряд униформени гвардейци — отвърна той, без да отваря очи.

— Ами ако ви сгълчи? Ако излея студена вода върху краката ви? Развеселен, той я погледна през полуотворените си очи.

— Пандора, имам усещането, че се опитвате да накарате изпъкналостта ми да спадне.

— Ами ако всички гвардейци извадят мечовете си и ги насочат срещу вас? — продължи да настоява тя.

— Ще ги убедя, че по никакъв начин не застрашавам кралицата.

— А аз в опасност ли съм? — попита колебливо Пандора, което определено не беше въпрос, подходящ за девственица, възседнала полугол мъж.

— Разбира се, че не — отвърна Гейбриъл, макар изобщо да не беше сигурен дали отговорът му е успял да убеди който и да е от двамата. — Най-безопасното място на света за вас е в моите обятия. — Той я обгърна с ръце и я привлече към себе си. Когато тя се наведе напред, издутата му ерекция се отърка в меката ѝ цепка и тя затаи дъх. Той я потупа успокояващо по хълбока. — Изнервяте ли се, когато усещате колко много ви желая? Единствената цел на *това* — той леко повдигна хълбоци, — е да ви достави удоволствие.

Пандора погледна със съмнение надолу.

— Хелън казва, че не е само за това.

Тих смях се отрони от устните му. Не беше предполагал, че е възможно да е едновременно толкова развеселен и възбуден.

— Не и тази вечер — успя да отвърне. — Обещавам ви, че ще ви дам право на избор. И че винаги ще спазвам обещанията си.

Пандора го погледна замислено с прекрасните си сини очи, отпусна се по-тежко върху него и миглите ѝ потрепнаха, когато почувства неволното помръдване на втвърдената му плът.

— И какво ще правим сега? — прошепна тя.

— Вие какво искате да правите? — прошепна в отговор той, докато я гледаше очарован.

Двамата се гледаха изучаващо, без да помръдват, напрегнати и пламтящи. Изключително внимателно, сякаш експериментираше с някаква нестабилна субстанция, Пандора притисна устните си към неговите, опитваше различни ъгли, търсеше и вкусваше с нарастваща жар.

Досега никоя жена не бе целувала Гейбриъл по този начин, който разгаряше пламък в него и събуждаше непознати усещания, сякаш тя изсмукваше мед от медена пита. Но колкото повече продължаваше, толкова по-буйна ставаше. Единият от тях трябваше да запази контрол и това очевидно нямаше да е Пандора, а тя правеше нещата трудни и за него. Той простена, когато момичето се размърда в скута му. *Ужасно* трудни, по дяволите.

Гейбриъл обхвана лицето ѝ с шепи, отмести го назад и се опита да бъде нежен с нея.

— Спокойно, любима. Отпуснете се. Ще ви дам всичко, което...

Преди да успее да завърши изречението, Пандора се впи ентусиазирано в устата му. Запъхтяна, тя се опита да разкрие по-голяма част от тялото му, пръстите ѝ се заеха отново с неговата риза, но нямаше повече копчета за разкопчаване. Тя сграбчи плата и го дръпна грубо, в опит да го разкъса. С обикновена риза сигурно щеше да се получи, но предницата на вечерната риза бе подшита с допълнително платче и двоен тегел, за да не се мачка лесно.

Въпреки силната възбуда на Гейбриъл, той почувства как в гърдите му се заражда неудържим смях, щом погледна към тази дребна, решителна пиратка, която се беше сблъскала с неочаквани трудности при опитите да разкъса плат. Но той в никакъв случай не можеше да си позволи да нарани чувствата ѝ в подобен момент. След като потисна смеха, той се надигна, за да издърпа бързо ризата през главата си и напълно да разголи гърдите си.

Веднага щом дрехата изчезна, Пандора се отпусна върху него с болезнена въздишка, ръцете ѝ шареха по гърдите и кръста му с необузdana алчност. Гейбриъл се облегна назад. По-късно щеше да я научи на ритъм и контрол, на бавното натрупване на желание, но сега щеше да ѝ отпусне юздите. Плитката ѝ се беше разплела на дълги кичури, сияйни като лунна светлина върху вълните на тъмна вода. Те галеха и гъделичкаха кожата му, докато тя се движеше трескаво върху него.

Тялото му се бе стегнато като на мъж, разпънат върху средновековна диба. Ръцете му се вкопчиха във възглавничките и пръстите му заплашваха да пробият дупки в броката. Опитва се да остане съсредоточен, да сдържи собственото си желание, докато Пандора продължаваше да го целува, като се надигаше и спускаше в скута му.

С изтощено възклицание тя откъсна устните си от неговите и отпусна глава на рамото му. Дишаше накъсано, очевидно не знаеше какво иска, усещаше единствено, че удоволствието се преплита с неудовлетвореност, а всичко, което правеше, за да задоволи желанието си, само влошаваше нещата.

Време беше Гейбриъл да поеме контрола в свои ръце. С успокояващо мърморене той я погали по гърба и събра косата ѝ в опашка.

— Искам да направя нещо за вас, малка моя любима. Ще ми се доверите ли за няколко минути?

ГЛАВА 13

Пандора обмисли въпроса, без да помръдва. Изгаряше в пламъци и чувстваше неудовлетворение, нервите ѝ бяха изопнати заради някакво усещане, което наподобяваше глад, но беше още по-лошо. Гризеше я вътрешно и я караше да трепери.

— Какво ще правите? — попита тя.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ с наелектризираща лекота.

— Знаете, че никога няма да ви нараня.

Не ѝ убягна, че той не беше отговорил директно на въпроса, затова се отблъсна от гърдите му и го погледна. Той лежеше нечовешки красив под нея, лицето му бе като излязло от сън. Скулите и носът му бяха покрити с руменина, сякаш бе стоял дълго време на слънце. Светлосините му очи проблясваха пакостливо и тайнствено, засенчени от дългите мигли. *Като истински, жив Адонис*, помисли си тя и я завладя меланхолия.

— Мисля, че сега трябва да спрем — рече неохотно момичето.

Гейбриъл поклати глава и присви леко очи, сякаш думите ѝ го бяха озадачили.

— Та ние едва започнахме.

— Това няма да доведе до нищо. Принц Очарование не може да принадлежи на момиче, което седи в ъглите, той е роден за някоя, която може да танцува.

— Какво общо има валсът с това, по дяволите?

— Това е метафора.

— За какво? — Гейбриъл я свали от скута си, седна и прокара пръсти през косата си. Въпреки опитите да я въведе в ред, златисто-сребристите кичури останаха разрошени, някои паднаха на челото му, но въпреки това изглеждаше великолепен. Отпусна ръка върху облегалката на дивана, без да откъсва поглед от нея.

Пандора бе толкова обсебена от мускулестото му тяло, ръце и от възбуждащите косъмчета на гърдите му, че почти не се сецаше какво да отговори.

— За всички неща, които не мога да направя. Съпругата ви трябва да бъде домакиня на всякакви събирания, да ходи на балове и соарета с вас, а коя жена с два здрави крака не би танцувала със съпруга си? Хората ще питат. Аз какво да им отговоря?

— Ще казваме, че съм ревнив съпруг. Че не искам да ви виждам в ниции други ръце, освен в моите.

Пандора се намръщи, поприбра нощницата си. Чувстваше огорчение и дори самосъжаление донякъде — а тя не мразеше нищо друго повече от самосъжалението.

— Сякаш някой ще ви повярва — промърмори момичето.

Гейбриъл я хвана за раменете и стисна здраво. Очите му сияеха като запалена клечка кибрит.

— Не искам да ви виждам в ръцете на никой друг мъж, само в моите.

Светът застина. Пандора беше поразена и уплашена, че в думите му може да има и зрънце истина. Не, той не говореше сериозно. Просто я манипулираше.

Тя се отблъсна от гърдите му. Бяха твърди като каменна стена.

— Не говорете така.

— Мястото ви е до мен.

— Не.

— Чувствате го — настоя той, — винаги, когато сме заедно.

Искате...

Тя се опита да го накара да замълчи с устните си, което, погледнато реално, не беше най-добрата тактика. Гейбриъл веднага реагира с настоятелна целувка.

В следващи миг Пандора се озова по гръб, изпъната под тялото му. Той се беше отпуснал на лакти и колене, за да не я смачка, но въпреки това тя не можеше да помръдне, притисната под него, докато той я обсипваше с бавни, поглъщащи целувки. Изглеждаше решен да докаже нещо, сякаш тя не го желаше, сякаш вече не беше премаляла от желание. Устата ѝ се отвори под неговата, поглъщаше опияняващия му вкус, изгарящата мъжка топлина, еротичните движения на езика му. Не можеше да спре ръцете си, които се плъзгаха по твърдите мускули на гърба му, по изумителната му кожа, по-плътна и по-сатенена от нейната.

Устните му слязоха по шията и надолу към гърдите ѝ. Тя изви гръб, когато той улови зърното с уста, докосна го с език и лекичко го гризна. Ръката му покри другата ѝ гърда и обхвана меката плът, преди да се плъзне настрани по кръста и хълбока ѝ. Нощницата ѝ се бе вдигнала до бедрата и той с лекота я придърпа до кръста. Тя се стресна и силно притисна бедрата си едно към друго.

Пръстите на краката ѝ се свиха при звука на тихия му смях. Дяволит, чувствен, знаещ. Гейбриъл се отпусна настрани, пръстите му се плъзнаха по корема ѝ, до пъпа, и започнаха да го обикалят в мързеливи кръгове. В същото време той целуваше и засмукваше зърното ѝ, докато чувствителността му почти се изгуби.

Пръстите му намериха пътя до копринените къдрици между бедрата ѝ и започнаха да си играят разсеяно с тях. Пандора се сгърчи, погледът ѝ се разфокусира. О, Господи, наистина ли му позволяваше да прави това? Да, позволяваше му. Стенейки от срам и тревога, тя чувстваше как той си играе с нея, средният му пръст се плъзгаше по деликатната цепка. Едно леко, гъделичкащо движение я накара рязко да си поеме дъх и да стисне по-здраво краката си.

Устните му се откъснаха от гърдата.

— Отворете се за мен — прошепна той.

Тя прехапа устни, когато той докосна къдриците, и омекна под пръстите му. Тялото ѝ пламтеше в ритъма на сърцето. Вече всичко ѝ изглеждаше размазано. Нищо нямаше значение, освен онова, което той правеше с нея. Краката ѝ потрепериха и тя изхленчи в усилията си да ги държи събрани.

— Пандора... — Гласът му беше тих и съблазняващ. — Отворете се за мен. — Пръстите му се плъзнаха между меките гънки и леко се раздвижиха. Усещането я потопи в бели пламъци. — Колко сте упорита — прошепна той. — О, Пандора, не ме изкушавайте. Ще ме накарате да направя нещо порочно. — Пръстът му се плъзна по линията между притиснатите ѝ бедра. — Само мъничко. Заради мен. — Горещият му дъх опари кожата ѝ. — И мъничко ли не може?

— Смуцавам се — възрази тя. — Разстройвате нервния ми баланс.

— Това е всеизвестно лечение за женските нерви.

— Не ми помага. Вие... ах!... само влошавате нещата.

Гейбриъл действаше по-бавно, вкусваше кожата ѝ, хапеше я леко, използваше зъби... устни... език... Тя се опита да се извърти изпод тялото му, но той я улови за хълбоците и я задържа на място. Сърцето ѝ заби болезнено, когато почувства горещия му дъх на най-интимното място. Той зарови лице в къдриците, разтвори ги с език. Странна топлина, хлъзгаво гъделичкане.

Изумена, тя се отдръпна от него, но той се премести заедно с нея, като продължи да лиже влажната нежна плът. Бедрата ѝ се разтвориха в безпомощно подчинение. Езикът му намери копирената пъпка и започна да я обикаля леко, деликатно, докато ръцете му се плъзгаха нагоре-надолу по бедрата ѝ.

Удоволствието се разпростря по цялото ѝ тяло, под кожата и в разстоянията между ударите на сърцето ѝ. Всичките ѝ сетива се съсредоточиха върху магията, която твореше той, върху огненото заклинание, обгърнато в мрак. Той притисна целия си език към нея и за огромно нейно смущение тазът ѝ се повдигна нагоре. След няколко леки докосвания езикът му отново застина. Тя не спираше да се извива и почувства топлината на смеха му. Той си играеше с нея, караше я да прави срамни неща. Когато ръцете ѝ се опитаха да отблъснат главата му, Гейбриъл ги улови и ги прикова към дивана. Намери някакъв лек, стабилен ритъм на докосвания, които караха вътрешностите ѝ да се свиват ритмично, като пулс. Той знаеше какво прави, неуморно засилваше усещането, докато накрая то не се разля и не я обгърна цялата. Опита се да го потисне, но това само влоши нещата, доведе до поредица от разтърсващи конвулсии, които пропукаха последните остатъци от самоконтрол. Тя почувства как очите ѝ хлътват навътре в главата ѝ, крайниците ѝ се протегнаха в примитивен порив да се вкопчат в нещо.

Когато конвулсиите утихнаха, Гейбриъл се надигна над нея и я притегли в прегръдките си. Тя се протегна и се настани до него, като прехвърли крака си върху неговия. Усещаше приятна тежест в крайниците си, сякаш се бе събудила от продължителен сън и поне този път умът ѝ бе напълно съсредоточен, без да се разсейва от безброй много мисли. Почувства формите на думите, които той шепнеше в ухото ѝ, едни и същи думи непрекъснато, докато накрая тя не се размърда и не промърмори:

— Това е болното ми ухо.

Почувства усмивката му върху бузата си, когато той надигна глава.

— Знам.

Какво ли ѝ беше прошепнал? Озадачена, Пандора плъзна ръка по гърдите му, заигра се с проблясващите косъмчета, почувства бронята на ребрата и твърдите мускули под кожата му. Плътта по корема и отстрани бе толкова различна от нейната, по-груба и жилеста, кожата сияеше като полиран мрамор.

Очарована, тя леко плъзна опакото на пръстите си към предната част на панталона му, изпъната над възбудената му плът. Обърна ръката си и се осмели да обхване жезъла му, плъзна се надолу и отново нагоре. Беше едновременно плашещо и възбуждащо, и невероятно да го докосва по този начин. Дишането му се учести и едно неволно потрепване стегна корема му, когато тя сграбчи твърдата изпъкналост.

Плътта под пръстите ѝ като че притежаваше собствен пулс и реакции. Прииска ѝ се да види тази загадъчна част от него. Да разбере каква е на пипане. Предницата на панталона му бе ушита по класически модел, с платче, прикрепено от двете страни с редица от копчета. Ръката ѝ плахо се плъзна към по-близката редица.

Той я възпря и устните му докоснаха слепоочието ѝ.

— По-добре недейте, скъпа.

Пандора се намръщи.

— Но не е честно така, вие да се грижите за нервния ми баланс, а аз да не мога да направя нищо за вашия.

Тихият му смях се процеди през косата ѝ.

— По-късно ще се погрижим и за моя. — Той се наведе над нея и пое устните ѝ в кратка, пламенна целувка. — Нека сега ви отнеса в леглото — прошепна той, — и да ви завия като добро малко момиче.

— Още не — възрази тя. — Искам да остана тук, с вас. — Навън бушуваше буря, дъждът барабанеше по покрива като сипеци се медни монети. Тя се сгуши по-плътно в сгъвката на ръката му. — А и... все още не сте отговорили на въпроса, който ви зададох на стрелбището.

— Какъв въпрос?

— Щяхте да ми кажете коя е най-лошата ви черта.

— Господи. Трябва ли да обсъждаме това точно сега?

— Казахте, че искате да говорим насаме. Не знам кога ще имаме друга възможност.

Гейбриъл се намръщи и продължи да мълчи, зает с мисли, които сякаш не бяха никак приятни. Може би не беше сигурен откъде да започне.

— Има ли някаква връзка с любовницата ви? — попита тя с надеждата да му помогне.

Той я изгледа с присвити очи, сякаш въпросът го беше изненадал.

— Значи сте чули за това.

Тя кимна.

Той въздъхна.

— Дяволът ми е свидетел, че не се гордея с това. Но мислех, че е по-добре, отколкото да се посветя на съблазняването на невинни, а целомъдрието изобщо не ми е по вкуса.

— Не го смятам за нещо лошо — побърза да го увери Пандора. — Лейди Бъруик казва, че джентълмените го правят често и дамите трябва да се преструват, че не знаят за това.

— Много цивилизовано — промърмори Гейбриъл и продължи с мрачно изражение на лицето: — Няма нищо лошо в тези отношения, освен ако единият или двамата във връзката не са женени. Винаги съм смятал брачните клетви за свещени. Да си легна с нечия съпруга е... неппростимо.

Тонът му беше равен и спокоен, с изключение на ненавистта, с която произнесе последната дума.

Известно време Пандора бе прекалено изненадана, за да отговори. Струваше ѝ се невъзможно, че този мъж, с неговия изумителен външен вид и изтънченост — идеален във всяко едно отношение — може да се срамува от нещо. След това изненадата премина в някакво нежно чувство, когато тя размишляваше върху това, че той не е някакво богоподобно същество, а просто мъж с всички човешки недостатъци. Откритието не беше твърде приятно.

— Любовницата ви е омъжена — произнесе тя, не като въпрос.

— Тя е съпруга на американския посланик.

— Тогава как вие и тя...

— Купих къща, където се срещаме при всеки удобен случай.

Пандора почувства как нещо я стисна в гърдите, сякаш нокти се бяха забили в сърцето ѝ.

— И никой не живее там? — попита тя. — Къщата е само за рандевута?

Гейбриъл я стрелна с язвителен поглед.

— Реших, че е за предпочитане пред криенето зад палмите в саксии на разни соарета.

— Да, но да купите *цяла къща*... — Пандора знаеше, че отдава твърде голямо значение на това. Но самата мисъл, че е купил специално място за себе си и своята любовница, я тормозеше. *Тяхната* къща. Вероятно беше красива и модерна, някоя от онези отдалечени вили с извити прозорци или може би къща в провинцията със собствена малка градина с билки.

— Какво представлява госпожа Блек? — попита тя.

— Жизнена. Самоуверена. Обиграна.

— И красива, предполагам.

— Много.

Невидимите нокти се забиха още по-дълбоко. Колко противно беше това чувство. Усещаше го почти като... ревност? Не. *Да*. Това беше ревност. О, ужасно беше.

— Щом самата мисъл да вземете омъжена жена за любовница ви притеснява, защо не потърсите някоя друга? — попита тя, като се опитваше да звучи подигравателно.

— Ами, във вестниците не се пускат обяви за любовници — отвърна сухо Гейбриъл. — А и привличането невинаги се появява при подходящите хора. Силно ме притеснява това, че Нола е омъжена. Но не е достатъчно, че да ме спре да я потърся, щом осъзнах... — Той млъкна и потърка врата си, а устните му се стегнаха в права линия.

— Осъзнахте какво? — попита Пандора с лека нотка на ужас в гласа. — Че я обичате?

— Не. Че я харесвам, нищо повече. — Червенината на лицето му се сгъсти, когато той се насили да продължи: — Осъзнах, че двамата си подхождаме отлично в спалнята. Не бях намирал жена, която да ме задоволява по начина, по който го прави тя. Пренебрегнах факта, че е омъжена. — Устните му потръпнаха. — Очевидно, когато стане дума за сексуално удовлетворение, съм готов да забравя всички скрупули.

Пандора беше изумена.

— Защо е толкова трудно да ви удовлетворят жените? — попита настоятелно тя. — Какво точно искате от тях?

Дръзкият въпрос като че изтръгна Гейбриъл от мрачното му настроение. Той я погледна отново и ъгълчетата на устните му потрепнаха.

— Искам само жената винаги да е на разположение, готова... и разкрепостена. — Той насочи вниманието си към копчетата на нощницата ѝ и започна да ги закопчава прекалено съсредоточено. — За нещастие повечето жени не са научени да се наслаждават на сексуалния акт, освен ако не е за създаване на потомство.

— Но вие мислите, че трябва?

— Смятам, че на този свят има прекалено малко удоволствия за жените. Смятам, че само един егоистичен идиот може да откаже на партньорката си същото удоволствие, което му дава тя, особено когато нейното удоволствие засилва неговото. Да, вярвам, че жените трябва да му се наслаждават, колкото и радикално да звучи. Липсата на задръжки у Нола я прави уникална и много желана.

— Аз нямам задръжки — изтърси Пандора в опит да се конкурира с жената. Съжали за думите си веднага, щом зърна веселите проблясъци в очите на Гейбриъл.

— Радвам се — отвърна нежно той. — Разбирате ли, има някои неща, които един джентълмен не би трябвало да иска от съпругата си. Но ако ще се женим, аз ще ги поискам от вас.

— Ако ще се женим, предполагам, че няма да имам нищо против. Но ние няма... — Тя беше принудена да замълчи от неустоима прозявка и прикри устата си с длан.

Гейбриъл се усмихна и я придърпа към себе си, сякаш се опитваше да я абсорбира. Пандора се притисна тихо към горещата му плът и сатенената златиста кожа. Обгърна я ароматът му, свеж, с намек за зеленина и тъмни подправки. Колко познат бе станал този аромат само за няколко дни. Щеше да ѝ липсва. Щеше да ѝ липсва да я прегръщат така.

За миг изпита хапеща завист, когато си представи как Гейбриъл се връща в Лондон, в малката къща, която е купил за себе си и любовницата си. Госпожа Блек щеше да го чака там, напарфюмирана и облечена в красиво neglije. Той щеше да я отнесе в леглото и да върши неприлични неща с нея, и макар Пандора да имаше съвсем неясна представа какви може да са тези неща, тя не можеше да не се

зачуди какво ли е усещането да прекараш часове наред с него в леглото. В стомаха ѝ запърхаха пеперуди.

— Гейбриъл — рече неуверено тя, — аз не бях съвсем искрена с вас.

Ръката му си играеше с косата ѝ.

— За кое, любима?

— Не трябваше да казвам, че съм без задръжки. Истината е, че съм *почти* без задръжки, но мисля, че има няколко. Просто все още не знам кои са.

— Мога да ви помогна с тях — прозвуча мрачен, тих шепот в ухото ѝ.

Сърцето ѝ заби по-бързо и от падащ дъжд. Струваше ѝ се нередно да го желае по този начин... изневеряваше на себе си... но като че не можеше да се спре.

Гейбриъл разхлаби прегръдката си и посегна към захвърления халат с намерението да я облече отново.

— Сега трябва да ви отнеса в леглото, Пандора — рече мрачно той. — Иначе нашето randevu ще се превърне в откровена оргия.

ГЛАВА 14

— Болна ли сте, милейди? — попита Айда на следващата сутрин, като застана до леглото на Пандора.

Почувствала как съзнанието ѝ, ритачо и крещящо, бива издърпано от дълбините на удобната забрава, Пандора погледна камериерката си с присвити очи.

— Лежа си в леглото в тъмната стая — рече навъсено тя, — положила глава на възглавницата и със затворени очи. Хората обикновено правят това, когато спят.

— По това време всяка сутрин обикновено вече подскочате из стаята и цвърчите като щурец в кокошарник.

Пандора се извърна с лице към нея.

— Нощес не спях добре.

— Всички вече са будни. Ако не успея да ви приведа в ред за следващия половин час, ще изпуснете закуската.

— Не ме интересува. Кажи на когото там е необходимо, че си почивам.

— Ами прислугата? Нали ще искат да дойдат да почистят.

— Стаята вече е чиста.

— Определено не е. Килимът трябва да бъде изметен... Защо халатът ви е хвърлен върху леглото, вместо да виси на закачалка в гардероба?

Пандора се сви под завивките и силно се изчерви. Спомни си как Гейбриъл я беше донесъл в стаята и я беше положил в леглото. Беше толкова тъмно, че тя не можеше да различи нищо, но той имаше изключително добро нощно зрение.

— Ръцете отвън или отдолу? — беше я попита той, като сръчно оправяше завивките.

— Отвън. — Пандора беше едновременно объркана и развеселена. — Не знаех, че едно от уменията ви в спалнята е да завивате хората добре.

— Засега само много малки хора. Джъстин непрекъснато ми прави забележка, че не подпъхвам добре завивките. — Дюшекът хлътна под тежестта на Гейбриъл, който прехвърли ръката си през нея и се наведе напред. Когато устните му докоснаха челото ѝ, Пандора го прегърна през врата и потърси устните му. Той се възпротиви за миг и тихият му смях погали бузата ѝ. — Получихте достатъчно целувки за тази вечер.

— Още една — настоя тя.

Той се подчини и Пандора нямаше представа колко дълго е продължила целувката. Накрая я бе оставил и изчезнал като котка в тъмнината.

Пандора се отърси от приятния спомен, щом чу потракването на капака на кутията, в която държеше чехлите си.

— Тук е само единият чехъл — чу тя подозрителния глас на Айда. — Къде е другият?

— Не знам.

— Защо сте ставали от леглото?

— Търсех си книга, защото не можех да заспя — отвърна раздразнено Пандора. Ами ако Гейбриъл беше забравил да прибере другия чехъл от коридора? Ами падналата свещ? Ако някой от прислугата намереше предметите...

— Сигурно е някъде тук — каза раздразнено Айда и коленичи да погледне под леглото. — Как може толкова лесно да си губите нещата? Ръкавици, кърпички, фуркети...

— Приказките ти ме разсънват много бързо — каза Пандора. — Мислех си, че ще се радваш, ако спя по-дълго от обичайното.

— Щях — отвърна Айда, — но имам и други неща за вършене, освен да ви чакам цяла сутрин, лейди Ленивка. — Тя се изправи с пъшкане, излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Пандора разпухка възглавницата си и отпусна глава върху нея.

— Някой ден ще наема *мила* камериерка — изръмжа тя. — Която не ме нарича с разни имена и не ми изнася лекции сутрин. — Обърна се на другата страна в опит да си намери по-удобна поза. Безполезно. Беше се разбудила напълно.

Имаше ли смисъл да звъни на Айда и да се опита да се облече за закуска? Не, не ѝ се бързаше. Всъщност не знаеше какво ѝ се прави. В гърдите ѝ бушуваше странна смесица от емоции... нервност, вълнение,

меланхолия, копнеж, страх. Утре щеше да е последният ѝ пълен ден в Херънс Пойнт. Страхуваше се, че трябва да си тръгва. Особено много се страхуваше от нещата, които трябваше да се изрекат.

Някой почука тихо по вратата. Сърцето ѝ подскочи, докато се питаше дали не е Гейбриъл, който носи изгубения чехъл.

— Да? — извика тя с приглушен глас.

В стаята се вмъкна Катлийн, чиято червена коса сияеше дори в сумрака.

— Извинявай, че те притеснявам, скъпа — каза тихо тя и се приближи до леглото, — но исках да попитам как се чувстваш. Да не си болна?

— Не, но мозъкът ми е изморен. — Пандора се извъртя към ръба на дюшека, когато почувства как ръката на Катлийн поглажда косата ѝ и се спира за миг върху челото ѝ. От момента, в който Катлийн беше пристигнала в имението, тя се бе превърнала в най-близкото до майка същество, което Пандора бе познавала някога, въпреки че все още беше съвсем млада.

— Имаш да обмисляш много неща — промърмори Катлийн със съчувствен тон.

— Каквото и решение да взема, ще имам чувството, че правя грешка. — Гърлото на Пандора се сви. — Искан ми се лорд Сейнт Винсът да беше покрит с брадавици стар бърборко. Тогава всичко щеше да е много лесно. Вместо това той е отвратително привлекателен и очарователен. Сякаш нарочно се опитва да направи живота ми колкото се може по-труден. Затова никога няма да разбера защо хората смятат дявола за ужасен звяр с рога, нокти и раздвоена опашка. Никой не би се изкушил от това.

— Твърдиш, че лорд Сейнт Винсът е предрешен дявол? — попита Катлийн с развеселена нотка в гласа.

— Като нищо — рече навъсено Пандора. — Той кара всичко да изглежда толкова объркващо. Аз съм като някой щиглец, който си мисли: „О, този малък кафез с толкова красив със своите златни решетки и уютна, облечена в кадифе пръчка за кацане, и чинийката, пълна със семена — може би си заслужава да позволя да ми подрежат крилцата заради тях“. И после, когато резето на вратичката щракне, вече е твърде късно.

Катлийн я потупа успокояващо с ръка.

— Ничии крила няма да бъдат подрязани. Ще те подкрепя каквото и да решиш.

Странно, но успокояващите думи по-скоро подплашиха Пандора.

— Ако не се омъжа за него, семейството ни ще бъде ли съсипано? Ами Касандра?

— Не. Известно време ще бъдем тема за клюки, но с времето споменът ще избледнее и накрая всяко петно върху репутацията ни ще ни прави единствено по-интересна компания за вечеря. И ти обещавам, че ще намерим идеалния мил съпруг за Касандра. — Катлийн се поколеба. — Но ако в бъдеще поискаш да се омъжиш, този скандал може да представлява проблем за някои мъже. Не за всички, но за доста.

— Няма да се омъжа, докато жените не получат право да гласуват и да правят справедливи закони. Което означава никога. — Пандора зарови лице във възглавницата. — Дори кралицата се противопоставя на суфражетките — додаде тя със сподавен глас.

Почувства нежната ръка на Катлийн върху главата си.

— За да се промени начинът на мислене на хората, е нужно време и търпение. Не забравяй, че много мъже говорят в защита на равенството на жените, сред тях дори господин Дизраели.

Пандора се обърна по гръб и я погледна.

— Значи ми се иска да говорят по-силно.

— Човек трябва да говори на останалите така, че да могат да го чуят. — Катлийн я погледна замислено. — Но все пак законът няма да се промени през следващите два дни, а ти трябва да вземеш решение. Абсолютно ли си сигурна, че лорд Сейнт Винсът няма да подкрепи компанията ти за настолни игри?

— О, ще я подкрепи, така, както мъжът подкрепя хобито на съпругата си. Но тя винаги ще бъде на второ място. Няма да е удобно да имаш съпруга, която ходи във фабриката си, вместо да планира партита. Боя се, че ако се омъжа за него, ще се наложи да правя компромис след компромис, и всичките ми мечти постепенно ще избледнеят, докато съм заета да гледам на другата страна.

— Разбирам.

— Наистина ли? — попита искрено Пандора. — Но твоят избор ще бъде различен, нали?

— С теб имаме различни страхове и различни нужди.

— Катлийн... Защо се омъжи за братовчеда Девън, след като Тео се отнасяше толкова зле с теб? Не те ли беше страх?

— Да, ужасно ме беше страх.

— Тогава защо го направи?

— Обичам го прекалено силно, за да живея без него. И осъзнах, че не трябва да позволявам на страха да взема решения вместо мен.

Пандора извърна глава настрани и меланхолията я покри като сянка.

Катлийн приглади една гънка на покривката.

— Двете с херцогинята ще заведем момичетата на разходка по крайбрежната алея в града. Смятаме да посетим няколко магазина и да си вземем плодов сладолед. Искаш ли да дойдеш? Ще те изчакаме, докато се приготвиш.

Пандора леко въздъхна и придърпа мекия ленен чаршаф над главата си.

— Не, не искам да се преструвам на весела, когато се чувствам толкова смахмузнително.

Катлийн дръпна чаршафа надолу и се усмихна.

— Както искаш. Всички се пръснаха в различни посоки и къщата е спокойна. Девън отиде на кея с херцога и Айво, за да проверят дали бурята е направила някакви поразии по семейната яхта. Лейди Клеър се разхожда навън с децата си.

— Ами лорд Сейнт Винсът? Знаеш ли къде е той?

— Мисля, че се занимава с кореспонденцията в кабинета си. — Катлийн се наведе, за да я целуне по челото и разнесе около себе си аромат на рози и мента. — Скъпа, искам да си помислиш върху следното: в живота има толкова малко неща, които не изискват един или друг компромис. Каквото и да избереш, няма да е идеалното решение.

— Дотук с мисълта за „и заживяла щастливо“ — рече горчиво Пандора.

Катлийн се усмихна.

— Няма ли да е скучно, ако животът е само щастлив, без никакви трудности или проблеми за разрешаване? Така е много по-интересно.

По-късно същата сутрин Пандора слезе на долния етаж, облечена в копринена рокля с лавандулов цвят, с пола на няколко пласта, която беше прибрана отзад в каскада от волани. Въпреки предишното си заядливо настроение, Айда ѝ беше донесла чай и препечени филийки, след което се беше заела с усърдие да ѝ подреди косата. След като накъдри дългите тъмни кичури с маша, тя внимателно ги прикрепи с фуркети към заплетения венец от коса и ги пусна надолу във водопад от къдри. Всеки път, когато кичур от упоритата права коса на Пандора отказваше да се накъдри, Айда го намокряше с тоник от дюлени семки, в резултат на което се получаваше спирала, твърда като стоманена пружина. След като приключи с косата, камериерката завърши фризура с няколко сребърни фиби с перли, поставени на произволни места.

— Благодаря ти, Айда — каза Пандора, когато огледа резултата от усилията ѝ с помощта на малко огледалце. — Ти си единственият човек, на когото се подчинява косата ми. — След кратко мълчание добави смирено: — Съжалявам, че така си губя нещата. Сигурна съм, че всеки би се ядосал, ако трябва да върви да събира след мен.

— Това ми е работата — отбеляза философски Айда. — Но не се извинявайте, милейди — никога не трябва да казвате на прислугата, че съжалявате. Това разстройва реда на нещата.

— Ами ако наистина съжалявам толкова много, че ако не го кажа, ще се пръсна?

— Не можете.

— Напротив, мога. Ще те погледна и ще потупам с три пръста по челото си — ето така. Това ще е нашият сигнал, че съжалявам. — Ентусиазирана от идеята, Пандора продължи: — Бих могла да измисля и други сигнали — ще си имаме наш собствен език!

— Милейди — рече умолително Айда, — моля ви, не се дръжте толкова странно.

След като отминаването на бурята къщата беше озарена от слънчева светлина. Макар че не се виждаше никой, докато вървеше по коридора Пандора чуваше трополенето на прислугата в различните стаи. Някъде подрънкваше кофа за въглища, шумяха метли, стържеше шкурка за мангал. Усърдната работа, която кипеше наоколо, я караше да копнее да се прибере у дома и да поднови работата си по настолните игри. Време беше да посети потенциалните подходящи места за

строежа на малка фабрика, да се срещне с печатаря си и да започне събеседвания с потенциалните работници.

Вратата на кабинета беше оставена отворена. Когато Пандора се приближи до прага, пулсът ѝ се ускори дотолкова, че тя го усещаше в гърлото, китките и колене си. Не знаеше как ще се изправи пред Гейбриъл след всичко, което бяха правили предишната нощ. Спря се до вратата и надникна вътре.

Гейбриъл седеше зад тежко писалище от орехово дърво и профилът му се очертаваше на слънчевата светлина. Четеше някакъв документ с леко намръщено, съсредоточено изражение на лицето и от време на време спираше, за да запише нещо на лист хартия. Облечен в дневен костюм, с пригладена коса и гладко избръснат, той изглеждаше свеж като току-що изсечен златен суверен.

Въпреки че Пандора не бе издала нито звук, погледът му се вдигна към нея. Усмивката му ѝ завъртя главата.

— Влезте — каза той и се оттласна от писалището.

Пандора се приближи с пламнало лице.

— Отивах до... всъщност просто се разхождах, но... исках да ви питам за чехъла ми. Намерихте ли го? У вас ли е?

Той се изправи и я погледна с очи като пламнали звезди, и за миг единственото, за което можеше да мисли тя, бе светлина от камина, която пада върху потъмняла кожа.

— Чехълът е у мен — рече той.

— О, слава Богу. Защото камериерката ми е готова да докладва за изчезването му на Скотланд Ярд.

— Лоша работа. Защото вече реших да го запазя.

— Не, можете да го направите само ако е стъклена пантофка. Ако е голям чехъл, оплетен от мъхната прежда, трябва да го върнете.

— Ще си помисля. — След като хвърли поглед през вратата, за да се убеди, че никой не ги гледа, Гейбриъл се наведе, за да си открадне една бърза целувка. — Ще поговорите ли с мен за няколко минути? Или искате да се поразходим? Има нещо важно, което искам да обсъдим.

Стомахът ѝ се сви.

— Нали няма да ми правите предложение?

Устните му потръпнаха.

— Не точно сега.

— Тогава да, можем да се разходим.

— Навън? В градината?

Тя кимна.

Докато излизаха през един страничен вход и поемаха по покритата с фин чакъл пътека, Гейбриъл изглеждаше спокоен, с неутрално изражение, но не можеше да скрие леката напрегната бръчка между веждите си.

— Какво искате да обсъдим? — попита Пандора.

— Едно писмо, което получих тази сутрин. От господин Честър Личфийлд, адвокат от Брайтън. Той представлява Фийби в един спор с роднините ѝ за някои клаузи от завещанието на покойния ѝ съпруг. Личфийлд е отлично започнат със законите за собственост, затова му писах веднага, след като разбрах за вашия бизнес с настолни игри. Помолих го да намери начин да можете законно да запазите контрола върху компанията си като омъжена жена.

Изненадана и разтревожена, Пандора се отдалечи встрани, към края на пътеката. Престори се на заинтригувана от някакъв висок храст, който имаше огромни бели цветове с размерите на камелии.

— И какъв беше отговорът на господин Личфийлд?

Гейбриъл я доближи изотзад.

— Не ми даде отговора, който исках.

Раменете на Пандора леко се отпуснаха, но тя запази мълчание, докато той продължи да говори:

— Така, както го представи Личфийлд, щом жената се омъжи, тя става повече или по-малко „законово мъртва“. Не може да сключва договори с никого, което означава, че дори да притежава земя, не може да я дава под наем или да строи върху нея. Дори ако собствеността ѝ е била предадена като отделно имение, отново съпругът ѝ получава всички наеми и печалби. Според правителството жена, която се опита да притежава нещо отделно от съпруга си, всъщност краде от него.

— Това вече го знам. — Пандора отиде до другия край на пътеката и се взря невиждащо в една леха с жълти иглики. Какво символизираха игликите? Целомъдрие? Не, това беше за оранжевите цветове... Дали не беше постоянство?

Гейбриъл продължаваше да говори.

— Личфийлд смята, че законът за собствеността ще продължи да се променя в бъдеще. Но за момента нещата са такива, че щом бъдат

изречени клетвите, вие ще изгубите законовата си независимост и контрола върху бизнеса си. Но... — Той замълча за миг. — Не се разсейвайте. Следващата част е важна.

— Не се разсейвам. Просто се опитвах да си спомня какво означават игликите. Дали беше невинност, или това се отнасяше за маргаритките? Мисля, че е...

— Не мога да живея без вас.

Пандора рязко се обърна към него, очите ѝ се разшириха.

— Значението на игликите — каза Гейбриъл с равен тон.

— Откъде знаете?

Той я погледна шеговито.

— Сестрите ми често обсъждат глупости, като например какво символизируют цветята. Колкото и да се опитвам да не им обръщам внимание, част от приказките им попиват в съзнанието ми. Така, сега да се върнем към Личфийлд — той каза, че според последните поправки в Закона за собственост на омъжените жени, ако получавате заплата, можете да я задържите.

Пандора примигна и напрегнато се взря в него.

— *Независимо* каква сума?

— Стига да вършите работа, която да я оправдава.

— Какво означава това?

— Във вашия случай ще се наложи да участвате активно в управлението на компанията. Освен това можете да получавате и годишен бонус. Ще попитам Личфийлд за комисионите при продажбите и пенсиите — може би ще успеете да задържите и тях. Ето как ще го направим: след сватбата ни, когато бизнесът ви автоматично преминава в мои ръце, аз ще учредя тръст за вас и ще ви наема като президент на компанията.

— Но... какво ще стане със сключването на договори? Щом не мога да подписвам нищо, как ще постигам договорености с доставчиците и магазините, как ще мога да наемам хора...

— Бихме могли да наемем управител, при условие че винаги изпълнява желанията ви.

— Ами печалбите на компанията? Те отиват при вас, нали?

— Не и ако ги влагате обратно в бизнеса.

Пандора го гледаше втренчено, умът ѝ обмисляше идеята, опитваше се да разбере как би изглеждало едно подобно бъдеще.

Споразумението щеше да ѝ даде по-голяма независимост и власт, отколкото бе възнамерявал да даде законът на омъжените жени. Но въпреки това тя нямаше да може да наема или уволнява никого, нито да подписва чекове, да взема собствени решения. Трябваше да кара управителя да подписва договори и да сключва сделки от нейно име, сякаш тя беше някакво дете. Нямаше да е лесно да договаря стоки и услуги, защото всички щяха да знаят, че властта не е в нейни ръце, а в тези на съпруга ѝ.

Това нямаше да е собственост, само щеше да изглежда така. Като да носи тиара и да кара всички да се преструват, че е кралска особа, макар всички да знаят, че е самозванка.

Пандора откъсна погледа си от него и потрепери раздразнено.

— Защо не мога да притежавам собствен бизнес, както всички мъже, така че никой да не може да ми го отнеме?

— Няма да позволя на никого да ви го отнеме.

— Не е същото. Прекалено е объркано. Прекалено рисковано.

— Не е идеално — съгласи се тихо Гейбриъл.

Пандора закри в кръг.

— Искате ли да разберете защо обичам настолните игри? Правилата имат смисъл и са еднакви за всички. Играчите са равни.

— В живота не е така.

— Определено не и за жените — отвърна тя с леден тон.

— Пандора... ще създадем наши правила. Винаги ще се отнасям с вас като с равна.

— Вярвам ви. Но за останалата част от света аз законово няма да съществувам.

Гейбриъл се пресегна и я улови над лакътя, като спря краченето ѝ. В спокойствието му вече се забелязваше някаква нервност, като подгъв, който бе оставен незашит.

— Ще можете да се занимавате с работата, която обичате. Ще бъдете богата жена. Ще се отнасят към вас с любов и привързаност. Ще... по дяволите, няма да се моля като някой просяк, протегнал шапката си за милостиня. Има начин да получите по-голямата част от онова, което искате — не е ли достатъчно?

— Ами ако ситуацията беше обърната? — сопна му се тя. — Вие щяхте ли да се откажете от всичките си законови права и да предадете всичко, което притежавате, на мен? Да нямате никога и едно собствено

пени, освен ако аз не ви го дам. Помислете си, Гейбриъл — последният договор, който ще подпишете в живота си, ще е брачният ни договор. Дали бракът с мен струва всичко това?

— Няма място за сравнение — отвърна намръщено той.

— Само защото в единия случай жената се лишава от всичко, а в другия — мъжът.

Очите му заблестяха опасно.

— Значи нищо не може да се спечели? Нима мисълта да живеете като моя съпруга изобщо не ви блазни? — Той улови двете ѝ ръце и я притегли към себе си. — Кажете, че не ме желаете. Кажете, че не искате повече от онова, което правихме снощи.

Пандора пламна, пулсът ѝ побесня. Искаше да се притисне към нещо още там, на пътечката, да придърпа главата му към себе си и да го остави да я целува до самозабрава. Но някаква упорита, бунтовна част в мозъка ѝ не ѝ позволяваше да се подчини.

— Трябва ли да ви се подчинявам? — чу тя гласа си.

Миглите му се спуснаха надолу и едната му ръка се притисна към тила ѝ.

— Само в леглото — изръмжа тихо той. — Извън него... не.

Тя си пое треперливо дъх, усещайки странните спазми и топли вълни, които пробуждаха тялото ѝ.

— Тогава ще обещаете никога да не пречите на решенията ми, дори да смятате, че са грешни? И ако някой ден решите, че работата ми не ми се отразява добре, че е опасна за здравето ми, за добруването ми или за безопасността ми, ще гарантирате ли, че няма да ми забраните да я върша?

Гейбриъл рязко я пусна.

— По дяволите, Пандора, не мога да обещаая да не ви пазя.

— Пазенето може да се превърне в контролиране.

— Никой няма абсолютна свобода. Дори аз.

— Но я притежавате в изобилие. Когато някой има малко от нещо, той се бори, за да го запази. — Пандора осъзна, че всеки момент ще заплаче, и наведе глава. — Искате да спорим, и аз знам, че ако го направим, вие ще печелите точки и ще изглежда сякаш аз се държа неразумно. Но ние никога няма да сме щастливи заедно. Някои проблеми ще останат нерешени. Някои неща у мен никога няма да се

поправят. Бракът ни ще бъде също толкова невъзможен компромис за вас, колкото и за мен.

— Пандора...

Тя се отдалечи без да го слуша, като с усилие се въздържа да не побегне.

Веднага щом се прибра в стаята си, Пандора се отпусна в леглото, напълно облечена, и остана да лежи неподвижно с часове.

Не чувстваше нищо, което би трябвало да ѝ подейства облекчаващо. Но някак си беше дори още по-зле, отколкото просто да се чувства ужасно.

Мисленето за неща, които обикновено я караха да се чувства щастлива, нямаше никакъв ефект. Не ѝ помогна и представата за бъдеще като независима и свободна жена, която се наслаждава на купчините настолни игри, разположени по щандовете в магазините. Вече нищо нямаше да ѝ достави удоволствие.

Може би имаше нужда от някакво лекарство — толкова ѝ беше студено — дали нямаше треска?

Катлийн и останалите сигурно вече се бяха прибрали от разходката. Но Пандора не можеше да потърси утеха при никого. Дори при собствената си близначка. Касандра щеше да се опита да предложи решение или да каже нещо успокояващо и окуражаващо, и накрая Пандора щеше да се престори, че се чувства по-добре, само за да я успокои.

Гърдите и гърлото ѝ не спираха да болят. Може би ако си позволеше да поплаче, щеше да се почувства по-добре.

Но сълзите не идваха. Стояха заключени вътре, в замръзналата крипта в гърдите ѝ.

Досега никога не ѝ се беше случвало нещо подобно. Започна сериозно да се притеснява. Колко дълго щеше да продължи това? Чувстваше се така, сякаш се превръщаше в каменна статуя от вътре навън. Накрая щеше да се озове на мраморен пиедестал, по главата ѝ щяха да кацат птички...

Чук, чук, чук. Вратата на стаята леко се откряна.

— Милейди?

Гласът на Айда.

Камериерката влезе в сумрачната стая с малък кръгъл поднос в ръце.

— Донесох ви малко чай.

— Пак ли е сутрин? — попита замаяно Пандора.

— Не, три следобед е. — Айда се приближи до леглото ѝ.

— Не искам чай.

— Изпрати го негова светлост.

— Лорд Сейнт Винсът?

— Той ме извика и поръча да ви отведе при него, но аз му казах, че си почивате и той рече: „Тогава ѝ занеси малко чай. Ако трябва ѝ го налеј насила в гърлото“. След това ми даде бележка за вас.

Колко досадно. Колко невероятно безцеремонно. Безчувствеността, която я беше обзела, бе прорязана от някакъв проблясък на чувство. Пандора изморено се опита да се надигне.

След като ѝ даде чашата с чай, Айда отиде да дръпне завесите. Ярката светлина накара Пандора да потрепне.

Чаят беше горещ, почти нямаше аромат. Насили се да го изпие и разтърка сухите си, парещи очи с кокалчетата на пръстите си.

— Ето, милейди. — Айда ѝ подаде малък запечатан плик и взе празната чаша.

Пандора погледна унило червения восъчен печат на плика, върху който бе отпечатан сложният фамилен герб. Ако Гейбриъл ѝ беше писал нещо мило, тя не искаше да го чете. Ако беше написал нещо не чак толкова мило, него също не искаше да вижда.

— За Бога! — възкликна Айда. — Просто го отворете!

Пандора неохотно се подчини. Когато извади отвътре малкото сгънато писъмце, навън изпадна някакъв мъничък пухкав предмет. Тя неволно извика, защото го помисли за насекомо. Но като се взря отблизо осъзна, че това е просто парче от някаква тъкан. Вдигна го предпазливо и видя, че това е едно от декоративните листенца от изчезналия ѝ чехъл. Беше внимателно изрязано.

Милейди,

Задържах чехъла ви за откуп. Ако искате да го видите отново, елате сама в стаята за рисуване. За всеки час закъснение ще бъде премахвана по още една украса.

Сейнт Винсът

Пандора се вбеси. Защо постъпваше така? Нима се опитваше да я въвлече в нов спор?

— Какво пише? — попита Айда.

— Трябва да сляза долу, за да преговарям за заложник — отвърна Пандора. — Ще ми помогнеш ли да се приведа в ред?

— Да, милейди.

Лавандуловата рокля се беше омачкала ужасно и Пандора беше принудена да се преоблече в обикновена дневна рокля от мека вълна. Не беше толкова фина като първата, но затова пък по-лека и по-удобна, без толкова много фусты. За щастие сложната ѝ прическа беше толкова добре закрепена, че се нуждаеше от съвсем малко оправяне.

— Ще свалиш ли фуркетите с перли? — попита Пандора. — Твърде хубави са за тази рокля.

— Но изглеждат много красиво — възрази Айда.

— Не искам да изглеждам красива.

— Ами ако негова светлост ви направи предложение?

— Няма. Вече дадох ясно да се разбере, че ако го направи, няма да приема.

Айда я погледна изумено.

— Вие... но... *защо?*

Беше немислимо, разбира се, камериерка да пита такова нещо, но въпреки това Пандора отговори:

— Защото тогава ще трябва да бъда нечия съпруга, вместо да имам собствена компания за настолни игри.

Четката за коса се изплъзна от пръстите на Айда. Очите ѝ бяха станали кръгли като чинии, когато срещна погледа на Пандора в огледалото.

— Отказвате да се омъжите за наследника на херцог Кингстън, защото предпочитате да работите?

— Харесва ми да работя — отсече Пандора.

— Само защото не трябва да го правите през цялото време! — Намръщено изражение изкриви кръглото лице на Айда. — От всички глупости, които съм ви чувала да казвате, това е *най-лошото!* Направо сте се чалнали! Да откажете на мъж заради това... *къде ви е умът?*

Толкова красив мъж... млад, здрав мъж в разцвета на силите си, на всичкото отгоре богат като крал. Само някоя малоумница би го отхвърлила!

— Не те слушам — каза Пандора.

— Естествено, че не ме слушате, защото говоря смислени работи! — Айда въздъхна и прехапа устната си. — Изобщо не мога да ви разбера, милейди.

Избухването на камериерката изобщо не помогна за оправянето на настроението на Пандора. Тя слезе на долния етаж с усещането, че има тухла в стомаха си. Ако изобщо не беше срещнала Гейбриъл, сега нямаше да се намира в това положение. Ако не се беше съгласила да помогне на Доли и не се беше заклешила в пейката. Ако Доли не си беше изгубила обещаната. Всъщност, ако изобщо не беше отишла на бала. Ако, ако...

Когато стигна до стаята за рисуване, тя чу звуци на пиано през затворената двукрила врата. Гейбриъл ли беше? Той свиреше на пиано? Озадачена, тя отвори едното крило и влезе вътре.

Стаята за рисуване бе красива и просторна, със сложен рисунък на пода, с дървена облицовка на стените, боядисана в бяло с кремов оттенък, и множество прозорци с меки, бледи, полупрозрачни копринени завеси. Килимите бяха навити на руло и оставени в единия край на стаята.

Гейбриъл стоеше пред махагоновото пиано в ъгъла и прелистваше партитури, докато сестра му Фийби седеше на пейката пред клавишите.

— Опитай това — каза той, като й подаде лист хартия. При звука от затварящата се врата се обърна и погледът му срещна този на Пандора.

— Какво правите? — попита Пандора. Приблужи го с предпазливи стъпки, напрегната като кон, който е готов да препусне. — Защо сте изпратили да ме повикат? И защо лейди Клеър е тук?

— Помолих Фийби да ни помогне — отвърна мило Гейбриъл, — и тя любезно се съгласи.

— Бях принудена — поправи го Фийби.

Пандора поклати объркано глава.

— Да ни помогне с кое?

Гейбриъл се приближи до нея, широкият му гръб ги скри от погледа на сестра му.

— Искам да танцувате валс с мен — рече той с тих глас.

Пандора почувства как лицето ѝ пребледнява от обида, после пламва от срам, после отново пребледнява като раиран стълб пред бръснарница. Никога не си бе представяла, че той е способен на такава злобна подигравка.

— Знаете, че не мога да танцувам валс — успя да произнесе тя. — Защо говорите такива неща?

— Просто се опитайте с мен — опита се да я придума той. — Мислех си за това и смятам, че има начин да направя танцуването на валс по-лесно за вас.

— Не, няма — сопна му се шепнешком Пандора. — Казахте ли на сестра си за проблема ми?

— Само, че ти е трудно да го танцуваш. Не обясних защо.

— О, *благодаря* ви, сега тя си мисли, че съм тромава.

— Намираме се в голяма, практически празна стая — обади се Фийби откъм пианото. — Няма смисъл да си шепнете, чувам всичко.

Пандора се обърна, за да си върви, но Гейбриъл ѝ препречи пътя.

— Ще опитате да танцувате с мен — каза ѝ той.

— Какво ви става? — попита го тя. — Ако нарочно сте се опитвали да измислите най-неприятната, смущаваща, *дразнеща* дейност за мен в сегашното ми нестабилно емоционално състояние, то това със *сигурност* е танцуването на валс. — Вбесена, тя погледна към Фийби и разпери ръце, сякаш искаше да попита какво да прави с това невъзможно човешко същество.

Фийби я погледна съчувствено.

— И двамата ни родители са изключително мили — рече тя. — Нямам представа откъде се е получил такъв.

— Искам да ви покажа как родителите ми са се научили да го танцуват — каза Гейбриъл на Пандора. — По-бавно и елегантно, отколкото е модерно сега. Има по-малко завъртания и стъпките се правят с приплъзване, а не с подскачане.

— Няма значение колко завъртания има. И едно не мога да направя.

Гейбриъл беше непреклонен. Очевидно нямаше намерение да я пусне от стаята, докато не му угоди.

Факт 99: Мъжете са като шоколадови бонбони. Онези с най-привлекателната опаковка имат най-противен пълнеж.

— Няма да ви притискам много — рече тихо той.

— И сега ме притискате много! — Пандора усети, че трепери от гняв. — Какво искате? — процеди през зъби тя.

Пулсът ѝ отекуваше в ушите и едва не заглуши тихия му отговор:

— Искам да ми се доверите.

За голям неин ужас сълзите, които по-рано не искаха да идват, сега заплашваха да изригнат. Тя не спираше да преглъща в опит да ги потисне и застина, когато усети ръката му на кръста си.

— *A vie* защо не ми вярвате? — попита Пандора с горчивина. — Вече ви казах, че това е невъзможно, но очевидно трябва да го доказвам. Много добре. Не се страхувам от ритуалните унижения: все пак оцелях три месеца в лондонския Сезон. Ще се препъвам в ритъма на валса за ваше развлечение, щом това ще ми помогне да се отърва от вас.

Тя отмести поглед към Фийби.

— Защо да не кажа и на теб: като малка баща ми ме удари силно по ухото и сега с него съм почти глуха и не мога да пазя равновесие.

За нейно облекчение Фийби не я гледаше съжалително, а само загрижено.

— Това е ужасно.

— Просто исках да знаеш каква е причината танцуването ми да наподобява размахването на пипала на побъркан октопод.

Фийби ѝ се усмихна успокояващо.

— Харесвам те, Пандора. Нищо няма да промени това.

Част от силния гняв на Пандора се изпари и тя си пое дълбоко дъх.

— Благодаря.

После се обърна неохотно към Гейбриъл, който като че ли изобщо не съжаляваше за онова, което ѝ причинява. Тъглчетата на устата му се извиха нагоре в окуражаваща усмивка и той протегна ръце към нея.

— Не ми се усмихвайте — каза Пандора. — Ядосана съм ви.

— Знам — отвърна тихо той. — Съжалявам.

— Ще съжалявате още повече, когато ви раздърпам ризата.

— Струва си риска. — Гейбриъл плъзна дясната си ръка по лявата ѝ лопатка, върховете на пръстите му достигнаха гръбнака ѝ. Пандора неохотно зае позата за валс, която беше научила, и притисна лявата си длан към горната част на ръката му.

— Не, сложете я направо върху рамото ми — каза той. Като видя колебанието ѝ, додаде: — Така ще получите по-добра опора.

Пандора го остави да я придърпа към себе си, стиснал дясната ѝ ръка със своята. Когато застанаха един срещу друг, тя не можа да не си спомни за онези мигове на пълно дезориентиране в тъмнината, когато ръцете му я бяха обгърнали и той бе прошепнал: „Нищо няма да ви нарани, сладко мое момиче“. Как можеше онзи мъж да се превърне в този безсърдечен звяр?

— Не трябва ли да сме малко по-раздалечени? — попита тя, като се взираше нещастно в гърдите му.

— Не и при този вид валс. Сега, на едно, когато започна да се завъртам, пристъпете напред с десния крак, така че да се окажете между моите.

— Но така ще ви спъна.

— Няма, ако ме следвате. — Той кимна на Фийби да започва да свири и бавно поведе Пандора в първото завъртане. — Вместо да броите едно-две-три, третата стъпка ще бъде продължително плъзване, ето така.

Пандора се опита сковано да се движи заедно с него. Спъна се, настъпи го и изпъшка отчаяно.

— Сега ви осакатих.

— Да опитаме отначало.

Гейбриъл я поведе в ритъма на валса, който наистина беше различен от обичайните повтарящи се кръгове. При първия такт изпълниха само три четвърти от завъртането, последвани от бърза смяна на ръцете при следващия такт и три четвърти завъртане в другата посока. Беше много красив танц и несъмнено щеше да изглежда грациозно, ако беше изпълняван правилно. Но щом започнаха завъртането, Пандора изгуби усещане за горе и долу и стаята започна бясно да се върти. Тя се вкопчи панически в Гейбриъл.

Той спря и я задържа.

— Видяхте ли? — рече задъхано Пандора. — Всичко се накланя и аз започвам да падам.

— Не падате. Само ви се струва, че падате. — Той протегна ръка и притисна ръката ѝ по-силно към рамото си. — Усещате ли твърдостта му? Усещате ли дланта ми на гърба си и как ви обгръщат ръцете ми? Забравете собственото си чувство за равновесие и използвайте моето. Аз съм здрав като скала. Няма да ви оставя да паднете.

— Невъзможно е да пренебрегна онова, което ми казват собствените ми сетива, дори да грешат.

Гейбриъл я поведе през още няколко такта. Той бе единственото стабилно нещо в свят, в който всичко се люлееше и се накланяше. И въпреки че този вариант на валса беше по-плавен и по-сдържан от онзи, на който я бяха учили, вътрешният ѝ жироскоп не успяваше да се справи дори с три четвърти завъртания. Скоро я изби студена пот и взе да ѝ се повдига.

— Лошо ми е — изпъшка тя.

Гейбриъл веднага спря и я придържа към себе си. Стоеше неподвижно и я прегръщаше, докато тя се опитваше да овладее гаденето. Постепенно се успокои.

— Ако трябва да го обясня по начин, който да разберете — рече най-накрая Пандора, докато попиваше потното си чело в рамото му, — валсът е моят морков.

— Ако успеете да издържите още малко — отвърна Гейбриъл, — ще изям цял морков пред вас.

Тя го стрелна с поглед.

— Ще може ли аз да избира моркова?

Гърдите му завибрираха от тих смях.

— Да.

— Може би си заслужава само заради това. — Тя се отдалечи от него, постави ръка на рамото му и послушно зае стартова позиция.

— Ако си изберете някоя неподвижна точка в стаята — каза Гейбриъл, — и не откъсвате очи от нея по време на завъртането...

— Не, опитвала съм. Не ми се получава.

— Тогава гледайте само в мен и не обръщайте внимание на нищо наоколо. Аз ще бъда неподвижната ви точка.

След като отново я поведе в танца, Пандора неохотно трябваше да признае, че когато престана да се ориентира в заобикалящата я среда и се съсредоточи единствено върху лицето на Гейбриъл, вече не ѝ се виеше толкова силно свят. Той проявяваше изумително търпение, водеше я през завъртанятията, приплъзванията и смяната на стъпките, внимаваше във всичко, което тя правеше или казваше.

— Не се повдигайте толкова много на пръсти — посъветва я той. И когато в края на едно завъртане тя залитна опасно, ѝ каза: — Когато се случи нещо такова, ме оставете да ви стабилизирам.

Проблемът се криеше в това, че тя трябваше да се бори с инстинктите си, които ѝ крещяха да се накланя точно в неправилната посока, когато губеше равновесие, а това се случваше често. В края на следващото завъртане тя се напегна и се опита да се изправи, когато ѝ се стори, че залита напред. В резултат на това се спъна в крака на Гейбриъл. Точно когато подът се надигна към нея, той я подхвана с лекота и я притисна към себе си.

— Всичко е наред — промърмори той. — Държа ви.

— *По дяволите* — промърмори тя.

— Не ми вярвате.

— Но имах чувството, че ще...

— Трябва да оставите всичко на мен. — Едната му ръка се движеше нагоре-надолу по гърба ѝ. — Мога да разчитам тялото ви. Мога да почувствам кога губите равновесие и знам как да го компенсирам. — Лицето му се наведе над нейното и той погали бузата ѝ със свободната си ръка. — Движете се заедно с мен — рече тихо Гейбриъл. — Почувствайте сигналите, които ви давам. Трябва просто да оставим телата ни да общуват. Ще се опитате ли да се отпуснете и да го направите по този начин?

Докосването върху кожата ѝ... този тих, кадифен глас... като че ли накараха всяко стегнато място в тялото ѝ да се отпусне. Страхът и възмущението преминаха в течна топлина. Когато отново заеха позиция, тя имаше усещането, че работят заедно, че се стремят към една обща цел.

Че са партньори.

След първия валс последва втори, обсъждаха различните трудности. Така ли ще е по-лесно завъртането или иначе? Как е по-добре, с по-малки стъпки или с по-големи? Пандора не беше сигурна

въобразяваше ли си, или завъртанията вече не я замайваха и дезориентираха така, както в началото. Като че ли колкото повече ги правеше, толкова повече тялото ѝ свикваше с тях.

Дразнеше се всеки път, когато Гейбриъл я хвалеше... *добро момиче... да, така е идеално...* а още повече се дразнеше, когато похвалите му я караха да се изчервява от благодарност. Усещаше как постепенно се подчинява, съсредоточава се върху лекия натиск на ръцете му. Имаше няколко изключително удовлетворяващи моменти, когато стъпките им си съвпадаха съвсем точно. Но имаше и моменти на почти абсолютен провал, когато тя изпускате такта и Гейбриъл поправяше пропуска в ритъма им. Беше превъзходен танцьор, разбира се, умееше да води партньорката си и да определя стъпките.

— Спокойно — промърморваше от време на време. — Отпуснете се.

Мозъкът ѝ постепенно се успокои и спря с опитите да се противопоставя на прелитащите наоколо предмети и непрекъснатото измамно усещане за падане. Тя изцяло се довери на Гейбриъл. Не можеше да се каже, че танцуването ѝ беше приятно... но беше доста интересно усещане да изгуби напълно контрол и същевременно да осъзнава, че е в абсолютна безопасност.

Гейбриъл забави ход, преди да спре напълно и да отпусне хванатите им ръце. Музиката беше спряла.

Пандора го погледна в усмихнатите очи.

— Защо спряхме?

— Танцът свърши. Току-що изпълнихме триминутен валс без никакви проблеми. — Гейбриъл я придърпа към себе си. — Сега вече трябва да търсите друго извинение да седите по ъглите — прошепна той в здравото ѝ ухо. — Защото можете да танцувате валс. — Последва кратко мълчание. — Но въпреки това нямам намерение да ви връщам чехъла.

Пандора стоеше съвсем неподвижно, неспособна да го проумее. Неспособна да произнесе дори една дума. Сякаш някаква плътна завеса беше повдигната и бе разкрила другата страна на света, гледка към места, за чието съществуване дори не беше предполагала.

Явно озадачен от мълчанието ѝ, Гейбриъл отпусна ръцете си и я погледна с очи, ясни като зимна утрин, а кичур жълтеникавокафява коса падна на челото му.

В този момент Пандора осъзна, че ще умре, ако не го притежава. Че сърцето ѝ щеше наистина да спре. С него се бе превърнала в съвсем нов човек — двамата се бяха превърнали в нещо заедно — и нищо не се беше оказало такова, каквото бе очаквала. Катлийн беше права — какъвто и да беше изборът ѝ, нямаше да е идеален. И в двата случая щеше да изгуби нещо.

Но каквото и да се окажеше то, единственото, което не можеше да си позволи да изгуби, беше този мъж.

Тя избухна в плач. Не в деликатен, женски плач, а в безразборен взрив от хлипания. Най-ужасното, красиво, зашеметяващо чувство, което бе познавала някога, я смаза под огромна вълна и тя се давеше в него.

Гейбриъл я погледна разтревожено и бръкна в джоба си за кърпичка.

— Не, не... не трябваше да... Господи, Пандора, не правете така. Какво има? — Той започна да бърше лицето ѝ, докато тя не грабна кърпичката и не си издуха в нея носа с потреперващи рамене. Той продължи да кръжи около нея и да задава разтревожени въпроси, а Фийби стана от пианото и се отиде към тях.

Сграбчил Пандора в прегръдките си, Гейбриъл погледна разстроено сестра си.

— Не знам какво не е наред — промърмори той.

Фийби поклати глава, протегна ръка и разроши косата му с любов.

— Всичко е наред, глупчо. Врълхлетя в живота ѝ като светкавица. Всеки би се почувствал малко изгорен.

Пандора не забеляза, че Фийби напусна стаята. Когато бурята от сълзи утихна достатъчно, че да може да повдигне глава и да погледне Гейбриъл, тя срещна пронизващия му поглед.

— Плачете, защото искате да се омъжите за мен — каза той. — Нали?

— Не. — От гърдите ѝ се отрони тих стон. — Плача, защото не искам да се омъжа за вас.

Гейбриъл си пое рязко дъх. Целуна я толкова грубо, че почти го заболя. Докато устните му търсеха алчно нейните, цялото му тяло трепереше.

Пандора се откъсна от него, обхвана лицето му с ръце и го погледна печално.

— К-коя здравомислеща жена би си пожелала съпруг, който изглежда като вас?

Той отново се впи настоятелно в устните ѝ. Тя затвори очи и се потопа в тъмната вълна от удоволствие.

Накрая той повдигна глава и попита с дрезгав глас:

— Че какво ми има на вида?

— Не е ли очевидно? Прекалено красив сте. Другите жени ще флиртуват, ще се опитват да привлекат вниманието ви и ще ви преследват *непрекъснато*.

— Винаги са го правили — отвърна той, докато целуваше бузите, брадичката и шията ѝ. — Дори не ги забелязвам.

Тя се отдръпна, за да избяга от алчните му устни.

— Но аз ще го забелязвам и ще ми е ужасно неприятно. Пък и ще ми е безумно монотонно да гледам всеки ден един толкова красив човек. Можете поне да се опитате да надебелеете или да си пуснете косъмчета от ушите, да изгубите някой преден зъб... Не, дори тогава пак ще сте твърде красив.

— Бих могъл да оплешивея — предложи той.

Пандора се замисли, протегна ръка и приглади назад гъстите златисти кичури, които бяха паднали на челото му.

— Има ли плешиви мъже в семейството ви? От която и да е страна?

— Не се сещам — призна си той.

Тя се намръщи.

— Тогава не ми давайте фалшиви надежди. Просто си признайте: Винаги ще бъдете красив и аз някак трябва да намеря начин да живея с това.

Пандора се опита да се измъкне от прегръдката му и той напрегна мускули.

— Пандора — прошепна Гейбриъл, докато я прегръщаше силно.
— Пандора.

Само да можеше да спре това прекрасно чувство, което я изпълни. Топлина. Студ. Щастие. Страх. Не можеше да разбере какво се случва с нея. Гейбриъл шепнеше прекрасни думи в ухото ѝ:

— Толкова сте красива... толкова сте ми ценна. Не искам подчинение, предлагам ви своето. Готов съм на всичко. Вие сте единствената, Пандора... само вие... до края на живота ми. Омъжете се за мен... кажете, че сте съгласна...

Устните му върху нейните, ръцете му, които се движеха по тялото ѝ с разперени пръсти, сякаш не можеха да я почувства достатъчно добре. Мускулите му се напрегнаха и отпуснаха, когато се опита да я притисне по-плътнo към себе си. След това застина, допрял устни към шията ѝ, сякаш бе осъзнал безполезността на думите. Беше съвсем тих, с изключение на неравномерното дишане. Бузата ѝ бе притисната към косата му, лъскавите кичури ухаеха на слънце и океанска сол. Ароматът му я изпълни. Топлината му я обгърна. Той чакаше с безмилостно, опустошаващо търпение.

— Добре — изрече тя с прегракнал глас.

Дишането му спря и той рязко вдигна глава.

— Ще се омъжите за мен? — Говореше изключително предпазливо, сякаш не беше сигурен дали е разбрал правилно.

— Да. — Едва успя да произнесе думата.

През загара му изби червенина и устните му бавно се разтеглиха в усмивка, толкова сияйна, че едва не я заслепи.

— Лейди Пандора Рейвънел... Ще ви направя толкова щастлива, че дори няма да се интересувате, че сте изгубила парите, свободата и цялото си законово съществуване.

— Не смейте дори да се шегувате с това — простена Пандора. — Имам условия. Хиляди.

— Отговорът ми е „да“ на всичките.

— Започвам със... искам своя собствена спалня.

— С изключение на това.

— Свикнала съм на усамотение. Голямо. Имам нужда от стая в къщата, която да е само моя.

— Ще имате няколко стаи за усамотение. Ще си купим голяма къща. Но леглото ни ще е общо.

Пандора реши да спори по-късно за леглото.

— Важното е, че не мога да обещаая, че ще ви се подчинявам. Буквално не мога. Тази дума трябва да бъде премахната от брачните обети.

— Съгласен — отвърна твърдо той.

Очите ѝ се разшириха изумено.

— Наистина ли?

— Ще трябва да я заменим с някоя друга дума. — Гейбриъл се наведе над нея и върхът на носа му докосна нейния. — Добра дума.

Трудно ѝ беше да мисли, когато устните му бяха толкова близо.

— Милвам? — предложи тя, останала без дъх.

Той изсумтя развеселено.

— Щом искате. — Когато се опита отново да я целуне, тя отметна глава назад.

— Чакайте, има и друго условие. За любовницата ви. — Пандора почувства как Гейбриъл застина и впи поглед в нея. — Не би ми харесало... тоест, не мога... — Тя млъкна, раздразнена от себе си, и се насили да произнесе думите: — Няма да ви споделям с никого.

Погледът му сияеше с горещината на жив пламък.

— Казах „вие сте единствената“ — напомни ѝ той. — И бях напълно сериозен. — Миглите му се сведоха и той притисна устни към нейните.

Дълго време след това нямаше никакви разговори.

Остатъкът от деня представляваше размазано петно в спомените на Пандора. Само няколко момента изпъкваха в мъглата. Първо отидоха да споделят новината със семейството ѝ, които изглеждаха изключително въодушевени. Докато Катлийн и Касандра се редуваха да прегръщат Гейбриъл и да му задават въпроси, Девън отведе Пандора настрана.

— Това ли искаш? — попита тихо той, като я гледаше със сините си очи, които толкова приличаха на нейните.

— Да — отвърна тя с лека нотка изненада. — Това.

— Сейнт Винсънт дойде да говори с мен този следобед относно писмото от адвоката. Каза, че ако успее да те убеди да се омъжиш за него, ще направи всичко възможно, за да ти помага в бизнеса и ще се въздържа от намеса. Разбира какво означава той за теб. — Девън замълча и погледна към Гейбриъл, който продължаваше да разговаря с Катлийн и Касандра, след което продължи с тих глас: — За семейство Чалън е традиция джентълменската дума да е непоклатима. Те

продължават да спазват договорите с арендатори, които са сключени от преди век чрез просто ръкостискане.

— Значи според теб можем да разчитаме на обещанието му.

— Да. Но освен това му казах, че ако не го спази, ще му счупя и двата крака.

Пандора се усмихна и облегна глава на гърдите му.

— ... искаме да стане скоро — чу тя гласа на Гейбриъл.

— Да, но има толкова много неща за планиране — чеиза, церемонията и приема, сватбената закуска и медения месец, и разбира се неща като цветята и роклите на шаферките...

— Аз ще помагам — възкликна Касандра.

— Не мога да направя всичко това — избухна нетърпеливо Пандора, обръщайки се към тях. — Всъщност нищо не мога да направя. Трябва да подам още две молби за патент, да се срещна с печатаря ми, да потърся място за фабриката и... не, не мога да позволя на сватбата да застане на пътя на всички важни неща, за които трябва да се погрижа.

Устните на Гейбриъл потръпнаха при сравняването на сватбата им с нейната компания за настолни игри.

— Предпочитам да избягаме и да се оженим някъде, след което направо да се залавям за работа — продължи Пандора. — Меденият месец ще бъде просто загуба на време и пари.

Тя беше наясно, разбира се, че меденият месец е традиция за новобрачните от висшите класи. Но се ужасяваше от мисълта, че ще бъде погълната от новия си живот, а всичките ѝ планове и мечти ще бъдат изоставени настрана. Нямаше да ѝ хареса да замине някъде, а през цялото време да си мисли какво я чака у дома.

— Пандора, скъпа... — започна Катлийн.

— Ще го обсъдим по-късно — прекъсна я спокойно Гейбриъл и се усмихна успокояващо на Пандора.

Тя се обърна към Девън и промърмори:

— Видя ли? Вече ме командва. И е много добър.

— Много добре ми е познато това чувство — увери я Девън и стрелна Катлийн с проблясащ поглед.

Вечерта семействата Чалън и Рейвънел се събраха във фамилната всекидневна, преди да седнат да вечерят. Поднесено беше шампанско и се вдигнаха тостове за годениците и за сродяването на двете фамилии.

Цялото семейство на Гейбриъл прие новината с топлота и готовност, които поразиха Пандора.

Херцогът я улови леко за раменете, усмихна се и се наведе, за да я целуне леко по челото.

— Вие сте прекрасно допълнение към семейството ни, Пандора. Но ви предупреждавам — от днес нататък с херцогинята ще ви смятаме за едно от децата ни и ще ви глезим подобаващо.

— Аз не съм разглезен — възрази Айво, който стоеше наблизо. — Майка смята, че съм бижу.

— Майка смята, че всички са бижута — обади се сухо Фийби, която се приближи заедно със Серафина.

— Трябва веднага да изпратим телеграма на Рафаел — възкликна Серафина, — за да може да се върне от Америка навреме за сватбата. Не ми се иска да я пропусне.

— Не бих се притеснявала за това — каза Фийби. — Подготовката за толкова голяма сватба ще отнеме месеци.

Пандора мълчеше неловко, докато те продължаваха да бърбят. Всичко ѝ изглеждаше нереално. Само за една седмица животът ѝ се беше променил изцяло. В мислите ѝ цареше пълно объркване и тя имаше нужда да отиде на някое тихо място, за да ги подреди. Напрягна се внезапно, когато почувства нечия ръка да обгръща раменете ѝ.

Беше херцогинята, сините ѝ очи сияеха от доброта и лека загриженост, сякаш разбираше колко плашещо е да вземеш най-важното решение в живота си, когато познаваш човека само от няколко дни. Но тази жена просто нямаше как да знае какво е да си изправена пред перспективата за брак с практически непознат мъж.

Херцогинята безмълвно поведе Пандора към един от балконите. Макар да бяха прекарвали доста време заедно в компанията на останалите, двете не бяха получавали възможността да поговорят насаме. Херцогинята винаги имаше нещо за вършене: всички, от малкия ѝ внук до самия херцог, имаха нужда от вниманието ѝ. По някакъв свой, тих начин, тя беше основният стълб, около който се въртеше цялото имение.

Навън беше тъмно и студено, ветрецът накара Пандора да потрепери. Надяваше се, че херцогинята не я е довела тук, за да ѝ каже нещо неодобряващо. Нещо като: *Определено имате да учите още*

много, или не бих избрала точно вас за Гейбриъл, но очевидно ще трябва да се примирим.

Докато стояха една до друга до парапета, обърнати към тъмния океан, херцогинята свали шала от раменете си, разгъна го и обгърна с него и двете. Пандора застина от изумление. Кашмирът беше лек и топъл, ухаеше на люлякова вода и едва доловим аромат на талк. Пандора стоеше онемяла до жената, докато двете слушаха успокояващото чуруликане на козодоите и музикалните трели на славеите.

— Когато Гейбриъл беше на възрастта на Айво — заговори херцогинята с напевен глас, загледана в тъмносиньото небе, — той намери две осиротели лисичета в гората, близо до имението, което бяхме наели в Хемпшър. Разказвал ли ви е за това?

Пандора поклати глава.

Споменът накара херцогинята да се усмихне.

— Бяха две женски, с големи уши и очи като лъскави черни копчета. Цвърчаха като малки птичета. Майка им беше убита от капана на браконьер, затова Гейбриъл уви горките с-същества в палтото си и ги отнесе в къщата. Бяха твърде малки, за да оцелеят сами. Той, естествено, ни умоляваше да му позволим да ги задържи. Баща му се съгласи да го остави да ги отгледа под наблюдението на лесничея, докато не пораснат достатъчно, че да бъдат пуснати отново в г-гората. Седмици наред Гейбриъл ги хранеше с лъжица със смес от пастет и мляко. По-късно ги научи да дебнат и да ловят плячка в една кошара.

— Как? — попита Пандора, очарована.

По-възрастната жена я погледна с неочаквано пакостлива усмивка.

— Влачеше през кошарата мъртва мишка, вързана на връвчица.

— Това е отвратително! — възкликна Пандора през смях.

— Наистина — съгласи се херцогинята. — Гейбриъл се преструваше, че не му пречи, разбира се, но си беше доста п-противно. Но лисичетата трябваше да се научат. — Херцогинята замълча, преди да продължи замислено: — Мисля, че за Гейбриъл най-трудното беше да ги отгледа, без да се привързва към тях, колкото и да ги обичаше. Никакво галене или г-гушкане, не им даде дори имена. Те не трябваше да губят страха си от хората, иначе нямаше да оцелеят. Лесничеят го

предупреди, че ако ги опитоми, все едно ги е убил. Това измъчваше Гейбриъл, той толкова искаше да ги прегърне.

— Горкото момче.

— Да. Но когато най-после ги пусна в гората, те веднага избягаха и можеха да живеят свободно и сами да си ловуват храната. А той научи добър урок.

— Какъв е урокът? — попита сериозно Пандора. — Да не обича нещо, което знае, че ще изгуби?

Херцогинята поклати глава и я погледна топло и окуражаващо.

— Не, Пандора. Научи се как да обича, без да се опитва да ги променя. Да ги остави такива, каквито е писано да бъдат.

ГЛАВА 15

— Не трябваше да отстъпвам за медения месец — изстена Пандора, надвесила глава над парапета на парахода.

Гейбриъл свали ръкавиците си, пъкна ги в джоба на палтото и леко разтърка врата ѝ.

— Вдишвай през носа и издишвай през устата.

Бяха се оженили сутринта, само две седмици след предложението му. Сега прекосяваха протока Солънт, тесния канал между Англия и остров Уайт. Прекосяването на трите мили отнемаше не повече от двацет и пет минути от Портсмът до пристанищния град Райд. За нещастие Пандора страдаше от морска болест.

— Почти стигнахме — промърмори Гейбриъл. — Ако си вдигнеш главата, ще видиш кея.

Пандора се осмели да погледне към приближаващия се Райд с дългите му редици от бели къщи и кули, които стърчаха над гористите брегове и заливи. После отново отпусна глава и каза:

— Трябваше да си останем в приората Евърсби.

— И да прекараме брачната ни нощ в детското ти легло? — попита неуверено Гейбриъл. — В къща, пълна с всичките ти роднини?

— Каза, че стаята ми ти харесва.

— Очарователна е, скъпа. Но изобщо не е подходящото място за нещата, които имам предвид. — Гейбриъл се усмихна леко при спомена за нейната спалня с бродираните ѝ покривчици, обожаваната восьчна кукла с рошава коса и едно липсващо стъкло око, и библиотеката с книги с доста протъркани корици. — Освен това леглото е твърде малко за мен. Краката ми щяха да стърчат навън.

— Предполагам, че в твоята къща имаш голямо легло?

Гейбриъл се заигра нежно с тъмните къдрици на тила ѝ.

— Ние, мадам — промърмори той, — имаме много голямо легло в нашата къща.

Пандора все още не беше виждала къщата му на Куинс Гейт в Кенсингтън. Не само че подобно посещение щеше да е крайно

неприлично, дори в присъствието на придружителка, но и не бяха разполагали с никакво време в ужасната суматоха покрай сватбата.

Почти целите две седмици бяха необходими на Гейбриъл, за да намери начин да премахне думата „подчинява“ от брачните клетви. Беше уведомен от лондонския епископ, че ако булката не се закълне да се подчинява на съпруга си по време на церемонията, бракът ще бъде обявен за невалиден от църковния съд. Гейбриъл бе отишъл при Кентърбърийския епископ, който неохотно се съгласи да му издаде специално и изключително необичайно разрешение, но при определени условия. Едно от тях бе огромното „лично възнаграждение“, което се равняваше на подкуп.

— Разрешението ще направи брака ни законен и валиден — беше обяснил Гейбриъл на Пандора, — стига да позволим на свещеника да „изложи“ пред теб необходимостта от подчинение на съпругата.

Пандора се беше намръщила.

— Какво означава това?

— Означава, че ще трябва да стоиш там и да се преструваш, че го слушаш, докато свещеникът ти обяснява защо трябва да се подчиняваш на съпруга си. Стига да не възразяваш, ще се приеме, че си съгласна с него.

— Но аз няма да обещавам да ти се подчинявам? Няма да произнасям думата?

— Няма.

Тя се беше усмихнала със задоволство и разкаяние.

— Благодаря ти. Съжалявам, че трябваше да преминаваш през всичко това заради мен.

Гейбриъл я бе прегърнал и я бе погледна с подигравателна усмивка.

— Какво бих правил с една плаха и послушна Пандора? В това няма никаква тръпка.

Очевидно ухажването им не беше от най-обичайните и нуждата от бърза сватба също беше очевидна. Но колкото и да се изкушаваше от мисълта за бягство, Гейбриъл бе отхвърлил идеята. Изправена пред несигурен нов живот, Пандора имаше нужда от успокояващото присъствие на своите близки на сватбения си ден. Когато Девън и Катлийн предложиха да използват параклиса в собственото им имение, Гейбриъл веднага беше приел.

Разумно беше да проведат брачната церемония в Хемпшър и да прекарат медения месец на остров Уайт, точно срещу южното крайбрежие. Наричан често „Градината на Англия“, малкият остров бе покрит с процъфтяващи градини, гористи терени, китни крайбрежни селца и изобилие от странноприемници и луксозни хотели.

Но когато приближиха острова, очарованието му като че ли се изплъзваше на нетърпеливата булка.

— Нямам нужда от меден месец — каза Пандора, като гледаше навъсено живописното градче, което се издигаше над водата. — Настолната ми игра трябва да бъде заредена в магазините навреме за коледните празници.

— Всеки друг на наше място щеше да изкара целия месец — отбеляза Гейбриъл. — Аз поисках само една седмица.

— Но тук няма да има какво да се прави.

— Ще се опитам да те развличам — отвърна сухо той. Застана зад гърба ѝ и се хвана за парапета от двете ѝ страни. — Тези няколко дни заедно ще ни помогнат да свикнем с новия си живот. Бракът е значителна промяна, особено за теб. — Той приближи устните си до ухото ѝ. — Ще живееш в непозната къща, с непознат мъж... който ще прави *ужасно* непознати неща с тялото ти.

— А ти къде ще бъдеш? — попита Пандора и едва успя да потисне изпискването си, когато той я гризна леко по ухото.

— Ако случайно си промениш мнението наскоро ни месец — ѝ каза той, — можем да се върнем в Лондон. Ще се качим на парахода за Портсмът, ще хванем директния влак за станция Ватерло и след по-малко от три часа ще сме на стъпалата пред къщата.

Думите му малко я умиловиха. Докато параходът продължаваше напред, Пандора протегна ръка, за да се наслади на брачния си пръстен, както вече беше правила поне дузина пъти досега. Гейбриъл бе избрал един сапфир без обков от семейните бижута на Чалънови и го беше вградил в златен пръстен с малки диаманти. Цейлонският сапфир, шлифован и оформен в малък купол, беше рядък камък, върху който сияеше звезда с дванайсет лъча, вместо с шест. За негово огромно задоволство, Пандора изглеждаше необичайно доволна от пръстена и беше очарована от начина, по който звездата сякаш се движеше по повърхността на сапфира. Ефектът, наречен *астеризъм*, беше особено ясно забележим на слънчева светлина.

— От какво се получава звездата? — попита Пандора, докато накланяше ръката си на едната и на другата страна.

Гейбриъл я целуна зад ухото.

— От няколко леки несъвършенства — промърмори той, — които я правят още по-красива.

Тя се обърна и се притисна към гърдите му.

Сватбата им продължи три дни; присъстваха Чалънови, Рейвънелови и ограничен брой близки приятели, включително лорд и лейди Бъруик. За огромно съжаление на Гейбриъл по-малкият му брат Рафаел не беше успял да се върне навреме от бизнес пътуването си до Америка. Но беше изпратил телеграма с обещанието да го отпразнуват заедно, когато се прибере у дома в края на пролетта.

Когато Пандора бе завела Гейбриъл на обиколка из фамилното имение, той бе започнал да разбира колко уединено са живели тя и сестрите ѝ през по-голямата част от живота си. Приоратът Евърсби беше цял един отделен свят. Несиметрично разположеното имение, построено сред древни гори и отдалечени зелени хълмове, не беше променяно в продължение на два века. Девън беше започнал да прави необходимите подобрения, след като беше наследил графската титла, но щеше да мине много време, преди напълно да обнови къщата. Едва две години по-рано бяха успели да монтират модерна канализация. Преди това бяха използвали гърнета и външни клозети, което бе накарало Пандора да каже на Гейбриъл с престорена сериозност: „Едва се научих да ходя на правилното място“.

Празненствата бяха дали възможност на Гейбриъл да се запознае с двамата Рейвънелови, с които още не се беше срещал: по-малкият брат на Девън, Уест, и по-голямата сестра на Пандора, лейди Хелън. Гейбриъл веднага беше харесал Уест, очарователен бунтар с остър ум и непочтително поведение. Като управител на фермите и арендаторите в приората Евърсби, Уест като че ли имаше детайлна представа за всичките им проблеми и грижи.

Лейди Хелън, която беше придружавана от съпруга си, господин Рис Уинтърборн, беше далеч по-сдържана от близначките. Вместо първичната и сияйна енергичност на Пандора или искрящия чар на Касандра, тя излъчваше мила сериозност и търпеливост. Със сребристорусата си коса и стройно като върба тяло, Хелън изглеждаше ефирна като фигурите от картините на Бугеро.

Малцина можеха да си представят брак между толкова деликатно същество и мъж като Рис Уинтърборн, едър, чернокос уелсец, чийто баща е бил бакалин. Сега собственик на най-големия универсален магазин в Англия, Уинтърборн беше мъж със значителна финансова мощ, известен с решителния си, енергичен характер. Но откакто се беше оженил, той като че ли бе станал далеч по-сдържан и спокоен, и се усмихваше с лекота, каквато Гейбриъл не беше виждал у него преди.

Двамата се бяха срещали няколко пъти през последните четири години на провеждащите се два пъти годишно срещи на борда на управителите на компания за производство на хидравлично оборудване. Уинтърборн се беше представил като прагматичен и разбран човек, със забележителна интуиция и проникателност по въпросите на бизнеса. Гейбриъл харесваше уелсеца въпреки липсата на изтънченост, но те се движеха в различни социални кръгове и никога не се бяха срещали извън бизнес срещите.

Сега, очевидно, двамата щяха да се срещат често. Не само защото съпругите им бяха част от изключително сплотено семейство, а и защото Уинтърборн беше ментор на Пандора. През последната година той я беше окуражавал и ѝ беше давал съвети за компанията ѝ за настолни игри, и беше обещал твърдо да продава играта ѝ в универсалния магазин. Пандора не криеше благодарността и привързаността си към него. Всъщност ловеше всяка негова дума и ужасно се радваше на вниманието му.

Когато Гейбриъл видя колко са близки, той се опита да се пребори с неочакваната ревност, която прониза сърцето му. Това го изуми. Никога не беше изпитвал ревност към никого в живота си и се считаше за неспособен на такива жалки емоции. Но когато ставаше дума за Пандора, той не се различаваше особено и от най-примитивния звяр. Искаше я изключително за себе си, желаше всяка нейна дума и поглед, всяко докосване на ръката ѝ, всеки проблясък на светлина в косата ѝ и дъха от устните ѝ. Ревнуваше от вятъра, който докосваше кожата ѝ.

Не му помагаше и това, че Пандора бе решила твърдо да е независима от него, като малка суверенна нация, която се страхува, че ще бъде завладяна и погълната от могъщия си съсед. Всеки ден тя добавяше нови условия към списъка си с брачни ограничения, сякаш искаше да се защити от него.

Когато Гейбриъл го обсъди насаме с Фийби, сестра му го погледна невярващо и рече:

— В килера за храна има неща, които са по-стари от връзката ти с Пандора. Не можеш да очакваш вечна любов и преданост от жена, която познаваш едва от две седмици. — Тя се беше засмяла с обич на навъсеното му изражение. — О, забравих. Ти си Гейбриъл, лорд Сейнт Винсът — естествено, че си го очаквал.

Мислите му се върнаха към настоящето, когато Пандора вдигна глава и подложи лицето си на хладния бриз.

Питайки се какви ли мисли се въртят в неспокойния ѝ ум, Гейбриъл отмести един кичур коса, който се беше залепил за бузата ѝ.

— За какво си мислиш? — попита той. — За сватбата? За семейството ти?

— За ромб — отвърна разсеяно Пандора.

Той повдигна учудено вежди.

— Имаш предвид геометричната фигура с еднакви противоположни тъпи ъгли?

— Да, братовчедът Уест ми каза, че остров Уайт има формата на ромб. Тъкмо си мислех, че ако „ромб“ трябва да се използва като прилагателно... — Пандора подпря брадичката си с облечената си в ръкавица ръка и забарабани с пръсти по устните си. — Думата ще бъде ромбен.

Габриел започна да си играе с мъничкото копринено цветче на шапката ѝ.

— Ромбофобия — каза той, като се включи в играта. — Страх от ромбове.

Това му спечели спонтанна усмивка. Тъмносините ѝ очи блеснаха развеселено.

— Ромбофилия. Любов към ромбове.

Гейбриъл я погали по бузата и промърмори:

— Харесва ми да те обичам.

Пандора сякаш не го чу, умът ѝ беше зает с играта на думи. Той се усмихна и я прегърна през кръста, докато параходът влизаше в пристанището.

След като слязоха на брега, те отидоха при конния трамвай, който щеше да ги откара до популярната крайбрежна алея, намираща се на около миля от мястото. Междувременно камериерът на Гейбриъл,

Оукс, се занимаваше с носачите и прехвърлянето на багажа от парахода. След това щеше да отиде до хотела заедно с камериерката на Пандора.

От алеята до луксозния хотел „Емпайър“, който се намираше на самата крайбрежна ивица, пътят с карета беше само пет минути. Великолепната сграда беше оборудвана с всички възможни съвременни удобства, като хидравлични лифтове за пренос на багажа до всички етажи, и апартаменти със собствени бани.

Тъй като досега никога не беше отсядала в хотел, Пандора беше очарована от пищната среда. Въртеше се на всички страни, за да попие всяка подробност от интериора в синьо, златисто и бяло, с мраморни колони, рисувани на ръка тапети и италианска мазилка. Метр д'отелът, който не можеше да не забележи интереса ѝ, предложи да разведе лично новобрачните из обществените стаи.

— Благодаря ви, но... — започна Гейбриъл.

— О, ужасно ще ни хареса! — възкликна Пандора, като подскочи на пръсти, преди да се осъзнае и да застине на място в закъснял опит да запази достойнство. Гейбриъл прикри усмивката си.

Удовлетворен от ентузиазма ѝ, метр д'отелът ѝ предложи ръката си и я поведе през хотела, а Гейбриъл тръгна след тях. Първо отидоха в картинната галерия, където водачът им гордо показва чудесните портрети на семейството на собственика, както и пейзажи на Търнър и картини на деца и кучета от холандския маестро Ян Стен.

След това посетиха френския ресторант на хотела, където Пандора забеляза с изненада и задоволство, че в трапезарията е позволено смесеното хранене, вместо дамите да бъдат насочвани към отделни стаи. Метр д'отелът я увери, че съвместното хранене на мъже и жени в ресторантите на изисканите хотели вече е нещо обичайно в Париж. След което с изключителна дискретност посочи към масата, заета от индийски принц и съпругата му, и към друга, на която обядваха американски финансист заедно със съпругата и дъщерите си.

Обиколката продължи по широка галерия, заобикаляща вътрешна градина. Докато метр д'отелът изтъкваше удобствата на хотела... водата се доставя от собствен артезиански кладенец... прохладни градини, в които всеки ден се поднася следобеден чай... огромна бална зала с червен веронски мраморен под, осветена от

кристални полилеи стил Луи XIV... търпението на Гейбриъл бързо се изчерпа.

— Благодаря ви за обиколката — най-накрая се намеси той, когато приближиха голямото стълбище с балюстрадата му от кован бронз, внесен от Брюксел, украсена със сцени от дванайсетте подвига на Херкулес. Нямаше никакво съмнение, че метр д'отелът възнамерява да опише с подробности всеки един подвиг. — Много сме ви задължени. Но се боя, че с лейди Сейнт Винсът вече отнехме твърде много от времето ви. Смятаме да се оттеглим в апартамента ни.

— Но, милорд... Все още не съм разказал историята за това как Херкулес победил Линеиската хидра — отвърна метр д'отелът, като посочи една от сцените на балюстрадата. Въпреки недоволния поглед на Гейбриъл, той продължи обнадеждено: — Херкулес и конете на Диомед?

Гейбриъл пренебрегна изпълнения с копнеж поглед на Пандора, поблагодари отново на мъжа и я поведе нагоре по стълбището.

— Но той щеше да ни разкаже дузина истории — възрази шепнешком Пандора.

— Знам. — Гейбриъл не спря, докато не стигнаха до частния апартамент, където двамата камериери тъкмо приключваха с разопаковането на багажа. Макар че Айда беше готова да помогне на Пандора в събличането на пътническите ѝ дрехи, Гейбриъл реши да я освободи.

— Аз ще се погрижа за лейди Сейнт Винсът. Известно време няма да имаме нужда от теб и Оукс.

Макар думите му да не прозвучаха похотливо и да не носеха някакъв подтекст, светлокосата камериерка се изчерви силно и направи реверанс. Спря се само за миг, за да размени няколко тихи думи с Пандора, преди да излезе от апартамента заедно с камериера.

— Какво ти каза тя? — попита Гейбриъл, докато Пандора разглеждаше апартамента, който включваше всекидневни, обслужващи помещения, спални, бани и частна веранда с изглед към океана.

— Каза ми да си оставя роклята на стола, вместо да я хвърлям на пода. И се оплака, защото съм си сложила шапката на стола и скоро някой щял да седне върху нея.

Гейбриъл се намръщи.

— Държи се прекалено фамилиарно с теб. Мисля да я освободя.

— Айда е Чингиз Хан на камериерките — призна Пандора, — но е много добра в напомнянето на неща, които съм склонна да забравям, и в намирането на неща, които съм изгубила. — Гласът ѝ леко отекна, когато влезе в облицованата с мраморни плочки баня. — Освен това ми каза, че ще съм пълна малоумница, ако не се омъжа за теб.

— Ще я задържим — отсече решително той. Влезе в банята и видя Пандора, наведена над голямата порцеланова вана, да си играе с двата комплекта кранчета, единият посребрен, другият от полиран месинг.

— Защо са толкова много? — попита тя.

— Единият е за къпане с прясна вода, а другият — с морска, солена.

— Наистина ли? Мога веднага да се изкъпя с морска вода?

— Наистина. — Изражението ѝ го накара да се усмихне. — Вече не си чак толкова сърдита заради медения ни месец, нали?

Пандора му се усмихна смутено.

— Може би само малко — призна тя. В следващия миг се хвърли импулсивно към него и го прегърна през врата.

Гейбриъл почувства лекото треперене на тялото ѝ и я прегърна силно; развеселеността му се стопи.

— Защо трепериш, любима?

Пандора зарови лице в гърдите му.

— Страхувам се от нощта.

Естествено. Тя беше булка в сватбената си нощ, изправена пред перспективата да си легне с мъж, когото почти не познаваше, уверена, че ще има болка и смущение. Изпълни го силна нежност, но същевременно разочарование стегна гърдите му. Тази вечер сигурно нямаше да може да консумира брака си. Трябваше да прояви търпение. Щеше да се задоволи с онова, което тя бе склонна да му позволи, а може би след някой друг ден щеше да се съгласи да...

— Предпочитам да го направим сега — каза тя, — за да спра да се притеснявам.

Изявлението ѝ го порази до толкова, че той просто остана без думи.

— Нервна съм като коледна гъска — продължи Пандора. — Няма да мога да вечерям, да чета, да правя каквото и да било, докато

не се приключи. Дори да се окаже пълна агония, предпочитам го пред чакането.

Сърцето му подскочи от облекчение и желание, и той въздъхна леко.

— Скъпа, няма да е агония. Обещавам ти, че ще ти хареса. — Той се поколеба, преди да добави сухо: — В по-голямата си част. — Наведе глава, намери мекото местенце на шията ѝ и го целуна, като почувства лекото помръдване при преглъщането ѝ. — Среднощното ни randevу ти хареса, нали? — попита тихо той. Ново преглъщане и тя кимна. Гейбриъл можеше да разбере усилието, което полагаше тя да се отпусне, да му се довери.

Потърси устните ѝ, накара ги да се отворят с нежно докосване на езика си. Реакцията ѝ бе лека първоначално, невинните ѝ устни следваха нежните му ласки. Тя се отпусна и се притисна към него и Гейбриъл усети как вниманието ѝ се съсредоточава върху него, цялата ѝ жизненост се излива в него. Косъмчетата на тила му настръхнаха от възбуда, а цялото му тяло бе обгърнато от гореща вълна. Той се откъсна с усилие от устните ѝ, взе лицето ѝ в шепите си и се взря в синьо-черните ѝ очи с дълги, мастиленочерни мигли.

— Да поръчам ли шампанско? — предложи той. — Ще ти помогне да се отпуснеш. — Гейбриъл погали бузите ѝ с палци. — А после искам да ти дам един подарък.

Пандора сбърчи вежди.

— Истински подарък?

Гейбриъл отвърна с озадачена усмивка:

— Да. Че какъв друг би могъл да бъде?

— Мислех си, че „да ти дам подарък“ е някаква метафора. — Погледът ѝ стрелна леглото. — За *това*.

Той започна да се смее.

— Не бих дръзнал да се лаская чак толкова. После ще ми кажеш дали любенето ми е подарък или не. — Без да спира да се подсмива, той се наведе и притисна устните си към нейните.

Обожаваше я. Нямахше друга като нея и тя му принадлежеше изцяло... макар да знаеше много добре, че не бива да произнася това на глас.

Каквото и смущение да изпитваше Пандора от това, че я съблича мъж, то бе засенчено от веселото настроение на Гейбриъл. Той не

спираше да се киска, докато тя не попита настоятелно:

— Още ли се смееш заради метафората си?

Това го разсмя отново.

— Не беше метафора.

Макар Пандора да искаше да посочи, че повечето булки не биха харесали съпрузите им да се кискат като хиени, докато ги събличат, тя беше сигурна, че каквото и да каже, само ще го накара да се смее повече. Изчака, докато корсетът ѝ беше разкопчан, и тя остана само по риза и гащички, след което изтича до леглото и се шмугна под завивките.

— Гейбриъл? — каза тя, като ги придърпа до брадичката си. — Вместо шампанско... може ли да получа чаша портвайн? Или той е само за джентълмени?

Съпругът ѝ се приближи до леглото и се наведе да я целуне.

— Щом ти харесва портвайн, любов моя, това ще получиш.

Когато той отиде да позвъни на прислугата, Пандора съблече дрехите си под завивките. Пусна ги на пода и придърпа още една възглавница под главата си.

След няколко минути Гейбриъл се върна и седна на ръба на леглото. Улови едната ѝ ръка и постави в дланта ѝ правоъгълна кожена кутия.

— Бижу? — попита свенливо Пандора. — Нямахте нужда.

— Прието е младоженецът да направи подарък на булката в сватбения ден.

След като разкопча малката златна закопчалка, Пандора отвори кутията и видя двуредна перлена огърлица върху червено кадифе. Очите ѝ се разшириха, извади я и леко разтърка едрите перли между пръстите си.

— Никога не съм си представяла, че ще притежавам нещо толкова красиво. Благодаря ти.

— Харесват ли ти, скъпа?

— О, много... — започна Пандора, но млъкна, щом видя златната закопчалка, обсипана с диаманти. Беше изработена от две защитващи се части във формата на увиващи се листа. — Акантови орнаменти — каза тя със закачлива усмивка. — Същите като на пейката от бала у Чауърт.

— Харесвам акантовите орнаменти. — Той я галеше с поглед, докато тя си слагаше огърлицата. Нанизите бяха толкова дълги, че нямаше нужда от разкопчаване. — Успяха да те задържат на едно място достатъчно дълго, че да мога да те уловя.

Пандора се усмихна, наслаждавайки се на хладната тежест на перлите.

— Мисля, че всъщност ти беше уловеният, милорд.

Гейбриъл докосна рамото ѝ с пръсти и ги плъзна по перления наниз върху гърдата ѝ.

— Уловен до края на живота си, милейди.

Пандора се надигна, за да го целуне. Устните му бяха топли и твърди. Очите ѝ се затвориха и на света останаха единствено наелектризиращият допир на устата му и копринените докосвания на езика му. Замая се от сладостта на целувката му, дробовете ѝ се задъхваха, сякаш вдишваше гореща пара. Не осъзнаваше, че завивките се бяха свлекли до кръста ѝ, докато не почувства ръката му върху гърдата си. Пръстът му леко разтърка перлите върху чувствителното зърно. Тялото ѝ потрепери и пулсът ѝ се учести.

Той я целуна бавно, езикът му се плъзваше все по-надълбоко, докато тя не изстена от удоволствие. Опита се да се освободи от завивките, забравяйки всичко, освен нуждата да бъде по-близо до него. В следващия миг той се озова излегнат на дюшека, напълно облеченото му тяло покри нейното. Мъжката му тежест беше възбуждаща и удовлетворяваща, възбудената му плът пулсираше върху корема и между бедрата ѝ. Когато тазът ѝ се повдигна инстинктивно нагоре, тя почувства как в тялото ѝ танцуват и пърхат пеперуди.

Гейбриъл си пое рязко дъх, сякаш нещо го измъчваше, превзе устата ѝ с продължителни, трескави целувки и заговори неясно, докато ръцете му шареха по тялото ѝ.

— Толкова си красива... силна и мека... и тези извивки тук... и тук... Господи, колко те желая... Трябват ми още ръце, за да те почувствам изцяло.

Ако ѝ бе останал дъх, тя щеше да му каже, че и само с две е достатъчно опасен.

Изпълнена с копнеж да почувства кожата му, тя започна да дърпа дрехите му. Той се отмести, за да ѝ помогне, макар процесът да беше усложнен от нежеланието му да спре да я целува за повече от няколко

секунди. Една след друга дрехите му падаха на пода до леглото, докато тялото му не остана напълно голо, зачервено и златисто, абсолютно гладко, с изключение на златистите косъмчета по гърдите и слабините му.

След като се осмели да погледне към забележителната му ерекция, коремът ѝ се сви от нервност и тя притисна лице към рамото му. Веднъж, по време на една от разходките им из имението, двете с Касандра бяха зърнали две малки момчета да се плискат с вода в плиткия поток, докато майка им, съпруга на един от арендаторите, ги наглеждаше. Момчетата бяха голи, а интимните им части бяха толкова невинно малки, че едва се забелязваха.

Това, обаче, щеше да се забележи и от петдесет метра.

Ръката на Гейбриъл я улови за брадичката и повдигна главата ѝ нагоре.

— Не се страхувай — рече той с натезал глас.

— Не ме е страх — отвърна бързо тя. Може би твърде бързо. — Просто съм изненадана, защото... ами... не е като на малките момчета.

Гейбриъл примига и ъгълчетата на очите му се сбърчиха развеселено.

— Не е — съгласи се той. — Слава Богу.

Пандора си пое дълбоко дъх и се опита да мисли въпреки нервността си. Той ѝ беше съпруг и красив мъж, а тя беше решила да обича всяка част от него. Дори тази най-плашеща част. Несъмнено бившата му любовница е знаела точно какво да прави с нея. Тази мисъл пробуди състезателните инстинкти на Пандора. След като го беше накарала да изостави любовницата си, тя трябваше да се докаже като добра заместница.

Затова пое инициативата, отблъсна рамото му и се опита да го претърколи по гръб. Той не помръдна, само я погледна въпросително.

— Искам да те погледна — каза тя и отново го натисна.

Този път той се претърколи с лекота и легна по гръб, подпъхнал едната си ръка под тила. Изглеждаше като лъв, който се припича на слънце. Пандора се подпря на лакът и постави колебливо ръка върху стегнатия му мускулест корем. Наведе се и потърка с нос копринените косъмчета на гърдите му. Дишането му се промени, когато тя докосна с върха на езика си зърното му и то щръкна възбудено. След като не чу възражения, Пандора продължи да го проучва, прокара кокалчетата на

пръстите си по гладката извивка на хълбока му и надолу към слабините, където загорялата кожа ставаше по-мека и топла. Когато стигна до първите къдрави косъмчета, тя се поколеба и погледна към лицето му. Следите от усмивка бяха изчезнали. Цветът на лицето му бе станал по-плътен и устните му се бяха разтворили, сякаш искаше да каже нещо, а не можеше.

За толкова речовит мъж, помисли си иронично Пандора, съпругът ѝ определено беше избрал неподходящо време да си държи устата затворена. Няколко инструкции, някое предложение, подхвърляно от време на време, нямаше да ѝ дойдат зле. Но Гейбриъл просто гледаше ръката ѝ като омагьосан и дишаше като пробит парен бойлер. Изглеждаше абсолютно безпомощен.

Едно дяволче в сърцето на Пандора се наслаждаваше на откритието, че това голямо, жизнено същество толкова копнее за докосването ѝ. Тя леко зарови пръсти в копринените косъмчета и големият жезъл потръпна върху изопнатата повърхност на корема му. Над главата ѝ се разнесе тих стон, а мощните мускули на бедрата му видимо се напрягнаха. Придобила смелост, Пандора се смъкна малко по-надолу и внимателно обхвана твърдия му член. Пареше като нагорещено желязо и беше почти толкова твърд. Кожата беше като коприна и зачервена като от треска, а съдейки по това как потрепери при докосването ѝ, изключително чувствителна. Очарована, тя се осмели да разходи ръката си нагоре-надолу по жезъла и да обхване с пръстите си стегнатите топки отдолу.

Дишането му стана по-тежко. Тук мирисът му беше на сапун, но смесен с някаква солена пикантност. Пандора се наведе напред и вдъхна примамващия аромат. Импулсивно сви устни и издуха продължителна, хладна струя въздух върху твърдия жезъл.

Гейбриъл зарови пръсти в косата ѝ с нечленоразделен звук. Пандора се приближи още повече и го докосна с езика си, облиза го като захарна пръчка. Кожата беше мека и копринена, каквато не беше докосвала досега.

Гейбриъл я хвана под мишниците и я издърпа нагоре, докато тя не го яхна през хълбоците, подутата му ерекция остана притисната между тях.

— Подлудяваш ме — промърмори той, преди да притисне устните си към нейните. Обхвана тила ѝ с едната си ръка, измъквайки

безгрижно няколко фуркета от косата ѝ, а другата плъзна по задничето ѝ.

Пандора започна да се извива върху него, а ръцете му я насочиха в плавен ритъм, за да може жезълът му нежно да се отърква в интимните ѝ гънки. Меките къдрици на гърдите му дразнеха зърната ѝ и изпълваха тялото ѝ с плам. Търканията на члена му ставаха все по-гладки и копринени, тя почувства как се овлажнява...

Главата ѝ се отметна назад и Пандора застина, лицето ѝ пламна.

— Аз... мокро е... — прошепна тя ужасена.

— Да. — Очите му гreeха, ресниците прикриваха зашеметяващите сини дълбини. Преди да успее да каже още нещо, Гейбриъл я повдигна още по-нагоре, за да засмуче зърното ѝ. Тя изстена и той поднови ритмичните си движения, като я накара да язди парещата твърдост, а ръцете му мачкаха задничето ѝ. Беше бавен и неумолим, дразнеше я, докато тя не се изпълни с отчаяно желание да намери облекчение.

Гейбриъл се претърколи внимателно, положи я по гръб и започна да обхожда тялото ѝ с парещи целувки. Ръцете му я галеха умело, караха всичките ѝ косъмчета да настръхват. Пръстите му се разходиха по вътрешността на крака ѝ, изкачваха се все по-нагоре и по-нагоре, докато не стигнаха до разтапящата мекота между бедрата ѝ. Колко нежно я докосваше. Тя почувства нарастващия натиск на пръста му и се вцепени, когато той се плъзна напред. Проникването пареше и вътрешните ѝ мускули се стегнаха, за да го изхвърлят навън. Той промърмори нещо върху корема ѝ и макар да не успя да чуе думите, тихата вибрация на гласа му я успокои.

Пръстът проникваше все по-дълбоко и намери чувствителни места, което я накара да си поеме рязко дъх. Устните му се спуснаха към триъгълника от къдрици, заровиха се в меките гънки. Той я държеше на ръба на невероятно удоволствие, целуваше и ближеше чувствителната пъпка, а пръстът му си играеше вътре в нея. Тя не можеше да се сдържа и повдигаше ритмично хълбоците си, молейки безмълвно за облекчение. Пръстът му се измъкна за миг, но се върна отново с по-плътен натиск и Пандора осъзна, че вече са два. Накани се да възрази, но тогава устата му направи нещо толкова изумително, че тя изпъшка и разтвори краката си.

Той я галеше нежно и търпеливо, езикът му работеше ритмично и постепенно я довеждаше до кулминацията. Тя изстена и се притисна към него, тазът ѝ се вдигна нагоре. Застина неподвижно точно преди да я залее заслепяващата вълна на кулминацията. Тя извика, запъхтяна, захленчи, обзета от срам, в обятията на съпруга си. След като утихнаха и последните тръпки, Пандора беше прекалено замаяна, за да помръдне. Пръстите му се измъкнаха от нея, оставяйки след себе си странно, празно усещане в разтворения, пулсиращ вход към тялото ѝ.

Гейбриъл се надигна над нея и се настани между бедрата ѝ, като плъзна едната си ръка под врата ѝ.

— Лежи спокойно, скъпа — прошепна той. — Отпусни се. Точно така.

После посегна надолу и тя почувства как гладката твърдост докосва отвора ѝ и започва бавно да кръжи около него. Изгарящият, тежък тъп връх проникна в меката пещера. Той я изпълваше бавно, натискът бе невероятен и неизбежен, болката накара дъха ѝ да спре. Плътта ѝ пулсираше силно около парещата твърдост.

Гейбриъл застина неподвижно и я погледна загрижено в очакване тя да се нагоди към него. Махна няколко кичура от лицето ѝ и я целуна по челото.

— Не е нужно да чакаш — каза Пандора и затвори очи, за да попречи на парещите сълзи да излязат навън.

Устите му докоснаха клепачите ѝ.

— Искам да чакам — прошепна той. — Искам да остана в теб колкото се може по-дълго. Удоволствието, което ми доставяш... Сякаш откривам любенето за пръв път. — Той я целуна толкова нежно и чувствено, че пеперудите отново запърхаха в корема ѝ. Мускулите ѝ се свиха конвулсивно около твърдата му плът и тя почувства как той влиза все по-дълбоко. Някак си тялото ѝ му правеше място, настояваше за по-дълбоко проникване. Вече не болеше толкова, сред дискомфорта започнаха да се появяват вълнички на удоволствие. Той се движеше изключително внимателно, топлината му проникваше дълбоко в нея и се плъзваше навън като коприна.

Пандора обгърна врата му с ръце и отметна глава назад, а той я целуна по шията.

— Какво да правя? — попита задъхано тя.

Гейбриъл изстена гърлено, лицето му бе изопнато така, сякаш изпитваше болка.

— Просто ме прегърни — каза той с дрезгав глас. — Дръж ме да не се разпадна. Господи... аз никога... — Той млъкна, тласна силно и потрепери, а тя почувства силните вибрации дълбоко в себе си; обгърна го с ръце и крака и го притисна към себе си с цялото си същество.

След известно време той спря да трепери и се свлече изтощено и удовлетворено до нея, като внимаваше да не я затисне.

Пандора се заигра с мократа коса на тила му и погали с пръст ухото му.

— Любенето ти е подарък — уведоми го тя.

И почувства усмивката му върху рамото си.

ГЛАВА 16

— Никога не съм прекарвала толкова време в леглото — каза Пандора четири дни по-късно, докато сутрешната светлина се процеждаше през процепите на завесите. — Дори когато съм била болна. — Освен няколкото излизания, сред които пешеходна разходка, за да разгледат древни саксонски статуи, и пиенето на следобеден чай в градината, те предпочитаха да прекарват времето си в апартамента. — Трябва да направя нещо продуктивно.

Върху нея се отпусна една ленива мъжка ръка и я придърпа към твърди гърди, покрити с косъмчета. Каdifеният глас на Гейбриъл прозвуча в ухото ѝ:

— Аз, например, бях изключително продуктивен.

— Имах предвид нещо полезно.

— Беше много полезна. — Ръката му се плъзна върху голото ѝ бедро.

— С какво?

— Със задоволяването на нуждите ми.

— По всичко личи, че не твърде, иначе нямаше да се налага да продължавам да го правя. — Пандора започна да пълзи по дюшека, сякаш се канеше да се измъкне от леглото и се разкиска, когато той скочи върху нея.

— Справяш се доста добре. Караш ме да искам още повече. — Гейбриъл се настани върху нея и я прикова на място. Наведе се и лекичко я гризна по рамото. — Направо си ме обсебила със сладките си устнички и сръчни малки ръце... с красивия си гръб... и крака...

— Имаш нужда от хоби — отсече Пандора, когато почувства как ерекцията му се притиска към задничето ѝ. — Някога опитвал ли си да пишеш поезия? Да строиш кораб в бутилка?

— Ти си моето хоби. — Той притисна устни към шията ѝ на мястото, което бе открил, че е особено чувствително.

Беше нежен и страстен любовник, изследваше всеки сантиметър от тялото ѝ с безмилостно търпение. Научи я на бавното изкуство на

очакването, на безброй начини за усиляване на желанието. В продължение на часове я водеше от едно еротично усещане към друго, докато не я залееха разтърсващи вълни от удоволствие. Друг път се боричкаха в леглото, довеждаше я до безумие и я задоволяваше с дълбоки, мощни тласъци. След това Пандора винаги се чувстваше леко дезориентирана, изпълнена с еуфория и разтърсена, но той я прегръщаше и я галеше, докато не се успокоеше и не задремеше. През живота си не беше спала така, през цялата нощ и до късно на сутринта.

С настъпването на вечерта си поръчваха вечеря в апартамента. Двама от сервитьорите, които носеха безшумни пантофи, идваха в дневната и застилаха кръглата маса с безупречно чиста ленена покривка, върху която подреждаха китайски порцелан, сребърни прибори и кристални чаши. Слагаха и малки купички с вода, подправена с лимон, за измиване на пръстите между ястията. След като оставеха подносите с димящи блюда, скрити под сребърни похлупаци, сервитьорите се оттегляха и ги оставяха насаме.

По време на вечеря Гейбриъл беше забавен компаньон, развличаше я с безброй истории. Готов беше да обсъжда всякакви теми и я окуражаваше да говори откровено и да пита каквото пожелае. Не го притесняваше лекотата, с която тя прескачаше от една тема на друга, без да има каквато и да е връзка между тях. Като че ли каквито и да бяха недостатъците ѝ, той беше готов да я приеме такава, каквато е, и такава, каквато не е.

След като приключе с вечерята, сервитьорите се връщаха, за да отнесат чиниите и да донесат малки чашки с турско кафе, плато с френски сирена и поднос с шишета ликьор. Пандора обожаваше цветните ликьори, които се поднасяха в миниатюрни кристални чашки с формата на напръстници. Но те бяха измамно силни, както откри една вечер, когато по погрешка изпи три различни вида. Когато се опита да стане от стола си, краката ѝ се подгънаха опасно и Гейбриъл бързо се протегна, за да я привлече в скута си.

— Изгубих равновесие — рече озадачено тя.

Той се усмихна.

— Заподозрях го след онази допълнителна чаша кайсиев ликьор.

Пандора се извърна и погледна озадачено към полупразната чаша с ликьор.

— Но аз дори не я допих. — Тя се наведе с усилие, за да я вземе, и я пресуши на една глътка, след което остави празната чаша на масата. — Така е по-добре — рече със задоволство момичето. Съзря чашата на Гейбриъл, която той едва бе докоснал, и се нахрани да грабне и нея, но той я дръпна назад със сподавен смях.

— Не, скъпа, не искаш утре да се събудиш с главоболие.

Пандора обви врата му с ръце и примигна загрижено.

— Много ли пих? Затова ли се чувствам толкова замайосана?

Когато той се нахрани да отговори, тя му попречи, като притисна устни към неговите и го прегърна страстно.

На сутринта се събуди с неясния спомен, че е правила изключително неприлични неща с него на стола... дрехите им бяха разхвърляни настрани... а в един момент смътно си спомни как подскачаше в скута му, докато го обсипваше с целувки... ох, искаше да умре от срам.

Освен това имаше ужасно главоболие.

За щастие, когато видя смущението ѝ, Гейбриъл не я подразни, макар че устните му трепнаха от сподавена усмивка. Беше приготвил чаша с ментова вода и прахче против главоболие. След като изпи лекарството, той я отнесе във ваната, пълна с топла, ароматизирана вода.

— Главата ми е като вършачка — изръмжа Пандора.

Гейбриъл я изкъпа със сапун и гъба, докато тя лежеше с отпусната на ръба на ваната глава.

— Германците го наричат *katzenjammer* — каза той. — Начинът, по който се чувстваш сутрин, след като си пил цяла вечер. Превежда се „котешко виене“.

Пандора се усмихна леко, без да отваря очи.

— И аз щях да вия, ако знаех, че от това ще се почувствам по-добре.

— Трябваше да те спра след втората чаша. Но надцених издръжливостта ти.

— Лейди Бъруик казва, че една дама винаги трябва да пие вино или алкохол в границите на трезвостта. Сигурно ще се разочарова, че съм се държала толкова зле.

Тя почувства как Гейбриъл се навежда над нея и целува мократа ѝ буза.

— Ами тогава да не ѝ казваме — прошепна той. — Защото си прелестна, когато се държиш зле.

След банята той я уви в пухкава плътна хавлия и я отнесе в спалнята. Седна на леглото с нея и внимателно издърпа гребенчетата, които придържаха косата ѝ. Пандора се извърна настрани и отпусна глава върху гърдите му, а той започна нежно да масажира главата ѝ. Тя настръхна от удоволствие, но не можеше да се отпусне и да му се наслади напълно.

— Какво те притеснява? — попита Гейбриъл, докато масажираше особено внимателно областта около болното ѝ ухо.

— Част от мен не иска да се връщаме в Лондон — призна си тя.

Успокояващият масаж продължи.

— Защо, скъпа?

— Щом се приберем, ще трябва да разпратим сватбени картички, за да уведоим хората, че могат да ни посещават, и да им връщаме гостуванията, а аз трябва да науча имената на прислужниците и да се запозная с домакинските разходи, и да се уверя, че наличността в склада за храна отговаря на сметката на бакалина. А някой ден ще трябва да организирам и *вечерно парти*.

— Това чак толкова ли е лошо? — попита със съчувствие той.

— Предпочитам да ме изпратят на гилотината.

Гейбриъл я повдигна леко и започна да я гали по косата.

— Ще отложим изпращането на сватбените картички, докато не се почувстваш по-уверена. Хората могат да почакаат, докато не си готова. Що се отнася до прислугата — те няма да очакват от теб веднага да научиш всичко. Домакинката ръководи всичко много ефективно и ако не желаеш да се занимаваш с подробностите, тя ще продължи да го прави, освен ако не ѝ кажеш да промени нещо. — Пръстите му се плъзнаха по голата кожа на гърба ѝ и тя потръпна доволно. — Ще се почувстваш по-добре, когато напреднеш с компанията за настолни игри. Като се приберем, ще разполагаш със собствена карета, кочияш и личен лакей, което ще ти позволи да ходиш където пожелаеш.

— Благодаря ти — отвърна поласканата Пандора. — Макар че не е необходимо да наемаме допълнителен лакей. Ще вземам някой от помощниците с мен, когато е необходимо, както прави Катлийн.

— Предпочитам да наема специален лакей, за твое удобство и за мое успокоение. Имам предвид точно един човек — той е бдителен, способен и заслужаващ доверие, а точно в момента си търси работа.

Пандора се намръщи.

— Мисля, че би трябвало аз да имам думата при наемането му, щом ще ме придружава навсякъде.

Гейбриъл се усмихна и я погали по бузата.

— Какви качества имаш предвид?

— Бих искала лакеят ми да е веселяк и да има проблясващи очи, като Дядо Коледа. И трябва да е мил и с добро чувство за хумор. Освен това търпелив и с отлични рефлексии, защото когато съм навън и мисля усилено, може да не забележа, че всеки момент ще ме прегази някоя засилена карета.

Гейбриъл леко пребледня и я притисна към себе си.

— Няма нужда да се тревожиш — каза му усмихнато тя. — Все още не се е случвало нищо такова.

Все така притеснен, Гейбриъл продължаваше да я прегръща здраво.

— Човекът, когото имам предвид, притежава всички тези качества, че и повече. Сигурен съм, че ще останеш доволна от него.

— Сигурно — позволи си да отстъпи Пандора. — Все пак виж какво позволявам на камериерката си. Лакеят трябва да е абсолютно нетърпим, за да не го харесам.

ГЛАВА 17

— Лакеят ми е нетърпим! — възкликна Пандора седмица след завръщането им в Лондон. — Веднага трябва да си намеря друг. — Тъкмо се беше прибрала от първото си излизане с новата карета и то като че ли не беше минало особено добре. Тя затвори вратата на спалнята зад себе си и тръгна намръщено към Гейбриъл, който разкопчаваше жилетката си.

— Проблем ли има? — попита загрижено той. Хвърли настрани жилетката и започна да развързва вратовръзката си.

— *Проблем?* Не. Много проблеми. Цял куп от проблеми. Отидох да посетя Хелън и новото бебе, а после спрях в „Уинтърборн“, и... мили Боже, каква е тази миризма? — Пандора спря пред него и подуши отблизо гърдите и шията му. — Целият си пропит с нея. Някаква метална миризма, сякаш в склада за храна има нещо развалено.

— Тъкмо се прибирам от клуба за плуване — каза Гейбриъл, като се усмихна на изражението ѝ. — Добавят хлор и други химикали към водата, за да не се замърси.

Пандора сбърчи нос.

— В този случай решението може би е по-лошо от проблема. — Тя отиде до леглото и седна на дюшека, за да го наблюдава как се съблича.

— Разказваше ми за лакея — подкани я Гейбриъл, докато разкопчаваше ръкавелите си.

Беше подготвен за възраженията ѝ срещу Драго, бивш работник в „Дженър“, който наистина беше доста необичаен избор на лакей. Той беше започнал да работи в клуба на дванайсетгодишна възраст и се беше издигнал от куриер до нощен портиер, а накрая и до главен управител на зала. Нямаше семейство, защото е бил изоставен пред приюта единствено с бележка, на която е било написано името му.

Гейбриъл го познаваше от години. В Лондон нямаше друг човек, на когото би поверил съпругата си по време на обиколките ѝ из града,

ето защо плати малко състояние на човека, за да го наеме за неин лакей.

Ролята му не беше толкова невъзможна, колкото би предположил човек. Едно от изискванията за лакей беше да е добре запознат с Лондон, а Драго познаваше всички скрити местенца и кътчета в града. Беше доста внушителен физически, едър и мускулист, с аура на тиха опасност, която щеше да сплаши всеки, осмелил се да доближи Пандора. Беше общителен, макар и лишен от чувство за хумор, и не се оставяше да го провокират лесно. Винаги забелязваше детайлите в хорските облекла, пози и изражения, и откриваше рисковете и проблемите още преди да се появят.

Макар че Драго беше приел с неохота предложението, липсата му на ентузиазъм беше очевидна.

— Лейди Сейнт Винсънт не обръща внимание на времето — му беше казал Гейбриъл, — затова ще трябва да следиш програмата ѝ. Има навика лесно да губи разни неща. Оглеждай се за изпуснати ръкавици, кърпички, книги, всичко, което може случайно да забрави. Тя е мила и импулсивна, така че, за Бога, дръж по-далеч от нея всички измамници, улични продавачи, джебчии и просяци. Освен това лесно се разсейва, така че внимавай да не се спъне на тротоара или да тръгне случайно по улицата. — Гейбриъл се поколеба, преди да добави: — Трудно чува с дясното ухо и това понякога ѝ причинява световъртеж, особено при слабо осветление, когато не може да се ориентира. Ще ми откъсне главата, ако разбере, че съм ти казал. Така, имаш ли някакви други въпроси?

— Да. Лакей ли трябва да съм или проклета бавачка?

Гейбриъл го бе погледнал твърдо.

— Разбирам, че това може да ти се струва като стъпка назад от работата в клуба. Но за мен няма нищо по-важно от нейната безопасност. Лейди Сейнт Винсънт е млада, любопитна, много привлекателна жена, която не мисли по обичайния начин. Има много да учи за света — и светът има да научи много за нея. Пази жена ми, Драго. Няма да е толкова лесно, колкото си мислиш.

Драго бе кимнал отсечено и раздразнението му се бе стопило.

Мислите на Гейбриъл се върнаха към настоящето, когато Пандора продължи да се оплаква.

— Исках лакей с проблясващи очи, като на Дядо Коледа, а не с очи на викингски наемник. Лакеите трябва да са гладко избръснати и с приятен вид, да имат хубави имена като Питър или Джордж. А моят е навъсен и ръмжащ, казва се Драго и има черна брада. Трябваше да видиш, когато спрях в отдела за играчки в „Уинтърборн“. Той застана до вратата със скръстени ръце и навъсен поглед, и всички деца се уплашиха и започнаха да се оглеждат за майките си. — Тя погледна подозрително Гейбриъл. — Той знае ли изобщо какъв трябва да е един лакей?

— Не много — призна си той. — Драго е работил различни неща в клуба. Но икономът го обучава, а той схваща бързо.

— Защо не мога да имам нормален лакей като всички останали дами?

— Защото няма да ходиш винаги по местата, където ходят другите дами. — Гейбриъл седна на стола, за да си свали обувките и чорапите. — Ще търсиш терен за фабрика и ще се срещаш с доставчици, продавачи, търговци на едро и така нататък. Ако вземаш Драго със себе си, така ще съм по-спокоен за твоята безопасност. — Когато видя как Пандора стиска зъби, Гейбриъл реши да опита по друг начин. — Можем да го сменим, разбира се, ако искаш — каза той като сви рамене. Започна да разкопчава копчетата на тирантите си. — Но ще бъде жалко. Драго е израснал в сиропиталище и няма семейство. Винаги е живял в малка стая в клуба. Очакваше с нетърпение за пръв път в живота си да заживее в истинско домакинство, да види какво представлява семейният живот. — Последното изречение беше чиста догадка, но свърши работа.

Пандора го изгледа многострадално и въздъхна.

— Ох, добре. Предполагам, че ще го задържа. И ще го науча да не плаши хората. — Тя драматично се просна на леглото, разперила ръце и крака. Тихият ѝ, печален глас се понесе към тавана. — Мое лично лакейочудовище.

Гейбриъл погледна дребничката фигура на леглото с веселие и похот, от които му спря дъхът. Преди да е минала още една секунда, вече беше върху нея и я смазваше с целувки.

— Какво правиш? — попита Пандора през смях, като се извиваше под тялото му.

— Приемам поканата ти.

— Каква покана?

— Онази, която ми даде, когато се излегна в тази съблазнителна поза.

— Плъснах се по гръб като умираща пъстърва — възрази тя и продължи да се върти неспокойно, докато той започна да повдига полите ѝ.

— Знаеш, че не бих могъл да устоя.

— Първо се изкъпи — помоли го тя. — Не си в подходящо състояние. Би трябвало да те завлека в конюшната и да те изтъркам като някой кон с карболов сапун и снопче брезови пръчки.

— Ти, лошо момиче... да, направи го. — Ръката му шареше похотливо под полите ѝ.

Пандора извика през смях и започна да се бори с него.

— Престани, заразен си! Ела в банята да те изкъпя.

Той я прикова към леглото.

— Ще ми бъдеш прислужница? — попита провокативно той.

— Ще ти хареса, нали?

— Да — прошепна той и докосна с езика си долната ѝ устна.

Тъмносините ѝ очи проблясваха дяволито.

— Ще ви изкъпя милорд, но само ако се съгласите да държите ръцете си далеч от мен и да стоите мирно и неподвижно като статуя — каза тя.

— Вече съм неподвижен като статуя. — Той се притисна към нея, за да ѝ го докаже.

Пандора се изтърколи изпод него с усмивка и тръгна към банята, а той я последва с готовност.

Гейбриъл с изумление размишляваше как само допреди съвсем кратко време бе вярвал, че никоя жена не би му доставила удоволствие така, както го правеше Нола Блек с нейните „гибелни таланти“, както се беше изразил баща му. Но дори в най-страстните им моменти срещите с Нола винаги го бяха оставяли жадуващ за нещо неясно и неуловимо. За интимност, която отиваше отвъд съединяването на телесни части. Винаги, когато двамата с Нола се опитваха да свалят гарда дори за кратко, нейните ръбове — и неговите — оставяха белези. Никой от тях не можеше да поеме риска да сподели с другия недостатъците и слабостите, които криеха толкова ревниво.

Но с Пандора всичко беше различно. Тя беше природна сила, не можеше да бъде нещо друго, освен себе си, и някак си му беше невъзможно да желае каквато и да е промяна в нея. Винаги, когато признаваше, че има някакви слабости или че прави грешки, тя като че ли започваше да го харесва още повече заради тях. Беше отключила сърцето му с ужасяваща лекота и беше захвърлила ключа.

Обичаше я повече, отколкото беше добре и за двамата. Тя го изпълваше с радост, каквато никога досега не беше свързвал със сексуалния акт. Нищо чудно, че непрекъснато я желаше. Нищо чудно, че изпитваше толкова силно чувство за притежание, че се притесняваше всеки миг, когато бе далеч от погледа му. Пандора нямаше представа какъв късмет е извадила, че не беше настоял да я изпраща навън придружавана от отбрани снайперисти, кавалерия, шотландски стрелци и японски самураи.

Лудост бе да остави едно същество, толкова красиво, невинно и уязвимо като съпругата му, да броди из света, който би могъл да я смаже с нехайната си безгрижност, а нямаше друг избор, освен да го позволи. Но не таеше никакви илюзии, че някога ще го приеме. До края на живота си ли щеше да бъде пронизван от ужас всеки път, когато тя излезеше през вратата и го оставеше сам с широко разтворено сърце.

Преди да излезе на следващата сутрин за бизнес срещата си с архитект и строител — нещо, свързано със строителството на сгради върху притежавана от него земя в Кенсингтън — Гейбриъл сложи снопче писма пред Пандора.

Тя вдигна поглед от писалището във всекидневната, където усърдно съчиняваше писмо до лейди Бъруик.

— Какво е това? — попита леко намръщено момичето.

— Покани. — Изражението ѝ го накара да се усмихне. — Сезонът не е приключил. Предполагам, че ще поискаш да ги отклониш, но има една-две интересни.

Пандора погледна купчината пликкове, сякаш бяха кълбо от змии.

— Предполагам, че не мога цял живот да се крия — рече тя.

— На това му викам дух. — Гейбриъл се ухили на унилия ѝ тон. — След като се върна от обиколката си в Индия, Уелският принц скоро

ще организира прием в Лондонската община.

— Бих се замислила над нещо такова — каза тя. — Ще е много по-добре от присъствието на някоя вечеря в тесен кръг, където ще изпъквам като брадата жена на селски панаир. Като стана дума за бради — има ли причина Драго да не е махнал неговата? Наистина трябва да я обръсне, щом ще бъде лакей.

— Боя се, че това не подлежи на преговори — отвърна мрачно Гейбриъл. — Винаги е носил брада. Всъщност, когато дава ненарушима клетва, се кълне в брадата си.

— Ама това е глупаво. Никой не се кълне в брадата си. Ами ако се подпали?

Гейбриъл се усмихна и се наведе над нея.

— Ако искаш, поговори с него. Но те предупреждавам, че е много привързан към нея.

— Естествено, че ще е привързан, това си е неговата брада.

Устните му се притиснаха леко към нейните, докато не ги разтвориха, за да пропусне вътре топлината и сладостта му. Пръстите му нежно погалиха шията ѝ и кожата ѝ леко се обагри в розово. Докосванията на езика му пробудиха еротични усещания в корема ѝ. Главата ѝ се замая и тя се вкопчи в облегалките на стола. Гейбриъл не бързаше да прекъсва целувката, изпълни се с вкуса ѝ за последно, преди с неохота да отлепи устните си от нейните.

— Бъди добро момиче днес — промърмори той.

Пандора се усмихна с пламнали бузи и след като той излезе от стаята, се опита да се съсредоточи. Взе едно стъклено преспание с гравирани малки цветчета, завъртя го разсеяно между пръстите си и се заслуша в шумовете на къщата. Отваряха се прозоречни капаци и се тупаше, разни неща се търкаха, лъскаха и четкаха, стаите се проветряваха и почистваха.

Макар да бе съгласна с мнението на Гейбриъл, че скоро щеше да се наложи да потърсят по-голяма къща, тя харесваше градския му дом, който изобщо не беше толкова малък и ергенски, както бе очаквала. Къщата се издигаше на ъгъла на две пресечки, последна от поредица подобни къщи, с широки панорамни прозорци, високи сводести тавани и тераси с балюстради от ковано желязо. Притежаваше всички модерни удобства, включително приемна с теракотен под, която се отопляваше от тръби с топла вода, и беше оборудвана с асансьор за

изпращане на храна от сутерена. Докато Пандора беше на сватбено пътешествие, Катлийн и Касандра бяха донесли някои неща от Рейвънел Хаус, за да направят средата по-позната и уютна. Сред тях бяха възглавничка с избродирани цветя, меко одеяло с пискюли в четирите края, няколко любими книги и колекция от малки цветни стъклени чаши за свещи. От Хелън и Уинтърборн получи красиво ново писалище с множество чекмеджета и отделения, и вграден златен часовник.

Къщата се поддържаше добре от група любезни прислужници, които бяха доста по-млади от прислугата в приората Евърсби, а и в Херънс Пойнт. Всичките работеха усърдно, за да задоволят изискванията на икономката госпожа Бристоу, която ръководеше ефективно ежедневните им задължения. Тя се отнасяше към Пандора със смесица от приятелско отношение и уважение, макар че напълно разбираемо се озадачи от пълната липса на интерес у новата графиня към домашните дела.

Всъщност имаше няколко дребни неща, която Пандора се изкуши да спомене. Следобедният чай, например. Времето за чай беше тачен ритуал за Рейвънелови дори в дните, когато не можеха да си го позволят. Всеки следобед се гощаваха с обилна селекция от тарталетки и кексчета, подноси с бисквити и рола, кифлички и миниатюрни сладки пудинги, а димящите кани с току-що сварен чай се поднасяха на равни интервали.

Чаят в това домакинство обаче се състоеше от обикновен мъфин или една кифличка с боровинков пълнеж, поднесени с масло и буркан мармалад. Което бе напълно достатъчно, всъщност, но когато Пандора се сетеше за продължителните, обилни следобедни закуски на Рейвънелови, това ѝ се струваше доста скучно и скромно. Проблемът се криеше в това, че ако се намесеше дори съвсем малко в управлението на домакинството, това щеше да доведе до нови намеси и отговорности. Затова по-разумно беше да си мълчи и да си яде мъфина. Освен това сега, когато имаше собствена карета, можеше да посещава Катлийн за чай, когато пожелаеше.

Мисълта за каретата ѝ напомни за лакея.

Тя вдигна месинговото звънче от бюрото и го разклати колебливо, чудейки се дали Драго ще се отзове. Малко по-късно той стоеше на прага.

— Милейди.

— Влез, Драго.

Той беше едър, мускулист мъж с широки рамене, които бяха идеални за ливреята на лакей, но незнайно защо дългополото палто, бричовите до коленете и копринените чорапи изобщо не му отиваха. Той, изглежда, се чувстваше неловко, сякаш тъмносиньото кадифе и златните ширити нараняваха достойнството му. Докато я гледаше с напрегнатите си черни очи, тя забеляза малък белег във формата на полумесец, който започваше от края на лявата му вежда и продължаваше почти до крайчето на окото, неизменно напомняне за някакво опасно преживяване преди много време. Черната му брада, къса и спретнато подстригана, изглеждаше непробиваема като козина на видра.

Пандора го погледна замислено. Това беше човек, който се опитваше да даде най-доброто от себе си в една неудобна за него ситуация. Тя разбираше това чувство. И брадата... тя беше символ, независимо дали той го осъзнаваше или не. Знак, че в компромиса със себе си е готов да стигне само дотук. Тя разбираше и това.

— Как искаш да произнасям името ти? — попита тя. — Лорд Сейнт Винсът твърди, че се произнася с „ах“ по средата, но съм чувала икономът да го произнася с удължено „а“.

— И двата начина не са правилни.

Както бе успяла да научи от краткото им излизане предишния ден, той предпочиташе да използва минимално количество думи.

Тя го погледна озадачено.

— А защо не каза нищо?

— Никой не попита.

— Добре, аз те питам.

— Произнася се като дракон, но без „н“.

— О! — Устните на Пандора се разтеглиха в усмивка. — Така ми харесва много повече. Ще ти викам Драко.

Той свъси вежди.

— Казвам се Драго.

— Да, но ако сменим само една буква, хората винаги ще знаят как да го произнасят, а най-важното е, че *всички* харесват дракони.

— Не искам да ме харесват.

С въгленочерната си коса и тъмни очи — и начина, по който изглеждаше точно в този момент, сякаш наистина бе способен да издиша огън — прякорът му подходеше идеално.

— Няма ли поне да размислиш... — започна Пандора.

— Не.

Тя го погледна замислено.

— Ако си обръснеш брадата, ще се окаже ли, че си невероятно красив?

Бързата смяна на темата като че ли леко го извади от равновесие.

— Не.

— Ами във всеки случай лакеите не могат да имат бради. Мисля, че законът е такъв.

— Няма такъв закон.

— Но е традиция — рече проникновено тя, — а пренебрегването на традициите е почти като нарушаването на закон.

— Кочияшът има брада — отбеляза той.

— Да, на кочияшите им е позволено, но на лакеите не. Боя се, че трябва да се отървеш от нея. Освен ако...

Той присви очи, осъзнавайки, че тя се кани да нанесе последен удар.

— Освен ако?

— Склонна съм да пренебрегна неподходящото ти лицево окосмяване, ако ми позволиш да те наричам Драко. Ако откажеш, и брадата си заминава.

— Брадата остава — отсече той.

— Много добре. — Пандора се усмихна удовлетворено. — Каретата ми трябва да е готова за два часа, Драко. Това е всичко засега.

Той кимна навъсено и се накани да си върви, но се спря на прага, когато отново чу гласа на Пандора:

— Искам да попитам само още нещо. Харесва ли ти да носиш ливрея? — Драго се обърна с лице към нея. Колебанието му накара Пандора да поясни: — Имам си причина да питам.

— Не, не ми харесва. Твърде много плат хвърчи наоколо... — Той с презрение подметна разкроените пешове на ливреята. — А отгоре е твърде тясна, за да позволи на човек да движи както трябва ръцете си. — Драго огледа униформата си и добави с отвращение: — Ярки цветове. Златни ширити. Приличам на голям паун.

Пандора го погледна със съчувствие.

— Всъщност — рече откровено тя, — ти не си точно лакей, а телохранител, който изпълнява задълженията на лакей. Вътре в къщата, когато помагаш на иконома с поднасянето на вечерята и други такива неща, предполагам, че ще настояват да носиш ливрея. Но когато ме придружаваш навън, мисля, че е най-добре да носиш своите дрехи, както подхожда на частен телохранител. — Тя се поколеба, преди да добави: — Виждала съм как уличните хлапета и хулигани дразнят униформените лакеи, особено в по-отдалечените части на града. Не е нужно да ставаш обект на подобни подигравки.

Раменете му леко се отпуснаха.

— Да, милейди. — Преди да се обърне, тя можеше да се закълне, че видя лека усмивка, която проблесна в дълбините на брадата му.

Мъжът, който придружи Пандора до каретата, представляваше една много по-различна версия на Драко от притеснения лакей, стегнат в ливрея. Той се движеше със спокойна увереност, облечен в костюм, състоящ се от добре ушити черно палто и панталони, и тъмносива жилетка. Брадата, която бе изглеждала ужасно не на място на лицето на лакей, сега си беше съвсем в реда на нещата. Човек дори можеше да каже, че изглежда елегантно, ако не беше толкова лишен от чар. Но пък от драконите не се очакваше да бъдат очарователни.

— Къде искате да отидете, милейди? — попита Драко, след като спусна стъпалцата на каретата.

— В печатница „О’Кеър“ на улица Фарингдън.

Той я стрелна с поглед.

— В Кларкънуел?

— Да. Намира се в производствената сграда „Фарингдън“, зад...

— Където са трите затвора в Кларкънуел.

— Освен това има продавачи на цветя, производители на свещи и други уважавани бизнеси. Районът отново се разработва.

— От крадци и ирландци — рече мрачно Драко, докато Пандора се качваше в каретата. Той ѝ подаде кожената чанта, пълна с документи, скици и прототипове на играта и тя я постави на седалката до себе си. След като затвори вратата на каретата, той отиде да седне отпред до кочияша.

Пандора си беше съставила списък с печатари, преди да стесни избора си до трима. Печатница „О’Кеър“ представляваше особен интерес, защото собственик беше вдовица, поела бизнеса след смъртта на съпруга си. На Пандора ѝ харесваше мисълта да подкрепя и други жени, които се занимаваха с бизнес.

Кларкънуел трудно можеше да се нарече най-опасното място в Лондон, макар че репутацията му беше помрачена от взривовите в затвора преди девет години. Финианското братство, тайно общество, което се бореше за самоуправление на Ирландия, неуспешно се бе опитало да освободи един от членовете си, като взриви дупка в стената на затвора, което доведе до смъртта на дванайсет души и раняването на десетки други. В резултат на това обществото реагира с вражда и омраза към ирландците, която трудно избледняваше. Което, според Пандора, беше жалко, защото стотици хиляди мирни ирландски граждани на Лондон щяха да страдат заради действията на малцина.

Някогашният уважаван район, населен с представители на средната класа, беше навлязъл в трудни времена. Кларкънуел изобилстваше от високи, построени нагъсто сгради, притиснати между запуснати имоти. Строителството на нови пътища някой ден сигурно щеше да облекчи задръстванията, но засега беше създадо поредица от отбивки, които бяха направили някои части от улица Фарингдън трудни за достъп. Флийт Дич, реката, превърната в канал, беше покрита с пътна настилка, но зловещото ѝ бълбукане понякога се чуваше — и вонята ѝ се долавяше, за нещастие — през решетките в паважа. Когато доближиха временния терминал на гарата на Фарингдън Стрийт и голямото товарно депо, което беше построено от железопътната компания, въздухът бе прорязан от громоленето и свирките на влакове.

Каретата спря пред една тухлена сграда, боядисана в червено и жълто. Сърцето на Пандора подскочи от въодушевление, когато съзря магазина с врата посред фасадата и фронтон над входа. Върху фронтоната със златни букви бе изписано „Печатница О’Кеър“.

Драко побърза да отвори вратата и посегна към чантата на Пандора, преди още да е спуснал стълбичката. Докато Пандора слизаше от каретата, той внимаваше полата ѝ да не докосва колелото. Но вместо да изчака отвън, както би постъпил един лакей, той влезе вътре и застана до вратата.

— Не е необходимо да ме чакаш в магазина, Драко — промърмори Пандора, когато мъжът ѝ подаде чантата. — Срещата ми ще продължи поне един час. Можеш да отидеш някъде и да пийнеш бира или нещо друго.

Той пренебрегна предложението ѝ и остана на мястото си.

— Посещавам печатар — не се въздържа да посочи Пандора. — Най-лошото, което може да ми се случи, е да се порежа на хартия.

Никаква реакция.

Пандора въздъхна, обърна се и отиде до първия от поредицата щандове в просторната зала, които я разделяха на няколко отдела. Печатницата беше най-прекрасното хаотичното и пъстроцветно място, което бе виждала, с изключение може би на универсалния магазин „Уинтърборн“, който беше като пещерата на Аладин със своите искрящи стъкла, бижута и луксозни предмети. Но това беше един очарователно нов свят. Стените бяха безразборно обсипани с карикатури, картички, театрални афиши, щампи, вестничета и екрани за куклен театър. Въздухът бе наситен с опияняваща смесица от мирис на хартия, мастило, лепило и химикали, аромат, който подтикваше Пандора да грабне една писалка и трескаво да започне да рисува нещо. В дъното на печатницата потракваха машини, чираците работеха в непрекъснат ритъм с ръчните преси.

Над главите им, на стотици опънати въжета, бяха окачени да съхнат десетки издания. Навсякъде се виждаха купчини дебел картон за подвързии и картички, и високи колони от хартия в огромни количества и разновидности, каквито Пандора не беше виждала през живота си. Щандовете бяха отрупани с подноси с печатарски форми, върху които бяха гравирани букви, животни, птици, хора, звезди, луни, коледни символи, превозни средства, цветя и хиляди други прекрасни образи.

Тя обожаваше това място.

Към нея се приближи млада жена. Беше спретната, слаба и гърдеста, с къдрава кестенява коса и лешникови очи с дълги мигли.

— Лейди Сейнт Винсът? — попита тя и направи дълбок реверанс. — Аз съм госпожа О'Кеър.

— Приятно ми е — отвърна грейналата Пандора.

— Никога не съм била толкова заинтригувана, колкото от вашето писмо — каза госпожа О'Кеър. — Настолната ви игра ми се струва

много интересна, милейди. — Говореше изискано, с напевен ирландски акцент. В нея имаше някаква жизненост, която веднага допадна на Пандора. — Искате ли да седнем и да обсъдим плановете ви?

Двете отидоха да седнат на масата в едно оградено местенце до стената. През следващия един час разговаряха за играта на Пандора и компонентите, които ще са нужни за нея, а тя вадеше скици, бележки и прототипове от кожената чанта. Играта беше магазинен тип, с пулове, които се местеха по пътечка из различните отдели на хитроумно разработения магазин. Щеше да включва търговски картички, игрални пари и карти на късмета, които щяха или да помагат, или ще задържат прогреса на играчите.

Госпожа О'Кеър прие ентузиастично проекта и започна да прави предложения за различни материали, които да се използват за компонентите на играта.

— Най-важният въпрос е сгъваемата игрална дъска. Можем да направим литографския печат директно върху нея с плоскопечатна машина. Ако искате многоцветна дъска, можем да създадем метални пластини за всеки цвят — пет-десет ще бъдат достатъчни — и да напластяваме мастилото върху дъската, докато не бъде завършен образът. — Госпожа О'Кеър разгледа замислено нарисуваната на ръка от Пандора дъска. — Много по-евтино ще бъде, ако направим черно-бели образи, а вие наемете жени, които да оцветят на ръка картините. Но така, разбира се, ще стане доста по-бавно. Ако настолната ви игра се търси много, което ще стане, сигурна съм, ще печелите много повече, ако я произвеждате изцяло на машина.

— Предпочитам оцветяването на ръка — каза Пандора. — Така ще осигуря работя на жени, които се опитват да издържат себе си и семействата си. Не трябва да се мисли само за печалбата.

Госпожа О'Кеър я изгледа продължително с топли очи.

— Възхищавам се на мисленето ви, милейди. Много. Повечето дами с вашето положение, ако изобщо мислят за бедните, едва ли правят нещо друго, освен да плетат чорапи и шапки за благотворителните групи. Бизнесът ви ще помогне на бедните много повече от плетивата.

— Надявам се — каза Пандора. — Повярвайте ми, моето плетене няма да помогне на никого.

Жената се засмя.

— Наистина ви харесвам, милейди. — Тя се изправи и чевръсто потърка ръце. — Елате в задната стая, ако обичате, за да ви дам няколко мостри, които да разгледате вкъщи.

Пандора събра документите и материалите си и ги прибра в чантата. Погледна през рамо към Драко, който я наблюдаваше от вратата. Щом видя, че тя тръгва към задната част на магазина, той пристъпи напред, но тя поклати глава и му даде знак да остане на мястото си. Мъжът се намръщи леко, но скръсти ръце и остана до вратата.

Пандора последва госпожа О'Кеър покрай високия до кръста щанд, където две момчета се занимаваха със сверяване на страници. Вляво един чирак работеше на голяма печатна преса с огромни зъбни колела и ръчки, а друг мъж се занимаваше с машина с големи медни цилиндри, които без прекъсване отпечатваха образи върху дълги хартиени рула.

Госпожа О'Кеър я въведе в семпла стая, претъпкана с материали. Тръгна покрай стената, покрита с рафтове и чекмеджета, и започна да събира парчета хартия, картони, дъски, платове за подвързии и разнообразни печатни мостри. Пандора я следваше плътно, като вземаше всичко и го прибираше в чантата.

Дискретно почукване на вратата ги накара да спрат.

— Най-вероятно е момчето от склада — каза госпожа О'Кеър и тръгна към другия край на стаята. Пандора продължи да се разхожда между рафтовете, а печатарката отвори вратата дотолкова, колкото да се види малко момче, нахлупило такето си ниско над очите. След като размениха тихо няколко думи, госпожа О'Кеър затвори вратата.

— Милейди — каза тя, — моля да ме извините, но трябва да дам инструкции на доставчика. Ще ви притеснява ли, ако ви оставя тук сама за малко?

— В никакъв случай — отвърна Пандора. — Щастлива съм като мида в дълбока вода. — Тя млъкна и се взря в жената, която продължаваше да се усмихва... но лицето ѝ се бе напрегнало неуловимо. — Нещо не е наред ли? — попита загрижено Пандора.

Лицето на жената веднага се проясни.

— Не, милейди, просто не обичам да ме прекъсват, когато съм с клиент.

— Не се притеснявайте заради мен.

Госпожа О'Кеър отиде до един шкаф с чекмеджета и извади отвътре разтворен плик.

— Ще се върна, преди да сте успели да приклепнете, да се засилите и да скочите.

Когато печатарката излезе от склада и затвори плътно вратата зад себе си, нещо падна на пода след нея. Лист хартия.

Намръщена, Пандора остави чантата си на пода и отиде да вдигне листчето. От едната страна беше празно, а от другата като че ли имаше отпечатани различни мостри типографски печат, но не бяха подредени като напечатани на машина. Дали беше паднало от плика, който госпожа О'Кеър бе извадила от чекмеджето? Дали не беше нещо важно?

— По дяволите — промърмори тя. Отвори вратата и тръгна след печатарката, като извика името ѝ. Когато не получи отговор, Пандора продължи предпазливо пред слабо осветената галерия, която стигаше до работната площ в склада. Малките прозорчета под покрива пропускаха мътна светлина, която падаше върху литографски пулове и метални плаки, цилиндри, машинни части и купчини от филтърни улеи и съдини. Тежката миризма на масло и метал беше примесена с познатия остър мирис на дървени стърготини.

Когато Пандора излезе от галерията, тя вида госпожа О'Кеър да стои заедно с един мъж до масивната парна печатарска машина. Той беше висок и здрав на вид, с квадратно лице и широка, изпъкнала брадичка. Светлокос и с бледа кожа, той имаше толкова светли вежди и мигли, че почти не се забелязваха. Макар да бе облечен в обикновени тъмни дрехи, стилният му цилиндър можеше да бъде носен единствено от богат човек. Който и да беше той, със сигурност не бе доставчик.

— Простете ми — каза Пандора, като се приближи до тях, — исках да попитам... — Тя млъкна внезапно, щом госпожа О'Кеър се обърна към нея. Ужасът в очите на жената беше толкова стряскащ, че съзнанието на Пандора се изпразни от съдържание. Погледът ѝ се върна към непознатия, чиито очи, наподобяващи тези на кобра, я гледаха така, че кожата ѝ настръхна.

— Здравейте — рече Пандора с тих глас.

Той пристъпи към нея. Нещо в движенията му породило у нея същото чувство, което изпитваше при вида на приближаващ се

тичешком паяк или вълнообразните движения на змия.

— Милейди — извика госпожа О'Кеър, като застана бързо на пътя му и улови Пандора за ръката, — складът не е място за вас... хубавите ви дрехи... тук навсякъде има масло и мръсотия. Нека ви заведе отново отзад.

— Съжалявам — рече объркано Пандора и се остави в ръцете на жената, която я преведе бързо през галерията до офисите на магазина. — Не исках да прекъсвам срещата ви, но...

— Не сте. — Жената се засмя пресилено. — Доставчикът тъкмо ми казваше, че има проблем с една от поръчките. Боя се, че веднага трябва да се погрижа за нея. Надявам се, че съм ви дала достатъчно информация и мостри.

— Да. Проблеми ли ви създадох? Съжалявам...

— Не, но ще е най-добре веднага да си тръгнете. Имам твърде много работа. — Тя изведе бързо Пандора от офиса и грабна чантата ѝ за дръжките без да спира. — Ето ви чантата, милейди.

Объркана и огорчена, Пандора вървеше след нея през магазина към входната врата, където я очакваше Драко.

— Боя се, че не знам колко време ще отнеме — каза госпожа О'Кеър. — Проблемът с поръчката, имам предвид. Ако се окаже, че ще сме твърде заети, за да отпечатаме играта ви, има една печатница, която лично препоръчвам. „Пикърсгил“, в Марлиборн. Много са добри.

— Благодаря ви — каза Пандора и я погледна загрижено. — Отново съжалявам, ако съм направила нещо погрешно.

Печатарката се усмихна леко, макар напрежението да не я напускаше.

— Благословена да сте, милейди. Желая ви всичко най-добро. — Погледът ѝ прескочи върху неразгадаемото лице на Драко. — Най-добре си вървете бързо — заради строежите уличното движение става ужасно привечер.

Драко кимна отсечено. Той взе чантата от Пандора, отвори вратата и безцеремонно я изведе навън. Двамата преминаха по дървената алея до очакващата ги карета.

— Какво се случи? — попита бързо той, докато я насочваше покрай една изгнила дупка в дъските.

— О, Драко, всичко беше толкова странно. — Пандора му описа бързо случилото се, думите ѝ се застъпваха, но той като че ли успя да разбере с лекота всичко. — Не трябваше да ходя в склада — завърши тя с разкаяние в гласа. — Но аз...

— Да, не е трябвало. — Това не беше смърряне, а просто тихо потвърждение.

— Мисля, че не е хубаво, че видях този мъж. Може би между него и госпожа О'Кеър има някаква романтична връзка, която не искат да разкриват. Но не ми изглеждаше така.

— Видяхте ли нещо друго? Нещо в склада, което не е изглеждало на място?

Пандора поклати глава, а междувременно вече бяха стигнали каретата.

— Не се сецам за нищо.

Драко отвори вратата и свали стълбичката.

— Искам с кочияша да ме почакаете тук пет минути. Трябва да свърша нещо.

— Какво? — попита Пандора, докато се качваше в каретата. Седна и пое чантата от ръцете му.

— Зовът на природата.

— Лакеите всъщност не изпитват зова на природата. Или поне от тях не се очаква да го споменават.

— Спуснете щорите — каза ѝ той. — Заключете вратата и не я отваряйте за никого.

— Ами ако си ти?

— За никого — повтори търпеливо Драко.

— Трябва да си измислим таен сигнал. Специално почукване...

Той затвори плътно вратата, преди да е успяла да завърши изречението си.

Раздразнена, Пандора се отпусна на седалката. Ако имаше нещо по-лошо от скуката или тревогата, то беше да чувстваш и двете неща едновременно. Тя затисна ухото си с длан и потупа леко с пръст по черепа си в опит да заглуши пищенето. Необходими ѝ бяха няколко минути сериозно потупване. Накрая чу гласа на Драко до каретата и почувства лекото поклащане, когато той се качи на капрата до кочияша. Каретата потегли и продължи по Фарингдън извън Кларкънуел.

Когато се върнаха в къщата на Куинс Гейт, Пандора почти умираше от любопитство. Насили се да вложи цялото си търпение, за да не изхвърчи през вратата, когато Драко я отвори и спусна стълбичката.

— Върна ли се в печатницата? — попита тя, без да става от мястото си. Нямахше да е прилично да стои отвън и да разговаря с него на улицата, но когато се приберяха в къщата, нямаше да разполагат с уединение. — Говори ли с госпожа О'Кеър? Видя ли мъжа, за когото ти казах?

— Промъкнах се вътре, за да огледам — призна Драко. — Тя изобщо не беше доволна, но никой там не можа да ме спре. Не видях мъжа.

Той отстъпи назад в очакване Пандора да слезе от каретата, но тя не помръдна. Беше сигурна, че има нещо, което не ѝ казва. Щеше да разговаря за него с Гейбриъл, а тя щеше да го научи от втора ръка.

Когато той се приближи до вратата и я погледна въпросително, Пандора направо му каза:

— Ако искаш да ти се доверя, Драко, не трябва да криеш нищо от мен, иначе никога няма да съм сигурна в теб. Освен това като укриваш важна информация, не ме защитаваш. Дори обратното. Колкото повече знам, толкова по-малка е вероятността да направя нещо глупаво.

Драко се замисли и омекна.

— Минах през офисите и отидох в склада. Видях... разни неща тук и там. Стъкло и гумени тръби, метални цилиндри, следи от химикали на прах.

— Но тези неща са нещо обичайно в печатниците, нали?

Между черните му вежди се появи бръчка и той кимна.

— Тогава какво те притеснява? — попита тя.

— Освен това се използват и за направата на бомби.

ГЛАВА 18

Щом Гейбриъл се прибра у дома след прекарания в различни срещи дълъг ден, той бе посрещнат от Драго, който го очакваше в приемната.

— Милорд. — Мъжът се приближи да му помогне, но беше избутан нарочно настрани от главния лакей, който взе шапката и ръкавиците на Гейбриъл. Той прикри усмивката си, защото знаеше, че Драго още не беше свикнал с малките ритуали в домакинството. Определени задачи изискваха прислужници с по-висок статус и трудно можеха да бъдат отстъпени.

След като стрелна с язвителен поглед гърба на първия лакей, Драго насочи вниманието си към Гейбриъл.

— Може ли да поговорим, милорд?

— Разбира се. — Гейбриъл го поведе към близката дневна, където двамата застанаха до един от еркерните прозорци.

Докато Драго му описваше накратко посещението в печатницата в Кларкънуел, включително преждевременното им напускане и подозрителните предмети в офисите и склада, Гейбриъл слушаше с все по-смръщено лице.

— Какво беше химичното съединение? Можеш ли да предположиш?

Вместо отговор Драго измъкна малка, запушена с коркова тапа стъклена колба от джоба на палтото си и му я подаде. Гейбриъл я вдигна пред очите си и я завъртя бавно, като гледаше търкалящите се вътре подобни на сол гранули.

— Хлорид или поташ — каза Драго.

Това беше често срещан и лесно разпознаваем химикал, използван в сапуните, перилните препарати, кибритените клечки, фойерверките и мастилото. Гейбриъл му върна колбата.

— Повечето хора няма да намерят повод за притеснение, ако го открият в печатница.

— Не, милорд.

— Но на теб нещо ти се струва не както трябва.

— Заради общата атмосфера. Начинът, по който се държеше госпожа О'Кеър. Мъжът, когото видя лейди Сейнт Винсът. Нещо не е наред в онова място.

Гейбриъл се подпря на перваза под еркерния прозорец, погледна към тихата улица и забарабани с пръсти по дървената ламперия.

— Вярвам на инстинктите ти — рече най-накрая той. — Бил си свидетел на доста неприятности, за да предусещаш появата на поредната. Но полицията няма да ти обърне никакво внимание заради липсата на доказателства. А аз не познавам нито един детектив в целия отдел, който да не е корумпиран или идиот.

— Знам с кого да говоря.

— С кого?

— Не обича да споменават името му. Твърди, че лицата и навиците на повечето лондонски детективи са твърде добре познати, за да могат да свършат работа. Скоро ще направят чистка в департамента и ще създадат специален отдел. Това е тайна, между другото.

Гейбриъл повдигна вежди.

— Как така ти знаеш всичко това, а аз не?

— Напоследък отсъствахте — отвърна Драго. — Нещо, свързано със сватба.

Устните на Гейбриъл потрепнаха в усмивка.

— Говори колкото се може по-скоро с твоята връзка.

— Ще отида тази вечер.

— Още нещо. — Гейбриъл се поколеба; може да се каже, че се ужасяваше от отговора на въпроса, който се канеше да зададе. — Имаше ли някакви проблеми с лейди Сейнт Винсът? Тя спореше ли с теб, опитваше ли да се изплъзне?

— Не, милорд — отвърна спокойно Драго. — Тя е яка.

— О — рече изненадано Гейбриъл. — Добре. — После се изкачи на горния етаж, за да потърси жена си, докато размишляваше върху думите на Драго. На лондонския уличен жаргон да наречеш някого як беше най-високата възможна похвала, която се използваше само за мъж, който е изключително верен и добросърдечен. Гейбриъл никога не беше чувал от устата на Драго подобен комплимент за когото и да било. Всъщност досега не беше чувал и жена да бъде наречена яка.

Гласът на Пандора прозвуча откъм спалнята, където се преобличаше и оправяше косата си. По негово настояване тя спеше всяка нощ в леглото му. Първоначално беше възразила с половин уста, като отбеляза, че спи неспокойно, което беше истина. Но винаги когато го събуждаше с въртенето си, той разрешаваше проблема ѝ — и своя — като я любеше, докато тя не заспеше изтощена.

Когато се приближи до стаята, Гейбриъл се усмихна, щом чу Айда да изнася лекция за дамската изтънченост, очевидно вдъхновена от някаква статия в местния вестник.

— ... дамите не трябва да тичат от стая в стая в опит да помагат на хората — казваше камериерката. — В статията пише, че трябва да се облегнете на файтона, крехка и изнурена, за да карате хората да помагат на вас.

— И да съм в тежест на всички? — отвърна разгорещено Пандора.

— Всички се възхищават на изтънчените дами — уведоми я камериерката ѝ. — Статията цитира лорд Байрон: „Каква сладост се крие в слабостта на жената.“

— Чела съм доста Байрон и съм сигурна, че никъде не е писал такива глупости — отвърна възмутено Пандора. — Слабост, дръжки. Кой е този вестник? Достатъчно ужасно е, че съветва здравите жени да се държат като болни, но да използва неправилни цитати...

Гейбриъл почука на вратата и гласовете утихнаха. Той бутна вратата с безизразно лице и беше посрещнат от очарователната гледка на съпругата си, облечена само в корсет, риза и гащички.

Пандора го погледна ококорено и се изчерви от главата до петите. Прокашля се и рече задъхано:

— Добър вечер, милорд. Аз... обличам се за вечеря.

— Виждам. — Погледът му я обходи бавно, спря се върху леката издутина на гърдите ѝ, които бяха повдигнати нагоре от корсета.

Айда грабна една захвърлена на пода рокля и каза на Пандора:

— Милейди, ще ви донеса халат...

— Не е необходимо — каза Гейбриъл. — Аз ще се погрижа за съпругата си.

Смутена, Айда приклепна в реверанс и излезе, като затвори вратата след себе си.

Пандора стоеше неподвижно и когато Гейбриъл се приближи към нея, усети излъчваната нервна енергия.

— Аз... предполагам, че Драко е разговарял с теб.

Името го накара да повдигне вежда, но не го коментира. Погледът му се плъзна по тревожната бръчка на челото ѝ, потръпващите пръсти на ръцете и краката, ококорените като на наказано дете очи, и го заля вълна от топла нежност.

— Защо си толкова притеснена, когато си с мен, любима? — попита тихо той.

— Мислех си, че си ядосан, защото влязох сама в склада.

— Не съм ядосан. Просто леко ме тормози мисълта, че нещо може да ти се случи. — Той улови едната ѝ ръка, придърпа я до близкия стол и седна, като я разположи на коляното си. Тя се отпусна облекчено и обгърна врата му с ръце. Носеше някакъв парфюм, нещо цветно и свежо, но той предпочиташе коприненото, солено ухание на кожата ѝ, по-силно от който и да е афродизиак. — Пандора, не можеш да поемаш рискове, като ходиш на непознати места без защита. Твърде важна си за мен. Освен това, ако лишаваш Драго от възможността да сплашва хората, ще го деморализираш.

— Ще го запомня за следващия път.

— Обещай ми.

— Обещавам. — Тя отпусна глава на рамото му. — Какво ще стане сега? Драко ще разкаже ли на полицията за онова, което видя?

— Да, и докато не разберем дали си струва да се разследва, предпочитам да не се отдалечаваш много от дома.

— Гейбриъл... Госпожа О'Кеър е приятна жена. Много е мила и ме подкрепя за компанията, и съм сигурна, че никога не би наранила нарочно човек. Ако се е замесила в нещо опасно, вината не може да е нейна.

— Нека те предупредя, любов моя: понякога хората, на които искаш да вярваш, ще те разочароват. Колкото повече научаваш за света, толкова по-малко илюзии ще ти остават.

— Не искам да ставам циник.

Гейбриъл се усмихна.

— Малко цинизъм прави човек много по-защитен оптимист. — Той я целуна по врата. — Така, сега да решим как да те накажа.

— Да ме накажеш?

— М-м-м. — Ръцете му зашариха по слабите ѝ голи крака. — Няма да можеш да си научиш урока както трябва, ако не го наложа насила.

— И какъв избор имам?

— Всичките започват със свалянето на гащичките ти.

Гейбриъл почувства усмивката ѝ, когато я целуна.

— Времето до вечеря е малко — каза тя и се отдръпна, когато той посегна към връвчицата на кръста ѝ.

— Може да се изненадаш какви неща съм способен да свърша за пет минути.

— Съдейки по скорошния ми опит, изобщо няма да се изненадам.

Гейбриъл се засмя, наслаждавайки се на безсрамието ѝ.

— Предизвикателство. Добре, вече може изобщо да забравиш за вечерята.

Пандора се бореше и пискаше, докато той свали гащичките ѝ и я придърпа плътно в скута си, като остави краката ѝ да висят отстрани. Корсетът, с твърдия си плат и банели, принуждаваше гърба ѝ да стои изправен. Той свали ризата от раменете ѝ и повдигна гърдите ѝ от поддържащите чашки на корсета. Целуна белите извивки, бавно пое меките розови зърна с устни, облиза ги с език. Дишането ѝ се затрудняваше от стягащия корсет и тя посегна към предните кукички.

Гейбриъл ѝ попречи, като я улови нежно за китките и ги издърпа зад врата ѝ.

— Не го събличай — промърмори той, като попречи на възраженията ѝ с целувки.

Настани по-удобно задничето ѝ между разтворените си колене. С едната си ръка придържаше гърба ѝ, а другата плъзна между бедрата ѝ. Пръстите му гъделичкаха и търкаха устните и копринената кожа между тях, докато Пандора не потрепери в скута му. Знаеше какво се случва с нея, как корсетът пренасочваше усещанията под кръста ѝ в непознати посоки. Притисна върха на пръста си точно над скрития връх на клитора ѝ и леко го раздвижи. Стоновете ѝ станаха по-силни. Пръстът му заобиколи набъбналата пъпка, стигна до малката пещера под нея и потъна вътре. Хълбоците ѝ се раздвижиха, мускулите ѝ се опитваха да се стегнат около дразнителя.

Гейбриъл измъкна пръста си от нея и продължи да си играе, да я кара да чака, а тя се гънеше и извиваше с нарастващо неудовлетворение. Галеше я умело, като избягваше мястото, където най-силно искаше да го почувства. Погледът ѝ натежа и се разфокусира, лицето ѝ пламна. Той я задържа на ръба на кулминацията, като се отдръпваше всеки път, когато изглеждаше, че еротичното мъчение щеше да се прелее в удоволствие.

Обхвана тила ѝ със свободната си ръка и приближи устата ѝ към своята, а тя го целуна почти грубо, като се опита да всмуче езика му в устата си. Той се подчини и притисна цялата си длан между бедрата ѝ, наслаждавайки се на влажната мекота.

Пандора прекъсна целувката с въздишка, отпусна се напред и положи глава на рамото му.

Омилостивен, той я вдигна и я отнесе до леглото. Пусна я да стъпи на пода и я наведе над дюшека. Тя посегна към него, като видимо трепереше, докато той разкопчаваше панталона си. Плътта му бе твърда и почти неприлично уголемена, слабините му пулсираха болезнено при вида на съпругата му, която лежеше там в очакване, толкова неподвижна и доверлива. Толкова невинна. Той си спомни онова, което ѝ бе казал, че има някои неща, които джентълмените не искат от съпругите си. Тя беше отвърнала нещо за задръжките, но очевидно нямаше представа какво е имал предвид.

Ръката му се отпусна върху корсета и се поколеба над връзките му. В главата му кръжаха еротични мисли и той не искаше да ги крие от нея. Не беше сигурен дали разкриването на тайните му желания ще промени чувствата ѝ към него. Но ако съществуваше жена, която можеше да е едновременно съпруга и любовница, която можеше да го приеме такъв, какъвто бе, включително с тайните му копнежи и глупави фантазии, то това бе тя.

Преди да е успял да размисли, той дръпна връзките на корсета. Посегна безмълвно към ръцете на Пандора, като ги изви зад гърба ѝ. Тя се напрегна, но не се възпротиви. Позата изтегли раменете ѝ назад и повдигна задничето ѝ нагоре. Сърцето му биеше ускорено, когато сръчно привърза китките ѝ към корсета, като внимаваше да не ги стяга силно.

Видът на тялото ѝ го изпълни с изпепеляваща горещина. Той коленичи задъхано и докосна задничето ѝ. Усети смущението и

любопитството ѝ и видя как китките ѝ колебливо се размърдват. Тя беше полугола, а той напълно облечен, но никога не се беше чувствал по-разголен. Изчака реакцията ѝ, готов да я освободи веднага, ако възрази. Но тя мълчеше и не помръдваше, освен в ритъма на дишането си.

Ръката му бавно се плъзна между краката ѝ и ги накара да се разтворят. Сграбчи болезнената си ерекция и вкара главичката в пламналата ѝ плът, напред и назад. Гърбът ѝ се изви, пръстите ѝ започнаха да се свиват и разпускат като нежни пипала на анемония. Тя издаде тих, гърлен звук и се притисна към него, знак не само за позволение, но и за удоволствие. Очевидно в бъдеще щеше да му позволи както това, така и други интимности, стига все така да му вярваше.

Пламнал от облекчение и възбуда, той се наведе над нея и изръмжа няколко думи, едни нежни, други груби, но вече беше изгубил напълно контрола над себе си. В мига, в който влезе в нея, тя извика и се разтърси, вътрешните ѝ мускули се стегнаха, когато тласъците му почти я повдигнаха от пода. Той продължи да тласка до самата ѝ кулминация, до последното потреперване и когато тя най-после се отпусна неподвижна и задъхана, той протегна ръка и развърза връзките.

Качи се на леглото заедно с нея и бързо развърза корсета ѝ. Затвори го и разкъса тънката ѝ риза. Наведе се над нея и облиза пътечка от пъпа до гърдите ѝ. Тя се извъртя, сякаш искаше да избяга, и се засмя задъхано, когато той изръмжа и прикова хълбоците ѝ към дюшека. Но на него изобщо не му беше весело, желанието го влудяваше. Възседна я и я прониза грубо, докато жезълът му не намери правилния ъгъл. Когато се плъзна в нея, вътрешните ѝ мускули го обхванаха здраво и го придърпаха докрай.

Лицето на Пандора се промени и тя се подчини така, както диво същество приема другаря си, хълбоците ѝ се повдигнаха нагоре и го погълнаха. Той засмука устните ѝ и започна да тласка дълбоко и ритмично, докато тя не започна да пъшка. Гейбриъл стегна бедра и започна да криволичи из пещерата ѝ, довеждайки я до нова кулминация. Тя захапа рамото му, заби нокти в гърба му и леката болка го разгорещи до безумие. Потъвайки докрай, той получи собственото си удоволствие, остави го да изригне и да го разтърси, докато не се

изгуби целият в нея, не се подчини напълно на осъзнаването, че не иска друга жена, не иска друга съдба.

ГЛАВА 19

На следващия ден Драко докладва, че връзката му в детективския отдел се е съгласила да посети печатницата в Кларкънуел и да разпита госпожа О'Кеър. Междувременно Пандора можеше да се заеме с обичайната си дейност, тъй като детективът не виждаше причина да вдига тревога.

Новините бяха добре дошли, тъй като Пандора и Гейбриъл вече бяха приели да отидат заедно с Хелън и господин Уинтърборн на театър, последван от късна вечеря. Комедията, възродената „Законен наследник“, се играеше в театър „Хеймаркет Роял Тиътър“, най-модният в Лондон.

— Предпочитам да не те водя на обществени места, докато не приключи разследването — рече намръщено Гейбриъл, докато си обличаше риза в спалнята. — Районът около Хеймаркет е известен като доста опасен.

— Но аз ще бъда с теб — отбеляза Пандора, — и господин Уинтърборн ще бъде там. Освен това Драко настоя да дойде, въпреки че е почивният му ден. Какво би могло да ми се случи? — Тя се огледа в огледалото на махагоновия гардероб и оправи перлената огърлица върху вечерната си рокля.

Гейбриъл изсумтя, докато подгъваше маншетите на ризата.

— Ще ми подадеш ли бутонелите от гардероба?

Тя му ги занесе.

— Защо не позволяваш на Оукс да ти помага? Особено когато се обличаш за официални вечери. Сигурно е доста объркан.

— Вероятно. Но предпочитам да не обяснявам откъде са се появили раничките.

— Какви ранички?

Вместо отговор той отмести настрани предницата на ризата си и показа малките червени белези по рамото си, където се бяха забивали зъбите ѝ.

Разкайна, Пандора се повдигна на пръсти, за да огледа белезите, и силно се изчерви.

— Съжалявам. Мислиш ли, че ще започне да клюкарства за това?

— Мили Боже, не. Както обича да казва самият той: „Дискретността е най-доброто качество на камериера“. Но — главата му се надвеси над нейната, — има някои неща, които предпочитам да запазя за себе си.

— Горкичкият. Изглеждаш така, сякаш си бил нападен от див звяр.

Той се разсмя дрезгаво.

— Само от малка лисичка, която се разгорещи в играта си.

— Трябваше и ти да я ухапеш — отвърна Пандора, заровила лице в гърдите му. — Така щеше да я научиш да се държи по-нежно с теб.

Гейбриъл плъзна ръка по бузата ѝ и леко повдигна главата ѝ нагоре. След като нежно я ухапа по долната устна, прошепна:

— Желая я точно такава, каквата е.

Отвътре Хеймаркет беше луксозен и пищен, с тапицирани седалки и няколко редици ложи, украсени със златисти отливки на антични лири и дъбови венци. Куполообразният розов таван беше покрит с позлатени орнаменти и рисувани на ръка изображения на Аполон, а кристалните полилеи пръскаха ярка светлина върху събралата се отдолу модно облечена тълпа.

Преди да започне представлението, Пандора и Хелън седяха в ложата и разговаряха, а съпрузите им се черпеха с група мъже във фойето. Хелън сияеше в отлично здраве и беше пълна с новини, а и изглеждаше твърдо решена да накара Пандора да ходи заедно с нея на курс по фехтовка за жени.

— Трябва да се научиш да се фехтуваш — настоя тя. — Много добре се отразява на фигурата и дишането, а приятелката ми Гарет — тоест д-р Гибсън — твърди, че е ободряващ спорт.

Пандора не се и съмняваше, че е така, но беше убедена, че поставянето на жена с проблеми с равновесието в близост до остри предмети нямаше да има добър изход.

— Ще ми се да можех — каза тя, — но съм твърде тромава. Знаеш, че не танцувам добре.

— Но учителят по фехтовка ще те научи как да... — Гласът ѝ заглъхна, когато погледна към балкона в същата редица с тяхната лежа. — Господи. Защо онази жена те гледа толкова злобно?

— Коя?

— Онази в лявата половина на балкона. Брюнетката на първия ред. Познаваш ли я?

Пандора проследи погледа ѝ и видя тъмнокоса жена, която се преструваше на заинтригувана от театралната си програма. Беше слаба и елегантна, с класически черти, хлътнали очи с екстравагантни мигли и тънък нос, разположен перфектно над пълни червени устни.

— Нямам представа коя е — отвърна Пандора. — Доста е красива, нали?

— Предполагам. Видях само убийствения ѝ поглед.

Пандора се ухили.

— Очевидно умението ми да дразня хората вече се простира и до онези, които дори не познавам.

Впечатляващата жена седеше до едър възрастен джентълмен с великолепно бакенбарди и интересна двуцветна брада, тъмносива по бузите и около челюстта и бяла на брадичката. Стойката му беше изпъната по военному, сякаш гърбът му бе привързан към полуоска на каруца. Жената докосна ръката му и му прошепна нещо, но той като че ли не забеляза, вниманието му беше съсредоточено върху сцената, сякаш там се играеше някаква невидима пиеса.

Пандора изпита неприятен шок, когато погледите им се срещнаха. Досега никой не я беше гледал с толкова открита омраза. Не можеше да се сети кой би могъл да има причина да я гледа по този начин, освен...

— Мисля, че може би знам коя е — прошепна тя.

Преди Хелън да успее да отговори, Гейбриъл се появи и се настани на празното място до Пандора. Той се обърна така, че рамото му я скри отчасти от погледа на непознатата.

— Това е госпожа Блек и съпругът ѝ, американският посланик — рече тихо той с каменно лице. — Нямам представа защо са тук.

Хелън усети, че това е личен въпрос и бързо се извърна настрана, за да поговори със съпруга си.

— Естествено, че нямаш — промърмори Пандора и с изненада забеляза, че на стиснатата челюст на Гейбриъл подскача мъничко мускулче. Съпругът ѝ, който винаги бе толкова спокоен и уверен, беше на косъм да избухне точно тук, в „Роял Тиътър“.

— Искаш ли да си тръгнем? — попита мрачно той.

— Съвсем не, искам да гледам пиесата. — Пандора би предпочела да умре, вместо да достави на бившата му любовница удовлетворението да напусне театъра. Тя надникна над рамото на Гейбриъл и видя, че госпожа Блек все още я гледа с омраза, сякаш беше направила нещо грешно. За Бога, съпругът на тази жена седеше точно до нея. Защо не ѝ каже да престане да се държи така пред всички? Драматичните погледи вече бяха започнали да привличат вниманието на останалите, които седяха на балкона, както и на някои от ложите в мецанина.

Това сигурно бе истински кошмар за Гейбриъл, чиито постижения и грешки се гледаха под лупа. Той винаги внимаваше да пази в тайна личния си живот и да изглежда неуязвим. Но очевидно госпожа Блек беше решила да покаже ясно на цялото лондонско общество... и на съпругата му... че двамата са били любовници. След като знаеше какъв срам е изпитвал Гейбриъл заради това, че спи със съпругата на друг мъж... и че по този начин това става публично достояние... сърцето я заболя за него.

— Тя не може да ни нарани — каза му тихо Пандора. — Може да ме гледа така, докато ѝ изхвъркнат очите, но това няма да ме притесни ни най-малко.

— Бога ми, това няма да се повтори. Утре ще отида при нея и ще ѝ кажа...

— Не бива. Сигурна съм, че ужасно ще ѝ хареса да отидеш при нея. Но аз ти забранявам.

В очите му блесна опасен пламък.

— *Забраняваш ми?*

Вероятно никой не му беше казвал нещо такова досега. Определено не му харесваше.

Пандора докосна бузата му с облечената си в ръкавица ръка. Знаеше, че демонстрациите на привързаност на обществени места, дори между съпруг и съпруга, бяха изключително неуместни, но в този момент единственото, което имаше значение, бе да го успокои.

— Да. Защото вече си мой. — Тя леко се усмихна, без да отмества очи от него. — Само мой и аз няма да те делия с никого. Не й позволявам да получи дори пет минути от времето ти.

За нейно облекчение Гейбриъл си пое дълбоко дъх и като че се успокои.

— Ти си моята съпруга — каза тихо той и улови ръката й, когато тя понечи да я свали. — Никоя друга жена няма право над мен. — Той разкопча трите перлени копчета на дългата до лакътя ръкавица. Пандора го погледна въпросително. Без да отмества очи от нейните, Гейбриъл започна бавно да издърпва пръстите. Дъхът й секна, когато почувства, че ръкавицата се свлича по ръката й.

— Какво правиш? — прошепна тя.

Гейбриъл не отговори, просто издърпа бавно ръкавицата. Кожата на Пандора се обагри в трескаво червено. Чувственият начин, по който я сваляше, пред толкова много любопитни погледи, я накара да пламне.

Гейбриъл повдигна голата й ръка и притисна устни към чувствителната кожа от вътрешната страна на китката й, преди да целуне дланта й. От тълпата се разнесоха няколко доволно скандализирани ахвания и мърморене. Това беше жест на собственост, на интимност, с който искаше не само да демонстрира страстта, която изпитваше към младата си съпруга, но и да отблъсне бившата си любовница. На следващия ден всички модни салони в Лондон щяха да обсъждат клюката, че лорд Сейнт Винсът е бил видян открито да гали съпругата си в Хеймаркет пред погледа на бившата си любовница.

Пандора не искаше да нарани никого, дори госпожа Блек. Но след като Гейбриъл я погледна предупредително, тя замълча и реши да поговори за това с него по-късно.

За щастие скоро лампите угаснаха и пиесата започна. Пандора успя да се отпусне и да се смее на забавния диалог, което бе доказателство за качеството на продукцията и уменията на актьорите. Но тя усещаше, че Гейбриъл по-скоро търпи представлението, вместо да му се наслаждава.

В антракта, докато Гейбриъл и Уинтърборн се срещнаха с познати в коридора пред ложата, Пандора и Хелън поговориха насаме.

— Скъпа — промърмори Хелън, като улови ръката на Пандора, — от личен опит мога да кажа, че никак не е приятно да научиш за

жените, които мъжът ти е познавал в миналото. Но малцина са водили живот на въздържание преди да се оженят. Надявам се, че няма...

— О, аз не обвинявам Гейбриъл, че е имал любовница — прошепна Пандора. — Не ми харесва, разбира се, но не мога да се оплаквам от недостатъците на другите, когато имам толкова много мои. Преди да се оженим, Гейбриъл ми каза за госпожа Блек и обеща, че ще сложи край на връзката им, което очевидно е направил. Но тя като че ли не го приема твърде добре. — Пандора замълча. — Мисля, че не ѝ е поднесъл новината по правилния начин.

Устните на Хелън потрепнаха.

— Не мисля, че има правилен начин да прекратиш една връзка, колкото и правилно да си подбрал думите.

— Въпросът е защо съпругът ѝ търпи нейното поведение? Тя се опита да направи сцена пред очите му, а той не направи нищо.

Хелън се огледа, за да се убеди, че ложата е съвсем празна, и вдигна програмата си, като се престори, че чете от нея.

— Преди антракта Рис сподели с мен — рече полугласно тя, — че посланик Блек е бил генерал-лейтенант в Юнионистката армия по време на Американската гражданска война. Говори се, че е получил ужасни наранявания в битка, които му пречат да... — Хелън се изчерви и помръдна с рамене.

— Да прави какво?

— Да изпълнява съпружеските си задължения — прошепна Хелън и пламна още повече. — Госпожа Блек е втората му съпруга — когато се запознали, той вече бил вдовец — и очевидно все още е млада жена. Затова е избрал да не обръща внимание на забезките ѝ.

Пандора леко въздъхна.

— Сега дори я съжалявам малко. — След което додаде с крива усмивка: — Но въпреки това не може да има съпруга ми.

След като представлението приключи, Пандора и Гейбриъл тръгнаха бавно по препълнените коридори и фойета към входа на театъра. Хелън и Уинтърборн вървяха няколко крачки пред тях, но се различаваха трудно заради гъстата тълпа. Пиесата бе привлякла изключително много зрители и в един момент Пандора започна да чувства безпокойство.

— Почти стигнахме — промърмори Гейбриъл, който я беше прегърнал покровителствено.

Когато излязоха от театъра, площадът беше още по-препълнен. Хората се тълпяха между шестте коринтски колони, които стигаха почти до ръба на тротоара. Дълга поредица от карети и файтони запълваше улицата и правеше задръствания. На всичкото отгоре събирането на толкова много хора на едно място бе привлякло джебчии, измамници, крадци и просяци от съседните алеи и улички. Виждаше се само един-единствен полицай, който се опитваше да въведе ред, но без особен успех.

— И двете ни карети са блокирани — каза Уинтърборн на Гейбриъл, след като си проправи път през тълпата. Посочи южния край на Хеймаркет. — Спрели са ей там. Ще трябва доста да почакаме, докато се освободи място, за да се приближат.

— Можем да се разходим до тях — каза Гейбриъл.

Уинтърборн го погледна накриво.

— Не го препоръчвам. Група кипри току-що се появи откъм „Пал Мал“ и ще се наложи да минаваме през тях.

— Проститутки ли имате предвид, господин Уинтърборн? — попита Пандора, като забрави да говори приглушено.

Няколко души в тълпата се обърнаха и я погледнаха с повдигнати вежди.

Гейбриъл се усмихна за пръв път тази вечер и притисна главата на Пандора към гърдите си.

— Да, има предвид проститутки — промърмори той и нежно я целуна по ухото.

— А защо им викат кипри? — попита Пандора. — Кипър е остров в Гърция и съм сигурна, че не идват оттам.

— Ще ти обясня по-късно.

— Пандора — възкликна Хелън. — Искам да те представя на няколко от приятелките ми в дамския Клуб за четене, включително госпожа Томас, основателката му. Събрали са се на групичка ей там, до последната колона.

Пандора вдигна поглед към Гейбриъл.

— Имаш ли нещо против да отида с Хелън за малко?

— Предпочитам да останеш с мен.

— Но то е съвсем наблизно — възрази тя. — И без това ще чакаме каретите.

Гейбриъл неохотно я пусна.

— Само застани така, че да мога да те наглеждам.

— Добре. — Пандора го изгледа предупредително. — И не говори с гръцките жени.

Той се усмихна и я изпрати с поглед, докато тя си проправяше път през тълпата заедно с Хелън.

— Госпожа Томас иска да организира клубове за четене за бедните из цял Лондон — каза Хелън на Пандора. — Невероятно е щедра и ужасно чаровна. Веднага ще си допаднете.

— Всеки ли може да се запише в клуба?

— Всеки, който не е мъж.

— Идеално, значи отговарям на изискванията! — възкликна Пандора.

Спряха се до малка групичка жени и Хелън изчака подходящия момент, за да се намеси в разговора.

Застанала до нея, Пандора се уви по-плътено в мекия си бял шал и се заигра с нанизата от перли на шията си.

Внезапно в ухото ѝ прозвуча мелодичен глас — женски глас с американски акцент.

— Ти си просто едно кльоцаво, тромаво дете, точно както те описа. Нали знаеш, че ме посети след сватбата. Дватама се смяхме заедно на детинското ти увлечение по него. Отегчаваш го до смърт.

Пандора се обърна и се озова пред госпожа Нола Блек. Видът ѝ спираше дъха със своята безупречна кожа с цвят на крем, тъмните и дълбоки очи под вежди, които бяха толкова идеално оскубани и подравнени, че приличаха на кадифени ивици. Макар госпожа Блек да беше висока почти колкото Пандора, фигурата ѝ имаше забележителната форма на пясъчен часовник, кръстчето ѝ бе толкова тънко, че около него можеше да се закопчее котешка каишка.

— Това са само празни приказки — отвърна спокойно Пандора. — Не ви е посещавал, защото щеше да ми каже.

Госпожа Блек определено се „надъхваше за битка“, както би се изразил Уинтърборн.

— Никога няма да ти е верен. Всички знаят, че си странно момиче, което е успяло да го подмами в капана на брака. Той

определено цени новите неща, но скоро ще му омръзне и тогава ще те прати в някоя отдалечена провинциална къща.

Пандора се изпълни със смесени чувства. Ревност, защото тази жена бе познавала интимно Гейбриъл и беше означавала нещо за него... и враждебност, но изпитваше и жалост, защото в хапещия мрак на тези очи се долавяше и болка. Зад зашеметяващата фасада се криеше една много нещастна жена.

— Сигурна съм, че според вас трябва да се страхувам точно от това — каза Пандора, — но всъщност въобще не ме притеснява. И, между другото, не съм го подмамвала. — Тя замълча, преди да добави: — Признавам, че съм странна. Но на него като че ли му харесва.

Тя съзря смущение в тъмните очи и осъзна, че другата жена бе очаквала различна реакция, може би гневни сълзи. Госпожа Блек искаше да води битка, защото според нея Пандора бе откраднала мъжа, когото обичаше. Сигурно изпитваше болка всеки път, когато осъзнаваше, че повече няма да държи Гейбриъл в прегръдките си.

— Съжалявам — каза тихо Пандора. — Последните няколко седмици сигурно са били ужасни за вас.

Погледът на госпожа Блек се изпълни с отрова.

— Не смей да се отнасяш снизходително към мен.

Хелън осъзна, че Пандора разговаря с някого, обърна се и пребледня, когато видя американката. Тя прегърна покровителствено сестра си през раменете.

— Всичко е наред — каза ѝ Пандора. — Няма за какво да се притесняваш.

За съжаление не беше точно така. В следващия миг Гейбриъл се озова до тях, в очите му гореше желание за убийство. Като че ли изобщо не забелязваше Пандора и Хелън, цялото му внимание бе съсредоточено върху госпожа Блек.

— Да не си полудяла? — попита я с тих глас, от който кръвта на Пандора се смрази. — Да се приближаваш до съпругата ми...

— Всичко е наред — намеси се бързо Пандора.

Цялата група жени от Клуба за четене вече се беше събрала да наблюдава зараждащото се зрелище.

Гейбриъл улови за китката едната облечена в ръкавица ръка на госпожа Блек и промърмори:

— Сега ще си поговорим.

— Ами аз? — възрази Пандора.

— Иди в каретата — каза ѝ бързо той. — Вече е пред колонадата.

Пандора погледна към колоната от коли. Каретата им наистина беше спряла до тротоара и тя зърна Драко, облечен в ливреята си. Но нещо в нея се разбунтува при мисълта да изтича в каретата като кученце, на което е било заповядано да се прибира в колибата си. На всичкото отгоре госпожа Блек я изгледа триумфално иззад гърба на Гейбриъл, след като бе успяла да получи вниманието, за което бе копняла.

— Виж — започна Пандора, — не мисля, че...

Някакъв друг мъж се намеси в разговора.

— *Махни си ръката от жена ми.* — Стържещият глас принадлежеше на американския посланик. Той изгледа Гейбриъл с презрителна враждебност, сякаш двамата бяха двойка петли, току-що хвърлени заедно в кокошарника.

Ситуацията бързо се влошаваше. Пандора погледна разтревожено към Хелън.

— *Помощ* — прошепна тя.

Хелън, слава на Бога, се хвърли в действие и бързо застана между двамата мъже.

— Посланик Елек, аз съм лейди Хелън Уинтърборн. Простете дързостта ми, но мисля, че може да сме се засичали на вечерята, която господин Дизраели даде миналия месец?

Възрастният мъж примига, изненадан от внезапната поява на сияйната млада жена със сребристоруса коса и ангелски очи. Не посмя да се отнесе непочтително към нея.

— Не помня да съм имал тази чест.

За голямо свое задоволство Пандора видя, че Гейбриъл пуска ръката на госпожа Блек.

— Ето го и господин Уинтърборн — каза Хелън, като едва успя да прикрие облекчението си, когато съпругът ѝ пристигна на помощ за успокояване на ситуацията.

Уинтърборн размени бърз поглед с Гейбриъл, мълчаливи послания прелетяха през въздуха като невидими стрели. Сдържан и компетентен, Уинтърборн поведе разговор с посланика, който отговаряше сковано. Човек трудно можеше да си представи по-неловка сцена, като Хелън и Уинтърборн се държаха така, сякаш нищо не се е

случило, а Гейбриъл стоеше мълчалив, пламнал от гняв. Госпожа Блек се наслаждаваше на хаоса, който бе създала, след като бе доказала — поне според нея — че все още играе значителна роля в живота на Гейбриъл. Направо сияеше от въодушевление.

Каквото и съчувствие да бе изпитвала Пандора към тази жена, то се изпари за миг. Беше раздразнена, че Гейбриъл е изпълнил плана на госпожа Блек като реагира гневно, когато трябваше просто да не ѝ обръща внимание. За бившата му любовница се оказа изключително лесно да изкара на повърхността първичните му мъжки инстинкти.

Пандора въздъхна тихо и се запита дали не трябва да отиде при каретата. Присъствието ѝ не помагаше изобщо, а с всяка минута се чувстваше все по-раздразнена. Дори лаконичните отговори на Драко щяха да са по-добре от това. Тя отстъпи встрани от групата и се огледа за най-прекия път до тротоара.

— Милейди? — обади се нечий колеблив глас. — Лейди Сейнт Винсът?

Пандора забеляза самотната фигура на жена, изправена до една от колоните в края на галерията. Носеше обикновено боне, тъмна рокля и син шал. Когато жената се усмихна, Пандора я разпозна.

— Госпожа О'Кеър! — възкликна тя и веднага отиде при нея. — Какво правите тук? Как сте?

— Сравнително добре съм, милейди. А вие?

— И аз — отвърна Пандора. — Съжалявам за начина, по който слугата ми се вмъкна в магазина ви вчера. Много е загрижен за безопасността ми. Нямахме начин да го спра, освен да го ударя с тежък предмет. Което дори обмислях в един момент.

— Няма проблем. — Усмивката на госпожа О'Кеър леко помръкна и ясните ѝ лешникови очи се замъглиха от тревога. — Но днес в магазина ми дойде един мъж и започна да задава въпроси. Не ми каза името си, нито по каква работа е дошъл. Простете, че ви питам, милейди, но говорихте ли с полицията?

— Не. — Пандора я погледна с нараснала загриженост, забеляза ситните капчици пот по лицето ѝ и уголемените ѝ зеници. — Госпожо О'Кеър, да не би да имате неприятности? Болна ли сте? Кажете ми как да ви помогна.

Жената наклони леко глава и погледна Пандора с почти любящо съжаление.

— Вие сте добра душа, милейди. Простете ми.

Дрезгав мъжки вик привлече вниманието на Пандора. Тя се обърна към тълпата и се сепна, когато видя Драко да разблъсква хората, проправяйки си път към нея. Изглеждаше побеснял. Какво му ставаше?

Стигна до тях преди Пандора да успее да си поеме дъх. Замаяно почувства как я удря силно с ръка в ключицата, сякаш се опитваше да я счупи. Тя изпъшка уплашено при удара и залитна назад. Той я подхвана и я притисна към гърдите си.

— Драко, защо ме удари? — попита озадачено тя, заровила лице в меката му кадифена ливрея.

Той отвърна нещо кратко, но тя не успя да го чуе заради писъците, които се разнесоха около тях. Когато я отдръпна от гърдите си, тя видя, че ръкавът му е разрязан като с ножици и платът е тъмен и мокър. *Кръв*. Пандора поклати объркано глава. Какво ставаше? Кръвта му я бе опръскала цялата. Имаше толкова много. Мирисът ѝ подразни обонянието ѝ. Тя затвори очи и извърна лице.

В следващия миг усети как ръцете на Гейбриъл я обгръщат. Той крещеше някакви заповеди на хората.

Абсолютно объркана, Пандора се размърда и се огледа. Какво ставаше? Намираще се на земята, полулегнала в скута на Гейбриъл. И Хелън беше коленичила до тях. Наоколо се бяха събрали хора, предлагаша палтата си, даваха съвети, а един полицаи се опитваше да ги отблъсне назад. Беше едновременно странно и плашещо да се свести в такава ситуация.

— Къде сме? — попита тя.

— Все още в Хеймаркет, скъпа — отвърна спокойно Хелън. — Ти припадна.

— Така ли? — Пандора се опита да си спомни. Не беше лесно да мисли, когато съпругът ѝ стискаше рамото ѝ като менгеме. — Милорд, стискате рамото ми твърде силно. Боли ме. Моля ви...

— Любима моя — каза той с приглушен глас, — не мърдай. Притискам раната ти.

— Каква рана? Ранена ли съм?

— Беше намушкана. От твоята госпожа О'Кеър.

Пандора го погледна изумено, умът ѝ трудно възприемаше откритието.

— Не е *моята* госпожа О'Кеър — рече тя след миг, като зъбите ѝ не спираха да тракат. — Щом ще се мотае наоколо и ще намушква хората, аз се отказвам от нея. — Рамото започваше да я боли все повече, тъпото пулсиране премина в остра болка, която я прониза чак до мозъка на костите. Целият ѝ скелет се тресеше, сякаш я разтърсваха невидими ръце. — Ами Драко? Къде е той?

— Тръгна след нея.

— Но ръката му... той е ранен...

— Каза, че порязването не е дълбоко. Ще се оправи.

Рамото ѝ пареше като намазано с разтопена грес. Земята беше студена и твърда и тя усещаше роклята си някак мокра. Погледна надолу, но Гейбриъл я беше покрил с палтото си. Тя колебливо вдигна ръка, за да го повдигне.

Хелън я спря, притискайки леко ръка към гърдите ѝ.

— Скъпа, опитай се да не мърдаш. Трябва да останеш завита.

— Роклята ми е мокра — отвърна на пресекулки Пандора. — Земята е твърда. Не ми харесва. Искам да се прибера у дома.

Уинтърборн си проправи път през тълпата и приклепна до тях.

— Кървенето спря ли достатъчно, за да можем да я преместим?

— Така мисля — отвърна Гейбриъл.

— Ще вземем моята карета. Вече изпратих човек при лекаря ми — ще ни чакат на Корк Стрийт. В сградата до магазина ми има нова хирургия и клиника.

— Предпочитам да я отведа при семейния ни лекар.

— Сейнт Винсът, някой трябва да я прегледа веднага. Корк Стрийт е само на половин миля оттук.

Гейбриъл изруга тихо.

— Да вървим тогава.

ГЛАВА 20

Каквото и да бе преживял досега, Гейбриъл никога не се беше чувствал така, сякаш всичко бе реално и същевременно не съвсем. Жив кошмар. Нищо не го бе карало да се страхува толкова. Когато гледаше надолу към съпругата си, го изпълваше желание да вие и крещи от ярост.

Лицето на Пандора бе изопнато и бледо, устните ѝ бяха посинели. Загубата на кръв я беше обезсилила напълно. Тя лежеше в скута му, краката ѝ бяха опънати на седалката в каретата. Макар да бе увита с палта и одеяла, трепереше непрекъснато.

Той подпъхна палтото под тялото ѝ и прегледа превръзката, която беше направил от няколко чисти носни кърпички. Беше я стегнал с вратовръзка, която обхващаше ръката ѝ, минаваше над врата и другото ѝ рамо, и бе завързана под подмишницата на другата ѝ ръка. Мислите му не спираха да се връщат към момента, в който се бе свлякла в ръцете му, а кръвта бликаше от раната ѝ.

Всичко се случи за няколко секунди. Той беше погледнал, за да се убеди, че Пандора е стигнала до каретата. Вместо това бе видял Драко да си пробива път през тълпата и да тича към ъгъла на сградата, където Пандора стоеше с някаква непозната жена. Тя бе издърпала нещо от ръката си и той бе видял издайническото извиване на ръката ѝ, когато бе разтворила сгъваемия нож. Когато го вдигна, късото острие проблесна под светлините на театъра.

Гейбриъл стигна до Пандора секунди след Драко, но острието вече беше свършило делото си.

— Няма ли да е странно, ако умра от това? — каза Пандора, като не спираше да трепери и да трака със зъби. — Внуците ни изобщо няма да се впечатлят. Предпочитам да бях намушкана, докато върша нещо героично. Докато спасявам някого. Може би трябва да им кажеш... ох, ами... Май няма да имаме внуци, ако умра, нали?

— Няма да умреш — отсече Гейбриъл.

— Още не съм си намерила печатар — тормозеше се Пандора.

— Какво? — попита той, решил, че бълнува.

— Това може да забави излизането на продукта. Моята настолна игра. Коледа.

Уинтърборн, който седеше заедно с Хелън на отсрещната седалка, я прекъсна с нежен глас:

— Все още има време за това, *buchan*^[1]. Не се притеснявай за играта.

Пандора се успокои и притихна, притиснала юмрук в една от гънките на ризата на Гейбриъл.

Уинтърборн го погледна, сякаш искаше да попита нещо.

Преструвайки се, че гали косата ѝ, Гейбриъл покри с длан здравото ѝ ухо и погледна въпросително другия мъж.

— Кръвта бликаше ли на струи? — попита тихо Уинтърборн. — Като в ритъма на сърцебиенето?

Гейбриъл поклати глава.

Уинтърборн леко се отпусна и потърка с ръка брадичката си.

Гейбриъл отмести ръката си от ухото на Пандора, продължи да гали косата ѝ и видя, че очите ѝ са затворени. Повдигна я леко нагоре.

— Скъпа, не заспивай.

— Студено ми е — отвърна тя с равен глас. — И ме боли рамото... и каретата на Хелън друска. — Тя изстена от болка, когато каретата направи остър завой и се разклати.

— Тъкмо завихме по Корк Стрийт — каза той и я целуна по студеното, влажно чело. — Ще те внесе вътре и ще ти дадат малко морфин.

Каретата спря. Когато Гейбриъл вдигна внимателно Пандора и я внесе в сградата, тя му се стори ужасяващо лека, сякаш костите ѝ бяха кухи като на птица. Главата ѝ бе отпусната на рамото му и леко се поклащаше, докато вървеше. Искаше му се да влее собствената си сила в нея, да изпълни вените ѝ със своята кръв. Искаше да се моли, да подкупва, да заплашва, да нарани някого.

Вътрешността на сградата беше ремонтирана наскоро, фойето ѝ беше добре проветрено и осветено. Преминаха през няколко автоматично отварящи се врати и стигнаха до поредица от стаи, обозначени с четливо изписани табели, сред които лечебница, диспансер, административни кабинети, консултация и зала за преглед, а в дъното на дългия коридор се намираше операционната.

Гейбриъл вече знаеше, че Уинтърборн е наел двама лекари на пълен работен ден, които да се грижат за стотиците мъже и жени, работещи за него. Но най-добрите лекари обикновено се занимаваха с пациенти от висшата класа, докато тези от средната и работническата трябваше да се задоволяват с не толкова талантиливи специалисти. Гейбриъл си бе представял смътно поредица от запуснати кабинети и посредствена хирургия, в която работят двама равнодушни лекари. Трябваше да се досети, че Уинтърборн не би жалил средства за построяването на модерно медицинско съоръжение.

Във фойето ги посрещна лекар на средна възраст с бяла коса, гъсти вежди, пронизващи очи и привлекателно грубо лице. Той изглеждаше точно така, както би изглеждал един лекар, способен и важен, с натрупван десетилетия опит.

— Сейнт Винсът — каза Уинтърборн, — това е д-р Хейвлок.

Слаба сестра с кестенява коса влезе бързо във фойето и махна с ръка при опитите на Уинтърборн да я представи. Беше облечена с пола панталон и носеше същите бяла ленена престилка и шапка като Хейвлок. Лицето ѝ беше младо и чисто, зелените ѝ очи гледаха пронизващо и преценяващо.

— Милорд — каза тя на Гейбриъл без предисловия, — моля ви, внесете лейди Сейнт Винсът в тази стая.

Той я последва в стаята за прегледи, която беше осветена от хирургични лампи и отражатели. Освен това беше безупречно чиста, стените бяха облицовани със стъклени панели, подът беше покрит с теракот и прорязан с канали за оттичане на течности. Във въздуха миришеше на химикали: карболова киселина, дестилиран алкохол и намек за бензол. Погледът на Гейбриъл се плъзна по изобилието от метални съдини и апарата за стерилизиране на пара, по масите, върху които бяха подредени легенчета и подноси с инструменти, към керамичния умивалник.

— Съпругата ми изпитва болка — рече той и погледна през рамо, зачуден защо лекарят не ги е придружил.

— Вече подготвих инжекция с морфин — отвърна сестрата. — Яла ли е нещо през последните четири часа?

— Не.

— Отлично. Положете я внимателно на масата, ако обичате.

Гласът ѝ бе ясен и решителен. Леко дразнеше властното ѝ поведение, бялата лекарска шапка, начинът, по който се правеше на лекар.

Макар Пандора да стискаше здраво зъби, от устните ѝ се отрони тих стон, когато Гейбриъл я отпусна върху кожената маса. Тя беше направена с подвижна рамка и бе нагласена така, че горната част на тялото да е леко повдигната. Сестрата бързо махна палтото, с което беше увита Пандора, и я покри с трикотажно одеяло.

— О, здравейте — рече Пандора със слаб глас, когато вдигна замъглените си от болка очи към жената.

Сестрата се усмихна леко, хвана китката ѝ и провери пулса.

— Когато ви поканих да разгледате новата хирургия — промърмори тя, — нямах предвид да дойдете като пациент.

Сухите устни на Пандора трепнаха, докато жената проверяваше зениците ѝ.

— Ще трябва да ме закърпите — каза тя.

— Със сигурност ще го направя.

— Познавате ли се? — попита изненадано Гейбриъл.

— Да, милорд. Аз съм приятел на семейството. — Сестрата взе някакъв уред с тапи за ушите, гъвкава гумена тръбичка и дървен накрайник във формата на тромпет. Затъкна тапите в ушите си и започна да притиска другия към различни места по гърдите на Пандора, като слушаше напрегнато.

Все по-разтревожен, Гейбриъл погледна към вратата, чудейки се къде е д-р Хейвлок.

Сестрата взе един памучен тампон, напои го с разтвор от някакво шише и почисти част от кожата на лявата ръка на Пандора. Обърна се към поднос с инструменти и взе стъклена спринцовка, снабдена с куха игла. Обърна иглата нагоре и леко натисна буталото, за да изкара въздуха от кухината.

— Досега слагали ли са ви инжекция? — попита тя Пандора.

— Не. — Пандора протегна свободната си ръка към Гейбриъл и той стисна студените ѝ пръсти.

— Ще почувствате убождане — предупреди сестрата, — но само за кратко. След това ще ви залее топла вълна и болката ще изчезне.

Докато търсеше вената на ръката на Пандора, Гейбриъл рязко попита:

— Не трябва ли лекарят да прави това?

Сестрата забави отговора си, защото вече беше вкарала иглата. Натисна буталото бавно, а пръстите на Пандора се стегнаха около неговите. Той гледаше безпомощно лицето ѝ и се опитваше да остане спокоен, докато в гърдите му бушуваше огън. Всичко, което имаше значение за него, се съдържаше в това крехко тяло, проснато върху кожената маса. Видя, че морфинът започва да действа, крайниците ѝ се отпуснаха, напрежението около очите и устата ѝ изчезна. *Слава Богу.*

Младата жена остави настрана спринцовката и каза:

— Аз съм д-р Гарет Гибсън. Напълно квалифициран лекар, обучена съм от сър Джоузеф Листър в неговия антисептичен метод. Всъщност му асистирах в хирургията му в Сорбоната.

Изненадан, Гейбриъл попита:

— Жена лекар?

Тя го погледна с крива усмивка.

— Единствената с нужните квалификации в Англия засега. Британската медицинска асоциация направи всичко по силите си, за да се погрижи никоя друга жена да не тръгне по стъпките ми.

Гейбриъл не искаше тя да асистира на Хейвлок. Не знаеше какво да очаква от жена лекар в операционната зала, а не искаше в операцията на жена му да има нищо необичайно или чуждоземно. Искаше стабилен, опитен лекар мъж. Искаше всичко да е традиционно и безопасно, и нормално.

— Искам да говоря с д-р Хейвлок преди операцията — каза той.

Д-р Гибсън изобщо не изглеждаше изненадана.

— Разбира се — отвърна тя. — Но ще ви помоля да отложите разговора, докато не преценим състоянието на лейди Сейнт Винсът.

Доктор Хейвлок влезе в стаята и се приближи до масата за прегледи.

— Сестрата пристигна и се мие — промърмори той на д-р Гибсън, след което се обърна към Гейбриъл. — Милорд, пред операционната има места за сядане. Докато чакате там заедно със семейство Уинтърборн, ние ще прегледаме рамото на тази млада дама.

След като целуна студените пръсти на Пандора и ѝ се усмихна окуражаващо, Гейбриъл излезе от стаята.

Намери чакалнята и отиде до мястото, където седеше Уинтърборн. Лейди Хелън не се виждаше никъде.

— Жена лекар? — попита го намръщено той.

Уинтърборн го погледна извинително.

— Не се сетих да ви предупредя за това. Но гарантирам за нея — тя наблюдаваше Хелън по време на раждането и в следродилния период.

— Това е съвсем различно от хирургията — отсече Гейбриъл.

— В Америка имат жени лекари от двайсет години — отбеляза Уинтърборн.

— Не ми пука какво правят в Америка. Искам Пандора да получи най-доброто медицинско лечение.

— Листър обяви публично, че д-р Гибсън е една от най-добрите хирурзи, които е обучавал някога.

Гейбриъл поклати глава.

— Ако ще оставям Пандора в ръцете на непознат, то искам да е човек с опит. Не жена, която изглежда така, сякаш току-що е излязла от училище. Не искам да асистира при операцията.

Уинтърборн се наклони да възрази, но после размисли.

— На ваше място и аз бих мислил така — призна той. — Човек трябва да свиква с мисълта за жена лекар.

Гейбриъл се отпусна тежко на съседния стол. Усети, че крайниците му треперят от напрежение.

Лейди Хелън влезе в чакалнята с малка, сгъната бяла кърпа. Тя беше мокра и димеше. Безмълвно се приближи до Гейбриъл и избърса бузата и брадичката му. Когато се отдръпна, той видя, че кърпата е изцапана с кръв. След това Хелън започна да почиства една по една ръцете му от кървавите петна по кокалчетата и между пръстите му. Той дори не ги беше забелязал. Понечи да вземе кърпата от ръцете ѝ, но тя не я пусна.

— Моля ви — рече тихо Хелън. — Трябва да правя нещо за някого.

Той се отдръпна и я остави да продължи. Когато приключи, в чакалнята влезе д-р Хейвлок. Гейбриъл се изправи и сърцето му затупка притеснено.

Лекарят изглеждаше много сериозен.

— Милорд, след като прислушахме лейди Сейнт Винсът със стетоскоп, доловихме силен шум в областта на нараняването, което означава енергичен изблик на артериална кръв. Подключичната

артерия е била пробита или частично прерязана. Ако се опитаме да зашием разкъсването, съществува риск от животозастрашаващи усложнения. Затова най-безопасното решение е да я превържем с двойно легиране. Ще асистирам на д-р Гибсън в операцията, която вероятно ще продължи около два часа. Междувременно...

— Чакайте — прекъсна го сухо Гейбриъл. — Искате да кажете, че д-р Гибсън ще ви асистира.

— Не, милорд. Д-р Гибсън ще извърши операцията. Тя е изключително компетентна в най-новите, модерни техники.

— Искам вие да го направите.

— Милорд, в Англия има много малко хирурзи, които биха се заели с подобна операция. Аз не съм от тях. Засегнатата артерия на лейди Сейнт Винсът е разположена много дълбоко и е покрита частично от ключичната кост. Цялата площ за опериране е широка може би около три-четири сантиметра. Спасението на съпругата ви е въпрос на милиметри. Д-р Гибсън е безупречен хирург. Хладнокръвна. Ръцете ѝ са стабилни, слаби и чувствителни — идеални за деликатни процедури като тази. Освен това тя е обучена в най-модерната антисептична хирургия, което прави лигатурата на главни артерии далеч по-безопасна, отколкото в миналото.

— Искам второ мнение.

Хирургът кимна спокойно, но погледът му го пронизваше.

— Ще допуснем в залата всеки, когото изберете, и ще му асистираме, доколкото можем. Но по-добре го доведете бързо. През последните трийсет години знам за само половин дузина случаи на наранявания, подобни на това, които са успели да стигнат до операционната маса. Сърцето ѝ може да спре всеки момент.

Мускулите му се сгърчиха. Гърлото му се стегна от отчаяние. Не можеше да приеме случващото се.

Но нямаше друг избор. В живота му, който бе изпълнен с безкрайни възможности, удобни случаи и алтернативи, за които повечето човешки същества можеха само да мечтаят... той нямаше никакъв избор в най-важния момент.

— От хората, които са стигнали до операционната маса, колко са оцелели? — попита той прегракнало.

Хейвлок извърна поглед и отвърна:

— Прогнозата при подобно нараняване е неблагоприятна. Но д-р Гибсън ще осигури на съпругата ви най-добрите шансове за оцеляване. Което не означаваше нищо.

Краката му се подкосиха. За миг Гейбриъл си помисли, че ще се свлече на колене.

— Кажете ѝ да започва — едва успя да произнесе.

— Съгласен ли сте д-р Гибсън да извърши операцията? — Да.

[1] малка (уелски). — Б.ел.кор. ↑

ГЛАВА 21

Следващите два часа Гейбриъл прекара в ъгъла на чакалнята, обвил колене с палтото си. Мълчеше, затворен в себе си, и почти не обърна внимание, че Девън, Катлийн и Касандра също са дошли да чакат заедно с него и Уинтърборнови. За щастие те като че ли разбираха, че той не иска да бъде закачан. Звукът от тихите им гласове, както подсмърчането на Касандра го дразнеха. Той не искаше да става свидетел на емоциите им, защото щеше да се срине. Намери огърлицата на Пандора в единия джоб на палтото си и стисна изцапаните с червено перли в ръката си. Тя беше изгубила толкова много кръв. Колко време бе необходимо на човешкото тяло да произведе повече?

Той се загледа в теракотения под, който бе същият като в стаята за прегледи, само че там имаше канализация. В операционната сигурно също имаше. В съзнанието му непрекъснато се появяваше образът на съпругата му, която лежи в безсъзнание на операционната маса. Един нож бе разрязал гладката ѝ, бяла кожа, а сега други ножове се използваха, за да поправят стореното.

Спомни си миговете преди промушването, безумната ярост, която бе изпитал, когато видя Нола с Пандора. Познаваше Нола достатъчно добре, за да е сигурен, че е казала нещо жлъчно на съпругата му. Това ли щеше да е последният спомен, който Пандора щеше да има за него? Ръката му стисна толкова силно огърлицата, че нанизът се скъса и перлите се пръснаха по пода.

Гейбриъл седеше, без да помръдва, докато Катлийн и Хелън се наведоха да събират топчетата, а Касандра тръгна из чакалнята, за да търси изгубените.

— Милорд — чу той гласа ѝ. Тя стоеше пред него, протегнала шепите си. — Ако ми ги дадете, ще се погрижа да ги почистят и да ги нанижат отново.

Той неохотно ги изсипа в ръцете ѝ. Направи грешката да погледне към лицето ѝ и се сепна при вида на насълзените ѝ очи, сини,

обрамчени с черно. Мили Боже, ако Пандора умреше, той никога повече нямаше да види тези хора. Нямаше да издържи гледката на тези проклети Рейвънелови очи.

Гейбриъл се изправи, излезе от чакалнята в коридора и се облегна на стената.

След няколко минути се появи Девън и се приближи до него. Гейбриъл продължи да държи главата си наведена. Този мъж му беше поверил безопасността на Пандора, а той се беше провалил напълно. Вината и срамът го смазваха.

Пред погледа му се появи една сребърна манерка.

— Икономът ми, в неговата безкрайна мъдрост, ми даде това, преди да изляза от къщата.

Гейбриъл пое манерката, отвори я и отпи глътка от брандито. Огнената напитка си проправи път надолу и стопли смразените му вътрешности.

— Аз съм виновен — каза най-накрая той. — Не я пазих достатъчно добре.

— Стига глупости — рече Девън. — Никой не може да наглежда непрекъснато Пандора. Не можеш да я държиш под ключ.

— Ако оцелее, проклет да съм, ако не го направя. — Гейбриъл млъкна със свито гърло и трябваше да отпие още една глътка, за да заговори отново: — Не сме женени дори от месец, а тя вече е на операционната маса.

— Сейнт Винсът... — В гласа на Девън се долавяше мрачно веселие. — Когато наследих титлата, изобщо не бях подготвен за отговорността да се грижа за три невинни момичета и една своенравна вдовица. Те се движеха в различни посоки, действаха импулсивно и непрекъснато се забъркваха в неприятности. Мислех си, че никога няма да мога да ги контролирам. Но един ден осъзнах нещо.

— Какво?

— Че няма да мога да ги контролирам. Те са такива, каквито са. Мога само да ги обичам и да правя всичко възможно, за да ги пазя, макар да знам, че невинаги ще е възможно. — В гласа му се промъкна иронична нотка. — Семейството ме направи щастлив човек. Освен това ме лиши от спокойствие, вероятно завинаги. Но като цяло... сделката не е лоша.

Гейбриъл затвори манерката и му я подаде.

— Задръж я засега — каза Девън. — Аз отивам да чакам с останалите.

Точно преди края на третия час от чакалнята се чу тихо мърморене.

— Къде е лорд Сейнт Винсът? — чу той гласа на д-р Гибсън.

Главата му се вдигна рязко. Той чакаше като някаква прокълната душа, вперил поглед в слабата фигура на жената, която се появи иззад ъгъла.

Д-р Гибсън беше съблякла престилката и бе свалила шапката си. Кестенявата ѝ коса беше сплетена на плитки, които бяха изпънати назад и навити на тила, спретнат стил, който смътно напомняше този на ученичка. Зелените ѝ очи бяха изморени, но напрегнати. Когато се изправи пред него, лека усмивка разчупи пластове страховито самообладание.

— Преминахме първото препятствие — каза тя. — Съпругата ви излезе от операцията в добро състояние.

— Господи — прошепна той. Покри очите си с длан, прокашля се и стисна зъби да сдържи потреперването си.

— Успях да стигна до засегнатата част на артерията, без да се налага да правя ресекция на ключицата — продължи д-р Гибсън. Той не реагира и тя продължи да говори, сякаш се опитваше да му даде време да се съвземе. — Вместо да я завържа с копринен конец или конски косъм, използвах специално обработени хирургически конци, които накрая се абсорбират в тъканта. Все още са в последен стадий на разработка, но в специални случаи като този предпочитам да използвам тях. По-късно няма да е необходимо да се премахва нищо, което минимализира риска от инфекции и кръвотечения.

Успял най-после да овладее прилива на емоции, Гейбриъл вдигна глава и я погледна замаяно.

— И сега какво? — попита навъсено той.

— Основната ни грижа е да я задържим напълно неподвижна и спокойна, за да не се разкъса лигатурата и да причини кръвоизлив. Ако се появи проблем, то ще е през следващите четирийсет и осем часа.

— Затова ли не е оцелял никой от тях? Заради кръвоизливите?

Тя го погледна въпросително.

— Д-р Хейвлок ми каза за предишните случаи като този на Пандора — рече той.

Погледът ѝ омекна.

— Не е трябвало да го прави. Или поне трябваше да го представи в правилната перспектива. Случаите не бяха третирани успешно поради две причини: лекарите разчитаха на старите хирургически техники и операциите бяха правени в нечиста среда. Ситуацията на Пандора е съвсем различна. Всичките ни инструменти са стерилизирани, всеки квадратен сантиметър от операционната е дезинфекциран и аз напръсках с карболов разтвор всичко живо пред погледа ми, включително самата себе си. Почистихме напълно раната и я покрихме с антисептична превръзка. Оптимист съм относно възстановяването ѝ.

Гейбриъл въздъхна треперливо.

— Искам да ви вярвам.

— Милорд, никога не се опитвам да карам хората да се почувстват по-добре като прикривам истината по един или друг начин. Просто излагам фактите. Как ще реагирате на тях зависи от вас, не от мен.

Решителните ѝ, прагматични думи почти го накараха да се усмихне.

— Благодаря ви — рече искрено той.

— Няма защо, милорд.

— Мога ли да я видя сега?

— Скоро. Все още се възстановява от упойката. С ваше разрешение ще я задържа тук, в отделна стая, поне още два или три дни. Ще бъда непрекъснато до нея, разбира се. В случай че се появи кръвоизлив, ще мога веднага да оперирам. А сега трябва да асистирам на д-р Хейвлок при някои постоперативни... — Гласът ѝ заглъхна, когато видя двама мъже да влизат през вратата и да прекосяват фойето. — Кой са те?

— Единият е лакеят ми — каза Гейбриъл, като разпозна високата фигура на Драко. Другият мъж му беше непознат.

Когато се приближиха, погледът на Драко се спря върху лицето на Гейбриъл в опит да разчете изражението му.

— Операцията беше успешна — каза му Гейбриъл.

В очите на лакея проблесна облекчение и раменете му се отпуснаха.

— Намери ли госпожа О'Кеър? — попита Гейбриъл.

— Да, милорд. Задържана е от Скотланд Ярд.

Гейбриъл осъзна, че все още не е представил присъстващите.

— Д-р Гибсън, това е лакеят ми, Драко. Тоест... Драго.

— Сега вече Драко — отбеляза мъжът с равен тон. — Както предпочита нейна светлост. — Той посочи мъжа, който стоеше до него. — Това е моят познат, за когото ви говорих, милорд. Господин Итън Рансъм от Скотланд Ярд.

Рансъм беше невероятно млад за човек с неговата професия. Обикновено когато го повишаваха в детектив, човек вече беше служил в полицията доста години и беше доста изтощен от трудната физическа работа. Мъжът беше жилив и едрококалест, доста над изискваните от градската полиция метър и осемдесет. Имаше вид на ирландец, с тъмна коса и тъмни очи, и светла кожа с лек меден оттенък.

Гейбриъл се взря в детектива, като си мислеше, че в него има нещо познато.

— Срецали ли сме се? — попита д-р Гибсън детектива, като очевидно си беше помислила същото.

— Да, докторе — отвърна Рансъм. — Преди година и половина господин Уинтърборн ме помоли да наглеждам вас и лейди Хелън, когато отидохте в онази опасна част на града.

— О, да. — Д-р Гибсън присви очи. — Вие сте мъжът, който ни следеше, скрит в сенките, и се намеси безпричинно, когато се опитвахме да си наемем файтон.

— Нападнаха ви двама черноработници от доковете — отбеляза тихо Рансъм.

— Държах ситуацията под контрол — беше бързият ѝ отговор. — Вече бях неутрализирала единия мъж и се канех да се заема с другия, когато вие му скочихте без дори да попитате.

— Моля да ме извините — рече сериозно Рансъм. — Мислех, че имате нужда от помощ. Очевидно преценката ми е била погрешна.

Умилостивена, д-р Гибсън продължи неохотно:

— Предполагам, че не бих могла да очаквам от вас просто да стоите и да чакате жена да се бие сама. Все пак мъжкото чувство за гордост е доста крехко.

В очите на Рансъм проблесна смях, но бързо се стопи.

— Докторе, можете ли да опишете набързо раната на лейди Сейнт Винсънт?

След като Гейбриъл ѝ даде разрешение с кимване, тя отвърна:

— Беше единично мушване с остър предмет вдясно от шията, което е влязло на три сантиметра под ключицата на дълбочина пет сантиметра. Пронизал е предния стълбест мускул и е прерязал подключичната артерия. Ако я беше прерязал напълно, тя щеше да е изгубила съзнание до десет секунди и след две минути вече щеше да е мъртва.

При тази мисъл вътрешностите на Гейбриъл се преобърнаха.

— Единствената причина това да не се случи — каза той, — е, че Драко блокира ножа с ръката си. — Той погледна въпросително лакея. — Откъде знаеше какво ще направи тя?

Драко отговори, като си играеше с увисналите краища на импровизираната си превръзка:

— Щом видях, че госпожа О'Кеър се цели в горната част на рамото, разбрах, че ще забие ножа надолу, като ръчка на помпа. Веднъж като момче видях да убиват мъж по този начин в една алея близо до клуба. Никога не го забравих. Доста странен начин да намушкаш някого. Той падна на земята и нямаше никаква кръв.

— Всичката кръв щеше да нахлуе в гръдната кухня и да смачка дроба — каза д-р Гибсън. — Доста ефективен начин да убиеш някого.

— Това не е метод на уличен бандит — отбеляза Рансъм. — Доста е... професионално. Техниката изисква някои познания по физиология. — Той въздъхна отсечено. — Бих искал да разбера кой е научил госпожа О'Кеър как да го прави.

— Не можете ли да я разпитате? — попита д-р Гибсън.

— За съжаление разпитът се водеше от старши детективите, а те са объркали всичко толкова много, че почти изглежда да е направено умишлено. Единствената реална информация, с която разполагам, е онова, което госпожа О'Кеър е казала на Драко, когато я е хванал.

— И тя е? — попита Гейбриъл.

— Госпожа О'Кеър и покойният ѝ съпруг били част от група ирландски анархисти, които се опитват да свалят правителството. Наричат се *Cairéné an Bhéis*. Фракция на Финианското братство.

— Мъжът, когото лейди Сейнт Винсънт видя в печатницата, е техен сътрудник — додаде Драко. — Госпожа О'Кеър каза, че е

влиятелен човек. Уплашил се, че анонимността му е застрашена и казал на госпожа О'Кеър да намушка лейди Сейнт Винсът. Госпожата каза, че съжалява за това, но не можела да откаже.

В последвалата тишина д-р Гибсън погледна към превързаната ръка на Драко и каза:

— Погрижихте ли се за тази рана? — И продължи, без да дочака отговор: — Елате с мен да я погледна.

— Благодаря ви, но няма нужда...

— Ще я дезинфекцирам и превържа както трябва. Може да се наложат шевове.

Драко я последва неохотно.

Погледът на Рансъм се задържа върху лекарката още няколко секунди, докато тя се отдалечаваше с развяваща се около краката ѝ пола панталон. После отново насочи вниманието си към Гейбриъл.

— Милорд, колебая се дали е редно да поискам нещо от вас точно сега. Но в най-близкия удобен момент бих искал да разгледам материалите, които лейди Сейнт Винсът е донесла у дома от печатницата.

— Разбира се. Драко ще ви помогне с всичко, от което имате нужда. — Гейбриъл го погледна мрачно. — Искам някой да плати за това, което се случи със съпругата ми.

ГЛАВА 22

— Все още е дезориентирана от упойката — предупреди д-р Гибсън, когато въведе Гейбриъл в стаята на Пандора. — Дадох ѝ още една доза морфин не само заради болката, а и за да успокоя гаденето заради хлороформа. Затова да не ви притеснява какво ви говори. Вероятно няма да ви обърне внимание, ще прескача на друга тема по средата на изречението, а може да каже и нещо объркващо.

— Досега ми описвахте един съвсем нормален разговор с Пандора.

Лекарката се усмихна.

— До леглото има купа с ледени бонбони — опитайте се да я убедите да изяде няколко. Измихте ли ръцете си с карболов сапун? Добре. Искаме да поддържаме средата ѝ колкото се може по-стерилна.

Гейбриъл влезе в малката, оскъдно обзаведена стая. Газовата лампа беше угасена и помещението се осветяваше единствено от стъклено газениче, поставено на нощната масичка.

Пандора изглеждаше ужасно дребна в леглото. Ръцете ѝ лежаха напълно неподвижно покрай тялото. Тя никога не спеше така. Нощем винаги се свиваше настрани или се просваше по корем, прегръщаше възглавницата или изритваше завивката от единия си крак, като оставяше другия завит. Кожата ѝ беше неестествено бяла, като порцелан.

Гейбриъл седна на поставения до леглото стол и внимателно я хвана за ръката. Пръстите ѝ бяха леки и отпуснати, сякаш държеше малко снопче дървени трески.

— Ще ви оставя няколко минути насаме с нея — каза д-р Гибсън от прага. — След това, ако нямате нищо против, ще пусна и членовете на семейството ѝ за малко, за да могат после да се приберат у дома. Ако искате, тази нощ можете да спите в спалнята за гости в резиденцията на Уинтърборн...

— Не, ще остана тук.

— Тогава ще ви донесем сгъваемо легло.

Гейбриъл прегъна пръстите на Пандора около своите и ги притисна към бузата си. Познатият ѝ мирис беше заменен от стерилната миризма на безупречна чистота. Устните ѝ бяха груби и напукани. Но кожата ѝ бе изгубила плашещата си студенина, дишането ѝ беше стабилно и той се изпълни с облекчение, че може да седи там и да я докосва. Леко допря ръка до главата ѝ и погали с палец копринената ѝ коса.

Миглите ѝ трепнаха и тя се размърда. Лицето ѝ бавно се извърна към него. Гейбриъл се взря в среднощното синьо на очите ѝ и го прониза толкова силна нежност, че му се доплака.

— Това е моето момиче — прошепна той. Посегна за едно ледено бонбонче от купата и го поднесе към устата ѝ. Пандора го лапна и изчака течността да попие в сухите вътрешни тъкани на бузите ѝ. — Скоро ще се оправяш — каза той. — Боли ли те, любима?

Пандора леко поклати глава, без да отмества очи от него. Челото ѝ се набърчи загрижено.

— Госпожа Блек... — изграчи тя.

Сърцето му се сви.

— Каквото и да ти е казала, Пандора, знай, че не е вярно.

— Знам. — Тя отвори уста и той пусна ново бонбонче в нея. Тя го засмука леко и изчака да се разтвори. — Каза, че те отегчавам.

Гейбриъл я погледна безизразно. От всички налудничави идеи Нола бе избрала най... Зарови лице в шепите си, изпъшка развеселено и раменете му се разтресоха.

— Не съм се отегчавал — най-накрая успя да каже той, като вдигна поглед към нея. — Нито за секунда, още от първия миг, когато те срещнах. Всъщност, любов моя, след всичко това не бих отказал няколко дни скука.

Пандора се усмихна леко.

Неспособен да устои на изкушението, Гейбриъл се наведе напред и леко притисна устни към нейните. Първо погледна към вратата, разбира се, защото подозираше, че ако д-р Гибсън го види, веднага ще стерилизира устните му.

През следващите два дни Пандора спа непрекъснато, като се будеше само за кратки интервали, когато братовчед ѝ Уест дойде и седна до леглото ѝ, след като бе пристигнал с влака от Хемпшър. Тя се зарадва да го види и десет минути се опитваше да го убеди, че текстът

на песента „Греби с лодката си“ включва фразите „бавно по канапа“ и „животът е тежък сън“.

Вторият път беше когато Драко застана на прага, за да я нагледа. Обикновено безизразното му лице бе изопнато от тревога, докато гледаше как Гейбриъл я храни с лъжичка. Когато забеляза високата му фигура на прага, Пандора беше възкликнала замаяно: „Това е моят дракон пазител!“ и бе настояла да се приближи до нея, за да ѝ покаже превързаната си ръка. Но още преди да стигне до леглото, отново бе потънала в сън.

Гейбриъл стоеше непрекъснато до леглото ѝ, като понякога се оттегляше да дремне в походното легло до прозореца. Знаеше, че роднините на Пандора искаха да поостанат при нея и сигурно се дразнеха, че той не желае да напуска стаята и да я повери на който и да е друг. Но той остана както заради себе си, така и заради нея. Когато се отдалечеше дори за няколко минути, тревожността му се засилваше и удвояваше, докато накрая вече не започваше да си мисли, че като се върне, ще я завари с фатален кръвоизлив.

Напълно осъзнаваше, че част от тревогата му е причинена от ужасното чувство за вина, което го изпълваше. Нямахше да има значение, ако някой му посочеше, че той не е виновен за нищо — с лекота можеше да изтъкне множество причини, които доказваха обратното. Пандора имаше нужда от защита и той не я беше осигурил. Ако беше направил друг избор, тя нямаше да лежи в болнично легло с оперирана артерия и десетсантиметрова дупка в рамото.

Д-р Гибсън често идваше да преглежда Пандора, проверяваше за треска или признаци на загнояване, следеше за отоци на ръката или областта над ключицата, преслушваше я за непознати шумове в дробовете. Увери го, че Пандора очевидно се възстановява добре. Ако не се появяха проблеми, до две седмици щеше да се върне към обичайните си дейности. Но въпреки това през следващите няколко месеца трябваше да е изключително внимателна. Едно по-силно разтърсване като от падане, например, можеше да доведе до аневризъм или кръвоизлив.

Месеци притеснения. Месеци, в които трябваше да се опита да я държи неподвижна, спокойна и в безопасност.

Мислите за всичко, което ги очакваше, и кошмарите, които го измъчваха всеки път, когато се опиташе да заспи, както и почти

непрекъснатото състояние на объркване и летаргия, в което се намираше Пандора, го направиха мълчалив и мрачен. А добротата на приятелите и роднините го правеше още по-кисел. Букетите с цветя го дразнеха особено много: доставяха ги почти всеки час в клиниката и д-р Гибсън отказваше да им позволи да преминат отвъд фоайето. И те се трупаха там като за погребение, насищаха въздуха с противно сладък аромат.

На третата вечер Гейбриъл вдигна изморено глава, когато двама души влязоха в стаята.

Родителите му.

Видът им го изпълни с облекчение. В същото време присъствието им отключи всички емоции, които до този момент беше потискал. Той успокои дишането си и се изправи с усилие, вдървен от прекараните на стола часове. Баща му пръв се приближи до него, притегли го в смазваща прегръдка и разроши косата му, преди да се приближи до леглото.

След това го прегърна и майка му с познатата нежност и сила. Когато направеше нещо нередно, той винаги отиваше първо при нея, защото знаеше, че никога няма да му се кара или критикува, дори когато го заслужаваше. Беше източник на безкрайна доброта, човек, на когото можеше да довери и най-лошите си мисли и страхове.

— Обещах, че нищо няма да я нарани — прошепна той в косата ѝ със задавен глас.

Еви нежно го потупа по гърба.

— Свалих очи от нея точно, когато не трябваше — продължи той. — Госпожа Блек отиде при нея след пиесата — издърпах кучката настрани и бях твърде разсеян, за да забележа... — Той млъкна и се прокашля.

Еви изчака сина си да се успокои, преди да му каже тихо:

— Нали помниш като ти разказвах как баща ти получи сериозно нараняване заради мен?

— Не беше заради теб — обади се раздражено Себастиан откъм леглото. — Еви, нима пред всичките тези години в главата ти се е въртяла тази абсурдна идея?

— Това е най-ужасното чувство на света — промърмори Еви на Гейбриъл. — Но вината не е твоя и опитите да си я припишеш няма да помогнат на никой от двама ви. Мило мое момче, слушаш ли ме?

Притиснал лице към косата ѝ, Гейбриъл поклати глава.

— Пандора няма да те обвинява за случилото се — каза му Еви, — както баща ти не обвинява мен.

— Никой от вас няма вина за нищо — каза баща му, — освен за това, че ужасно ме дразните с глупостите си. Очевидно единственият човек, който има вина за нараняването на горкото момиче, е жената, която се опита да я набучи на шиш. — Той оправя завивките на Пандора, наведе се да я целуне нежно по челото и седна на стола. — Сине... вината може да е полезно чувство в определена степен. Но доведена до крайност, тя може да попречи на целите ти и дори да ти досади. — Себастиан изпъна дългите си крака и ги кръстоса небрежно. — Няма причина да се разкъсваш от притеснения за Пандора. Тя ще се възстанови напълно.

— Сега вече и доктор ли стана? — попита го язвително Гейбриъл, макар част от мъката и притесненията да се изпариха след уверенията на баща му.

— Смя да заявя, че съм виждал достатъчно болести и наранявания, включително намушквания, за да мога точно да предскажа какъв ще е изходът. Освен това познавам духа на това момиче. Тя ще се възстанови.

— Така е — рече твърдо Еви.

Гейбриъл въздъхна и я стегна прегръдката си.

След известно време чу печалния глас на майка си:

— Понякога ми липсват дните, когато можех да разреша всички проблеми на децата си със сън и бисквитка.

— Точно в този момент сън и бисквитка ще му дойдат добре — отбеляза сухо Себастиан. — Гейбриъл, намери си свястно легло и дремни няколко часа. Ние ще наглеждаме малката ти лисичка.

ГЛАВА 23

През десетината дни след завръщането си от клиниката Пандора се бе питала неведнъж дали не са я върнали у дома с погрешен съпруг.

Не че Гейбриъл се държеше равнодушно или студено... всъщност едва ли имаше по-внимателен човек от него. Настояваше сам да се грижи за нея, изпълняваше най-съкровени й желаниа и правеше всичко възможно да й осигури максимални удобства. Сменяше превръзката на раната й, къпеше я във ваната, четеше й и правеше продължителни масажи на краката, за да възстанови кръвообращението й.

Настояваше да я храни, търпеливо поставяше в устата й лъжичката, пълна с телешки бульон, замразени плодове или бланкманж. Случайно се оказа, че бланкманжът е истинско откритие. Всичко, което преди не беше харесвала у него, мекотата му, белотата му, консистенцията, сега се оказа най-хубавото. Макар Пандора да беше напълно способна да се храни сама, Гейбриъл отказа да й позволи да държи лъжицата. Минаха два цели дни, преди да успее да се пребори за нея.

Приборите бяха най-малката й грижа. Гейбриъл, който някога беше най-очарователният мъж на света, сега беше изгубил непочтителния си хумор и игривост. Нямаше вече флиртове, дразнене и шеги... само безкраен мълчалив стоицизъм, който започваше да я изтощава. Тя разбираше, че е безкрайно обезпокоен за здравето й и се притеснява от потенциални проблеми във възстановяването й, но й липсваше предишният Гейбриъл. Липсваше й онази енергия на привличане и веселие, която ги свързваше в невидим поток. А сега, когато се оправяше, железният контрол, който той упражняваше всеки ден, започваше да я кара да се чувства малко ограничена. Всъщност, в капан.

Когато се оплака на Гарет Гибсън, която я посещаваше ежедневно, за да следи напредъка й, лекарката я изненада, като взе страната на Гейбриъл.

— Той изпита огромен ментален и емоционален шок — обясни тя. — До известна степен той също беше ранен и има нужда от време, за да се възстанови. Понякога невидимите рани са също толкова опустошаващи, колкото и физическите.

— Но ще си стане пак такъв, какъвто беше, нали? — попита с надежда Пандора.

— Така мисля, поне в по-голямата си част. Но той осъзна колко крехък може да е животът. Една животозастрашаваща болест може да промени начина, по който възприемаме едно определено нещо.

— Бланкманжът? — предположи Пандора.

Гарет се усмихна.

— Времето.

Пандора въздъхна примирено.

— Ще бъда търпелива с него, но той е крайно предпазлив. Не ми позволява да чета приключенски романи, защото се притеснява, че ще вдигна кръвно. Кара всички в къщата да ходят на пръсти и да шепнат, за да не ме смущава шумът. Когато някой дойде на гости, той снове наоколо и гледа часовника, за да не би случайно да се преуморя. Дори не ме целува както трябва, само ме кльвва сухо по бузата, сякаш съм втората му най-любима пралеля.

— Може би се престарава — съгласи се Гарет. — Минаха две седмици и се справяш добре. Повече няма нужда от лекарство за болката и апетитът ти се върна. Мисля, че само ще спечелиш от малко повече движение. Непрекъснатата почивка в леглото може да доведе до отслабване на мускулите и костите.

На вратата се почука.

— Влез — извика Пандора и Гейбриъл влезе в стаята.

— Добър ден, д-р Гибсън. — Погледът му се прехвърли към Пандора. — Как е тя?

— Оздравява бързо — отвърна Гарет с тихо задоволство. — Никакви следи от аневризъм, хематом, отоци или треска.

— Кога ще мога да излизам пак? — попита Пандора.

— От утре, мисля, че може да излизаш за кратко. Може да започнеш с нещо лесно, примерно да посетиш сестрите си, или да отидеш на чай у Уинтърборнови.

Лицето на Гейбриъл помрачня.

— Предлагате й да излезе *извън къщата*? Да се изложи на мръсни публични места, които изобилстват от бактерии, бацили, паразити, улична мръсотия...

— За Бога! — възрази Пандора. — Нямам намерение да изтичам навън и да започна да се търкалям по паважа.

— Ами раната й? — попита настоятелно Гейбриъл.

— Раната се затвори — отвърна Гарет. — Милорд, макар да разбирам предпазливостта ви, не можете да държите завинаги Пандора в стерилна среда.

— Мисля... — започна Пандора, но съпругът й не й обърна внимание.

— Ами ако падне? Ами ако някой случайно се блъсне в нея? Ами онова копеле, което е наредило да я нападнат? Това, че госпожа О'Кеър е в затвора, не означава, че Пандора е в безопасност. Той ще прати някой друг.

— Не помислих за това — призна Гарет. — Очевидно не мога да кажа нищо по въпроса за смъртоносните конспиратори.

— Драко ще бъде с мен — отбеляза Пандора. — Той ще ме защити. — Когато Гейбриъл не отговори, а само я изгледа с каменно лице, тя продължи с най-благоразумния тон, който успя да докара: — Не мога повече да стоя затворена в къщата. Много изостанах от производствения план. Ако можех от време на време да излизам...

— Вече казах на Уинтърборн, че настолната игра няма да е готова за Коледа — рече бързо Гейбриъл, като се приближи до леглото. — Ще трябва да изготвиш нов производствен план. По-късно, когато здравето ти позволи.

Пандора го гледаше изумена.

Контролът му щеше да се прехвърли и върху бизнеса й. Той щеше да решава кога и колко да работи и да я задължи да иска разрешението му за всичко, което се кани да прави, всичко в името на здравето й. Усети как гневът се надига в нея.

— Нямах право на това — извика тя. — Решението не е твое!

— Мое е, когато става дума за здравето ти.

— Д-р Гибсън току-що каза, че мога да излизам за кратко.

— Първия път, когато излезе, се забърка с група радикални политически терористи.

— Можеше да се случи на всеки!

Изречението му бе непреклонно.

— Но се случи на теб.

— Нима казваш, че вината е моя? — Пандора впери изумен поглед в застаналия до леглото ѝ непознат човек със студен поглед, който се беше променил от съпруг във враг с плашеща бързина.

— Не казвам... по дяволите, Пандора, успокой се.

Тя дишаше с усилие, примигваше, за да проясни замъгленото си от гнева зрение.

— Как да се успокоя, когато ти наруши всичките си обещания? *Точно от това се страхувах!* Точно това ти казвах, че не искам!

Гласът му се промени, стана приглушен и напрегнат.

— Пандора, поеми си дълбоко дъх. Моля те. Ще изпаднеш в истерия. — Той се обърна към д-р Гибсън с тихо проклетие. — Можете ли да ѝ дадете нещо?

— *Не!* — извика разярено Пандора. — Той няма да е доволен, докато не се озова упоена в мазето с прикован към пода глезен.

Лекарката ги погледна замислено, погледът ѝ прескачаше от единия към другия, сякаш следеше игра на тенис. Приблужи се до леглото, бръкна в кожената си докторска чанта и извади кочан с рецепти и молив. Чевръсто написа рецепта и я подаде на Пандора.

Вбесената Пандора погледна листа.

Взemi един развълнуван съпруг и приложи принудителна почивка в леглото. Приложи колкото прегръдки и целувки е необходимо, докато симптомите не отшумят. Повтори при необходимост.

— Това не може да е сериозно — каза Пандора, като погледна към спокойното лице на Гарет Гибсън.

— Предлагам ти да го изпълниш до последната буква.

Пандора се намръщи.

— Предпочитам клизма.

Лекарката извърна глава, но не и преди Пандора да зърне усмивката ѝ.

— Ще намина утре, както обикновено.

Двамата съпрузи мълчаха, докато Гарет Гибънс излезе от стаята и затвори вратата зад гърба си.

— Дай ми рецептата — каза Гейбриъл. — Ще пратя Драко до аптеката.

— Аз ще му кажа — процеди Пандора през зъби.

— Добре. — Той отиде да подреди пръснатите по масата до леглото чаши и фигурки, книги, писма, моливи и празни листи хартия, карти за игра и малко звънче, което Пандора още не беше използвала, защото никога не я оставяха сама достатъчно дълго, че да се наложи да вика някого.

Тя стрелна съпруга си с бунтарски поглед. Той не беше развълнуван, беше арогантен. Но когато се взря в лицето му, забеляза сенките под очите и бръчките от умора, напрегнатите линии около устата му. Гейбриъл изглеждаше изтощен и мрачен, нервен под спокойната фасада. Хрумна ѝ, че освен непрекъснатите тревоги покрай нея, двуседмичното въздържание определено не се отразяваше добре на характера му.

Сети се за кратките му сухи целувки. Колко щеше да ѝ е хубаво, ако я прегърне силно и я целуне както някога. Сякаш наистина я обичаше.

Любов... той често използваше тази дума, когато се обръщаше към нея. Демонстрираше чувствата си по хиляди начини, но всъщност никога не беше произнасял онези две прости думички. Що се отнася до нея... тя беше самотница, която някак си бе успяла да хване най-красивия мъж на бала, мъжа, когото всички желяеха. Очевидно не беше честно тя да поема рисковете.

Но все някой трябваше да го направи.

Докато гледаше как Гейбриъл подрежда лъжичките за лекарства, тя реши да хване бика за рогата.

— Вероятно вече знаеш — рече Пандора с равен глас, — че те обичам. Всъщност те обичам толкова много, че нямам нищо против досадната ти красота, предразсъдъците ти по отношение на някои кореноплодни зеленчуци и странното ти непреодолимо желание да ме храниш с лъжица. Никога няма да ти се подчиня. Но винаги ще те обичам.

Обяснението ѝ не беше съвсем поетично, но като че ли беше точно онова, което той имаше нужда да чуе.

Лъжицата издрънча на масата. В следващия миг Гейбриъл се озова на леглото и я сграбчи в прегръдките си.

— Пандора — рече той с дрезгав глас, докато я притискаше към своето бясно туптящо сърце. — Обичам те повече, отколкото мога да понеса. Ти си всичко за мен. Ти си причината земята да се върти и след нощта да настъпва сутрин. Ти си значението на игликата и заради теб са измислени целувките. Ти си причината сърцето ми да бие. Господ да ми е на помощ, не съм достатъчно силен, за да оцелея без теб. Толкова силно се нуждаю от теб... Имам нужда от теб...

Тя извърна лицето си към неговото. Ето го най-послед познатия ѝ съпруг с неговите горещи, жадни устни. Усещането за тялото му накара гърдите ѝ да пулсират. Пандора отметна глава назад и той впи устни в нежната ѝ шия, използваше езика си, гризваше я леко, докато тя не потрепери от удоволствие.

Задъхан, Гейбриъл вдигна глава, притисна я към себе си и леко я залюля. Пандора усещаше вътрешната му борба, безумния копнеж и принудителното въздържание.

Когато посегна да я отдалечи от себе си, ръцете ѝ се стегнаха около врата му.

— Остани в леглото с мен.

Той звучно преглътна.

— Не мога, защото направо ще те погълна. Няма да мога да се спра.

— Лекарката каза, че всичко е наред.

— Не мога да рискувам да те нараня.

— Гейбриъл — каза му сериозно тя, — ако не ме любиш, ще започна да тичам нагоре-надолу по стълбището, като пея с цяло гърло „Сали от нашата улица“.

Той присви очи.

— Само опитай, и ще те вържа за леглото.

Пандора се усмихна и го гризна за брадичката.

— Да... хайде да го направим така.

Той изстена и се опита да се отдръпне, но тя вече беше успяла да пхне ръката си в панталоните му. Започнаха да се боричкат, макар че борбата съвсем не беше равностойна, защото той се ужасяваше, че може да я нарани, а беше твърде възбуден, за да мисли трезво.

— Ще бъдеш нежен — уговаряше го Пандора, докато разкопчаваше копчетата и заравяше ръце под дрехите му. — Ще правиш всичко, а аз ще лежа неподвижно. Няма да ме нараниш. Виждаш ли, това е най-добрият начин да ме задържиш в леглото.

Той изруга в отчаян опит да се въздържи, но тя усещаше зараждащия се в тялото му плам, съпротивата му започваше да отслабва. Премести се надолу върху леглото, краката ѝ се плъзнаха под неговите и той изпъшка. С примитивен звук сграбчи нощницата ѝ и я разкъса отпред. Сведе глава над гърдите ѝ, устните му покриха едното ѝ зърно и той го всмука навътре. Тя несъзнателно вдигна ръце и зарови пръсти в красивата му коса. Той се прехвърли на другата ѝ гърда и започна ритмично да подръпва зърното, докато ръцете му шареха по тялото ѝ.

О, колко добър беше в това, познаваше чувствителните ѝ места и караше кожата ѝ да пламти като обсипана с искри. Плъзна ръка между краката ѝ и пръстите му заработиха толкова бавно и нежно, че тя изстена и изви гръб в очакване. Разтърсващата ласка продължи дълго. Той подпъхна ръце под задничето ѝ и го повдигна нагоре, подхвана я като винен бокал, докато търсеше устните ѝ. Пандора изхленчи и леко се извъртя, докато той пируваше с копринената ѝ уста и я изпълваше с огън. Мускулите на бедрата ѝ се стягаха и отпускаха безпомощно, тялото ѝ се напрягаше, за да попие усещането, а пламъкът танцуваше в корема и слабините ѝ. Почувства върха на езика му върху напрегнатата интимна пъпка, той се стрелкаше, гъделичкаше, водеше я към кулминацията.

Преди я бе поддържал в такова състояние часове наред, измъчваше я с достатъчно ласки, колкото да поддържа възбудата, и отлагаше свършека, докато тя не започнеше да моли за милост. Но сега, за нейно огромно облекчение, не я кара да чака. Тя потрепери в екстаз, когато ръцете му я сграбчиха отдолу и повдигнаха таза ѝ по плътно към устата му.

След това лежеше отпуснато и мъркаше, когато тялото му покри нейното. Навлезе бавно, твърдостта и големината я изпълниха със задоволство. Повдигнат на лакти над тялото ѝ, той се задържа в нея без да мърда, замъглените му от страст очи не се откъсваха от нейните. Тя почувства колко напрегнато и тежко е тялото му, колко близо до

кулминацията се намира. Но продължаваше да стои неподвижно и да затаява дъх всеки път, когато мускулите ѝ се стягаха около члена му.

— Кажи ми го пак — накрая прошепна той и очите му грейнаха на фона на зачервеното му лице.

— Обичам те — каза тя и придърпа главата му към своята. Почувства силното му треперене при мощното освобождаване, приливът се отдръпна назад и отново я заля в затихващи вълни.

Макар темата за настолната игра на Пандора да не беше повдигана тази нощ, тя знаеше, че Гейбриъл няма да застане на пътя ѝ, когато най-после реши да поднови работата си. Не му се нравеше мисълта, че тя ще излиза навън, несъмнено щеше да изрази негодувание, но постепенно щеше да разбере, че колкото повече приема свободата ѝ, толкова по-лесно щеше да ѝ бъде да се сближи с него.

И двамата осъзнаваха, че тя означава твърде много за него, за да рискува да изгуби любовта ѝ. Но Пандора никога нямаше да я държи като дамоклев меч над главата му. Бракът им щеше да е партньорство, точно като валса, който танцуваха заедно... не идеален, невинаги елегантен, но те щяха да намерят своя път заедно.

Тази нощ Гейбриъл спа в леглото ѝ и когато се събуди на следващия ден, приличаше много повече на себе си. Беше се изпънал зад нея, дългите му крака бяха подпъхнати под нейните, ръката му я бе прегърнала свободно през кръста. Тя радостно се размърда. Протегна ръка към леко наболата му брада и почувства как устните му се притискат към пръстите ѝ.

— Как се чувстваш? — попита той с приглушен глас.

— Доста добре. — Смелата ѝ ръка продължи да се плъзга надолу между телата им, докато не сграбчи горещата плът на твърдия му жезъл. — Но просто, за да съм сигурна... трябва да ми измериш температурата.

Той се изкиска, отдели ръката ѝ и се претърколи на другата страна.

— Не започвай пак, лисичке. Днес ни чака работа.

— О, точно така. — Тя не сваляше поглед от него, докато той обличаше жакардения си халат. — Аз ще бъда изключително заета.

Първо ще ям препечена филийка, след това възнамерявам известно време да погледам стената. После, за разнообразие, вероятно ще полегна на възглавниците, за да позяпам тавана...

— Какво ще кажеш да приемеш един посетител?

— Кого?

— Господин Рансъм, детектива. Той искаше да те разпита още когато се върна от клиниката, но му казах да изчака, докато се оправяш.

— О... — Пандора се изпълни със смесени чувства, защото знаеше, че детективът ще я разпитва за посещението ѝ в печатницата, както и за нощта, когато я бяха намушкали, а тя не умираше от желание да си припомня точно тези неща. От друга страна, ако помогнеше да се раздаде правосъдие — и междуременно подсигуреше собствената си безопасност — щеше да си заслужава. Освен това все щеше да се занимава с нещо. — Кажи му да ме посети, когато му е удобно — каза тя. — Програмата ми е доста гъвкава, с изключение изяждането на сутрешния ми бланкманж, което не бива да бъде прекъсвано в никакъв случай.

ГЛАВА 24

Пандора веднага хареса Итън Рансъм, привлекателния млад мъж с хладна резервираност и чувство за хумор, което рядко изплуваше на повърхността. Но в него се долавяше и някакъв момчешки дух. Нещо в начина, по който разговаряше, в акцента му на човек от средната класа, грижливо шлифован и премерен, като на сериозен ученик. Или може би бе начинът, по който правата му черна коса падаше върху челото.

— Аз съм от тайните служби — обясни Рансъм, когато седна в приемната с Пандора и Гейбриъл. — Ние сме част от детективския отдел, но събираме разузнавателни данни, свързани с политически въпроси, и докладваме директно в Министерството на вътрешните работи, вместо на суперинтенданта. — Той се поколеба, докато обмисляше думите си. — Не съм тук като официално лице. Всъщност предпочитам да запазим тази среща в тайна. Шефовете ми ще бъдат недоволни, меко казано, ако знаеха, че съм дошъл. Но липсата на интерес към нападението над лейди Сейнт Винсънт, както и смъртта на госпожа О'Кеър са... очебийни. Не мога просто да стоя и да не правя нищо.

— Смъртта на госпожа О'Кеър? — повтори Пандора, поразена. — Кога се случи? Как?

— Преди седмица. — Рансъм погледна към Гейбриъл.

— Не ви ли казаха?

Гейбриъл поклати глава.

— Твърдят, че е самоубийство — каза Рансъм и устните му потрепнаха. — Следователят повика лекар, който да направи аутопсия, но тялото незнайно защо беше погребано преди това. Сега следователят отказва да даде заповед за ексхумация. Което означава никакво следствие. Отделът иска да замете всичко под килима. — Той ги погледна предпазливо, преди да продължи: — Първоначално си мислех, че причината е незаинтересованост или чиста некомпетентност, но сега смятам, че е нещо по-злоещо. Тайните служби умишлено са пренебрегнали и унищожили улики, а разпитът

на госпожа О'Кеър беше безполезен маскарад. Отидох при детективите, които проведоха разпита и им казах за посещението на лейди Сейнт Винсънт в печатницата. Освен това се погрижих да разберат и за мъжа, когото е видяла в склада. Те не зададоха на госпожа О'Кеър нито един въпрос за него.

— Съпругата ми едва не беше убита пред Хеймаркет, а на тях не им се занимава? — попита изумено Гейбриъл. — Господи, ще отида в Сконлант Ярд и ще разръчкам това гнездо на оси.

— Може да опитате, милорд. Но те само ще ви изгубят времето с празни приказки. Нищо няма да направят. В департамента се шири корупция, невъзможно е да разбереш на кого да вярваш. — Рансъм се поколеба. — Затова започнах да разследвам сам.

— Как мога да помогна? — попита Гейбриъл.

— Всъщност имам нужда от помощна на лейди Сейнт Винсънт. Преди да обясня, трябва да знаете, че накрая може и да стане опасно.

Гейбриъл го изгледа продължително.

— Продължавайте.

Рансъм бръкна в джоба си и извади малък тефтер с няколко откъснати страници, пъхнати в него. Издърпа лист хартия и го показа на Пандора.

— Разпознавате ли това, милейди? Беше в чантата с материали, които сте донесли от печатницата.

— Да, това е малкото листче хартия, което намерих там. Прилича на проба от типографски шрифт. Заради него тръгнах да търся госпожа О'Кеър из склада. Тя го изпусна и реших, че може да ѝ трябва.

— Това не е типографска проба — каза Рансъм. — Това е ключ за шифър. Комбинация от букви, които се използват за разшифроването на кодирани съобщения.

Пандора се ококори от любопитство.

— Колко вълнуващо!

Това го накара да се усмихне.

— Всъщност в моя свят е нещо обичайно. Всички използват шифровани съобщения — полиция и престъпници. В отдела на пълен работен ден работят двама експерти-криптографи, които помагат за разчитането на всички материали, до които се доберем. — Той отново стана сериозен. — Вчера се сдобих с една шифрована телеграма, която

не можахме да разгадаем с помощта на последния ключ от централния ни офис. Но когато опитах с този — той посочи листа, — се получи.

— И какво пише? — попита Пандора.

— Беше изпратено до неизвестен лидер на *Saipéné an Bhéis*, радикалната група, с която е била свързана госпожа О'Кеър. Отнася се до приема, който Уелският принц дава утре вечер в общината. — Той замълча и внимателно прибра шифъра обратно в тефтерчето. — Телеграмата е била изпратена от някой в Министерството на вътрешните работи.

— Мили Боже! — възкликна Гейбриъл с разширени очи. — Откъде знаете?

— Обикновено телеграмите, които се изпращат от Министерството, се пишат на бланки с отпечатан специален номер, което позволява да се пращат безплатно. Нарича се франко. Той привлича вниманието на служителите, защото чиновниците в телеграфната кантора са инструктирани да следят да не се злоупотребява с тази привилегия. Един чиновник забелязал франкото на кодираното съобщение, което е нарушение на процедурата, и ми го донесе. Изпращачът е допуснал грешка, като не е използвал обикновена бланка.

— Защо, за Бога, някой от Министерството ще заговорничи с ирландските анархисти? — попита Гейбриъл.

— В правителството на Нейно величество има министри, които яростно се противопоставят на идеята за ирландско самоуправление. Те знаят, че ако ирландските заговорници извършат акт на публично насилие, като например покушение срещу принца, това ще сложи край на всички шансове за самоуправление. В Ирландия ще има масови репресии и хиляди ще бъдат депортирани от Англия, точно каквото искат противниците на самоуправлението.

— И какво общо има това с мен? — попита Пандора.

Рансъм се намръщи и се наведе напред, като леко допря върховете на пръстите на двете си ръце.

— Милейди, мисля, че мъжът, когото сте видели в склада, ще присъства на приема. Мисля, че той е от Министерството. И сега, когато госпожа О'Кеър е мъртва, вие сте единственият човек, който може да го идентифицира.

Гейбриъл отговори преди Пандора да има възможност да реагира. Тихият му глас съдържаше в себе си силата на вик.

— Върви по дяволите, Рансъм. Ако си мислиш, че ще ти позволя да изложиш жена ми на опасност, значи си полудял.

— Трябва само да отиде на приема за няколко минути, за да види дали е там — каза Рансъм. — Щом ми го посочи, можете да я отведете на безопасно място.

— Това ще е кратко излизане, като се замислиш — отбеляза напълно логично Пандора.

Съпругът ѝ я погледна изумено.

— Помагането при осуетяването на покушение срещу Уелския принц не е никакво кратко излизане!

— Милорд — каза Рансъм, — ако заговорът се простира толкова на широко, колкото си мисля, лейди Сейнт Винсът изобщо няма да се намира в безопасност, докато този мъж не бъде идентифицират и арестуван. Трябва да я пазите всяка минута и да я държите заключена вкъщи завинаги, далеч от очите на другите.

— Нямам проблем с това — сопна му се Гейбриъл.

— Но аз имам — отвърна Пандора с равен глас. Тя улови погледа на съпруга си, видя сподавената му ярост и му се усмихна извинително. — Знаеш, че ще имам.

— Този път няма да стане по твоята — уведоми я твърдо Гейбриъл. — Каквото и да кажеш или направиш, това няма да стане.

— Кой би предположил, че първото ми излизане ще бъде, за да видя Уелския принц? — отбеляза Пандора, докато слизаше от каретата пред Общината.

— Кой ли, наистина? — беше намусеният отговор на Гейбриъл. Той ѝ помогна при слизането, докато Драко пазеше полите на официалната ѝ рокля да не се отъркат в колелата. Беше облечена в лъскав розов сатен, полите ѝ бяха щедро обшити със златен конец. Отрупан със златни пайети воал покриваше горната ѝ част и спомагаше за прикриването на превръзката върху раната.

Тя погледна към Драко, който изглеждаше също толкова недоволен от ситуацията, колкото и съпругът ѝ.

Въпреки мрачното му изражение, той изглеждаше много добре в официалното си вечерно облекло, което беше закупено и пригодно към фигурата му със светкавична скорост в „Уинтърборн“. Разбраха се да придружава Пандора и Гейбриъл вътре в Общината, а ако беше облечен като повечето присъстващи, щеше да привлича много по-малко внимание.

— Няма какво да се притеснявате — каза Пандора с увереност, каквато всъщност не изпитваше. — Ще влезем в Общината, аз ще посоча мъжа от склада, ако е там, и после ще се приберем у дома.

— Това е лудост — промърмори Гейбриъл.

Драко мълчеше, но изражението му изразяваше пълно съгласие.

— Както отбеляза господин Рансъм — обърна се Пандора към Гейбриъл, — ще бъда в много по-голяма безопасност, след като този заговорник бъде заловен. А и Рансъм се съгласи да те остави пет минути насаме с него, макар че Бог знае за какво ще разговаряш с този ужасен човек.

— Няма да разговаряме — отвърна кратко Гейбриъл.

Тримата прекосиха вътрешния двор до големия сводест вход на Общината, величествена каменна сграда, построена през петнайсети век. Последните ремонти ѝ бяха придали готически вид и дух, но тя всъщност комбинираше разнообразие от стилове и украси. В Общината се провеждаха всякакви обществени събития, включително банкети и ежегодните обществени събрания, свиквани от лорд кмета, както и балове и приеми на кралските особи.

В двора се беше събрала огромна тълпа, която се стичаше към входа до южната веранда.

Пандора ги огледа изумено.

— Тук има поне две хиляди гости.

— По-скоро към три хиляди — каза Гейбриъл. — По дяволите. Ако попаднеш в задръстване... ако някой се блъсне в теб...

Тя се вкопчи в ръката му.

— Ще стоя близо до теб.

В следващия миг към тях се приближи Итън Рансъм, елегантен във вечерното си облекло. Пандора се загледа в него, обзе я усещането за нещо познато. Начинът, по който вървеше, формата на главата му.

— Колко странно — промърмори тя.

— Какво има? — попита Гейбриъл.

— Току-що имах усещането, че и преди съм преживявала нещо подобно... сякаш това вече се е случило. — Тя направи гримаса. — Д-р Гибсън ме предупреди, че през следващите няколко седмици мога да очаквам подобни неща, след като съм имала амнезия.

Рансъм се изправи пред тях и се поклони на Пандора.

— Добър вечер. Вие сте същинско видение, милейди.

Тя му се усмихна и направи реверанс.

— Господин Рансъм.

Докато вървяха към входа, Гейбриъл попита:

— Не трябва ли за толкова огромна тълпа да има повече униформени полицаи? Досега видях само двама.

— Трябва — отвърна язвително Рансъм. — Впечатляваща липса на полицейско присъствие, нали? — Той огледа редиците от конна охрана и церемониални стражи, и отбеляза: — Никакви истински оръжия. Но, слава на Бога, има изобилие от златни ширити, еполети, медали и лъскави нагръдници. Ако анархистите нападнат, ще можем да ги заслепим с блестяща украса.

Влязоха в Общината и продължиха по дълъг, широк коридор, който стигаше до голямата зала. Пространството беше огромно, с висок дъбов таван, изграден от извити греди, и елегантна ламперия с формата на готически прозорци. За събитието върху каменния под беше поставен временен дървен паркет, който да придаде на залата вид на древно баронско имение. Правоъгълната зала беше разделена на осем ниши, като в най-западния край свиреше оркестърът, а в най-източния имаше огромен подиум. Той беше ограден от имитации на мраморни колони, беше покрит с ивици зелен плат и обсипан щедро с цветя. В предната му част бяха разположени две тежки златни кресла с високи облегалки.

Пандора огледа неуверено тълпата. Залата бе претъпкана с народ и продължаваха да идват нови гости. Дори мъжът от склада да беше тук, как би могла да го види при толкова хора наоколо? Танцуващи двойки се въртяха в такт с жизнерадостната музика. Хората се събираха на групички, смееха се, разговаряха. В ухото ѝ се появи познатото пицене и тя вдигна ръка към главата си, за да го прогони с потупване.

Гейбриъл я отведе настрани.

— Опитай се да огледаш залата на сектори — каза той в здравото й ухо.

Двамата тръгнаха бавно из залата, като от време на време спираха, за да разменят любезности с познати. Гейбриъл я представи на поне сто души. Той имаше забележителна памет за имена и подробности, сещаше се да попита за нечия леля, чието здраве се е влошило, или за напредъка в писането на мемоарите на някакъв джентълмен. Не беше изненада, че основна тема на разговорите беше скорошното преживяване на Пандора в Хеймаркет. Нападението, което се смяташе за неуспешен обир, бе обявено за шокиращо и отвратително, и пораждаше огромен, изпълнен със съчувствие интерес. Всичкото това внимание караше Пандора да се чувства неудобно, но Гейбриъл поддържаше разговорите с лекота.

Оркестърът свиреше красива, спокойна музика, валсуващи двойки се плъзгаха навсякъде. Сватбеният валс, валсът „Вечерно ехо“. Започна нов, и след първите няколко нотки двамата с Гейбриъл се спогледаха, защото разпознаха „Сали от нашата улица“, изпълнявана в такт три четвърти. И двамата се разсмяха.

През рамото на Гейбриъл, в източния край на голямата зала, Пандора зърна някакъв мъж със светла сламена коса и веселието й секна. Тя се сепна, приближи се до съпруга си, като се прикриваше зад него, и отново надникна. Разпозна широкото, квадратно лице, надиплената брадичка, бледата кожа.

— Видя ли го? — попита Гейбриъл.

Пандора кимна.

— Току-що излезе иззад подиума. — Тя си пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Сега върви към северния край на залата.

Гейбриъл се обърна, за да погледне към мъжа с присвити очи.

Рансъм се приближи до него с изкуствена усмивка на лицето.

— Това ли е той? — попита детективът, като стрелна с поглед светлокосия мъж.

Пандора кимна.

— Това е господин Наш Прескът — рече тихо Рансъм. — Помощник-секретар във Вътрешното министерство. Понякога съм получавал нареждания от него.

Пандора отново погледна към мъжа. Той стигна до вратата, която се намираше срещу главния вход на залата и мина през нея.

— Тръгва си — каза Гейбриъл.

— Как ли пък не — промърмори Рансъм и тръгна след него, като закрачи забързано между танцуващите двойки, предизвиквайки няколко сблъсъка.

— Чудя се какво ли е правил зад подиума? — попита Пандора.

— Сега ще разбере. — Гейбриъл се обърна с лице към Драко, който се бе приближил към тях. — Пази я — каза му той. Зърна някаква каменна пейка в дъното на едната от осемте ниши. — Пандора, иди да седнеш там за няколко минути.

— Предпочитам да... — започна тя, но той вече се отдалечаваше.

Пандора го изпрати с намръщен поглед.

— Е, това не отговаряше на очакванията ми — каза тя, докато Драко я придружаваше до каменната пейка. После въздъхна. — Отново седене в ъгъла.

Драко не отговори, крачеше напрегнато до нея.

Пандора гледеше танцуващите двойки, възхищаваше се на грацията и бързината им. Харесваше ѝ начина, по който шумолящите поли се виеха около краката на джентълмените, преди да се завъртят в другата посока. Една елегантна жена се спъна леко в плочка на пода и партньорът ѝ веднага компенсира. Това накара Пандора да се почувства малко по-добре заради собственото си неумело танцуване. Щом толкова изкусна жена може да направи грешка...

Мислите ѝ бяха прекъснати от Драко, който застана до пейката. Той прокара ръка по една от плочите на ламперията, натисна я, дори почука върху нея.

— Какво търсиш? — попита озадачено тя.

— Не знам. — Той продължи да крачи наоколо.

— Защо не седнеш?

— Не мога.

— Защо не?

— Сърби ме.

— Драко, не, че не ти съчувствам, но лакеите не би трябвало да споменават за личните си...

— Не такъв сърбеж. Тази вечер не съм лакей, а телохранител.

— Прав си — рече Пандора. — Всъщност изглеждаш като перфектния джентълмен. — Тя забеляза, че втора двойка има проблем на същото място на пода. Този път се спъна джентълменът, тъй като

обувката му се закачи в ръба на плочка. — Може би някоя красива жена ще те забележи от другия край на залата — продължи Пандора — и ще си каже: „Кой е този непознат с елегантната брада? Ще ми се да ме покани на танц“.

— Не танцувам.

— Нито пък аз. — Нови двойки се завъртяха покрай тях и Пандора се намръщи, когато поредната дама се спъна. — Драко, много ли е трудно да се повдигне някоя от тези плочи?

— Не е трудно. Това е временен под. Но няма да им хареса, ако го изкъртя по време на танц.

— Може би по време на почивката ще ми помогнеш да погледна нещо. Видях три двойки да се спъват на едно и също място на пода. Ей там. Сигурна съм, че е просто зле уплътнено. Но сега разбирам какво имаш предвид като казваш, че те сърби.

Звуците на валса утигнаха и оркестърът засвири „Бог да пази кралицата“, за да обяви пристигането на Уелския принц в Общината. Етикетът изискваше всички в залата да стоят неподвижно, с отпуснати отстрани ръце и да пеят химна.

Но Драко не се интересуваше от етикета. Той обикаляше между застаналите мирно хора и се взираше в пода. Пандора се присъедини към него. Обувките ѝ с тънки подметки ѝ позволиха да почувства лекото разхлабване в една от плочките... и ръбът на една, която не беше уплътнена както трябва.

— Тази е — прошепна тя, като я опипа с крак. Неколцина я стрелнаха с обидени погледи — да не пееш химна се считаше за ужасно невъзпитано.

Драко бръкна в джоба на официалното си сако, извади доста протъркана кожа, навита на руло, разгъна я, измъкна здраво метално шило и коленичи на пода.

В залата влязоха четирима тръбачи, последвани от четирима стюарди със сребърни жезли. Под звуците на оркестъра кметът и кметицата отидоха до подиума, следвани от офицери, членове на съвета на графовете и на общинския съвет.

Когато Драко повдигна ръба на плочката, хората наоколо започнаха да мърморят.

— Мога ли да попитам какво правите? — попита ядосано някакъв мъж. — Пречите на речта на лорд кмета, а освен това... — Той

млъкна, когато Драко извади плочката и я остави настрани.

Пандора погледна към спретнатата редичка от медни цилиндри, подредени между временния под и оригиналната каменна настилка отдолу.

— Какво е това? — попита тя Драко, макар да се боеше, че вече знае отговора. — Надявам се да е някакъв уред за проветряване.

— Точно това е — промърмори Драко, като изкърти още една плочка и разкри нова поредица лъскави цилиндърчета. — Направо ще издуха покрива на сградата.

— *Бомба!* — изкрещя някакъв мъж до тях. — Подът е покрит с бомби!

Музиката спря и в голямата зала се възцари хаос. Въздухът се изпълни с пронизителни писъци и всички се втурнаха към изхода и страничните врати. Докато Пандора стоеше зашеметена на мястото си, Драко скочи и я придърпа към себе си, като я заслони с тялото си от обезумялата тълпа.

— Къде е лорд Сейнт Винсът? — попита тя. — Виждаш ли го?

Гласът му не можеше да се чуе през рева и грохота.

Докато обезумялата тълпа си проправяше с блъскане, мушкане и ритане път към вратите, Пандора се сгуши в него. Миг по-късно почувства как ръцете на Гейбриъл я обгръщат и се извърна сляпо към него. Без да каже нито дума, той я вдигна на ръце и я отнесе встрани, докато Драко отблъскваше хората, които се засилваха към него.

Тримата намериха убежище под един свод и Гейбриъл пусна Пандора на земята. Тя се вкопчи в реверите на сакото му и го погледна отчаяно.

— Гейбриъл, трябва да се махаме оттук.

— Всичко е наред.

— Нищо не е наред — настоя тя. — Под пода има бомби, наредени са като сардини в консерва. Консерва, която ще се взриви на милион парченца.

Гейбриъл бръкна в джоба си и измъкна някакъв странен предмет... нещо като часовник, прикрепен към малък метален патрон.

— Намерих това под една плочка зад подиума.

— Какво е това?

— Часовников механизъм с чукче, прикрепен към детонаторна капсула. Той е трябвало да взриви заряда.

— Но сега няма да го направи? — попита притеснено Пандора.

— Не, защото го откъснах от поредицата цилиндрични бомби. — Гейбриъл погледна към Драко. — Тълпата оредява край северния изход. Да вървим. Внимавай някой да не се блъсне в нея.

— Повече ме притесняват бомбите, отколкото блъскането — каза Пандора, като се притисна нетърпеливо към него. Той обгърна раменете ѝ с ръка. Драко застана от другата ѝ страна и тримата излязоха през вратата в задния двор към Бейзингхол Стрийт. Краката на Пандора омекнаха от облекчение, когато най-последно се озоваха на свеж въздух. Намериха убежище до сградата на съда по делата за банкрут.

Наоколо цареше пълен хаос. Хората тичаха паникьосани на всички страни. Конни полицаи яздеха напред-назад, пристигаха полицейски карети и фургони. Пронизително свирене проряза въздуха — пристигналите полицаи си даваха сигнали. Отпуснала глава на гърдите на Гейбриъл, Пандора почувства вибрирането на гласа му, когато съпругът ѝ попита:

— Изгуби ли Прескът?

Тя се обърна и видя Итън Рансъм да стои наблизо. Детективът изглеждаше по същия начин, както се чувстваше тя, изморен, но напрегнат, сякаш електрически ток караше всичките му мускули да подскачат. Драко мълчаливо му подаде часовниковия механизъм. Рансъм отговори, като не спираше да оглежда предмета в ръката си:

— Последвах го по Грешам Стрийт и го приклецих при товарното депо. Но преди да стигна до него, той... — Рансъм млъкна и поклати безпомощно глава с безизразно лице. — Таблетки стрихнин — рече той. — Глътна ги точно пред мен. Съжалявам, милорд, но няма как да получите своите пет минути насаме с него. — Той пхна часовниковия механизъм в джоба си. — Един Бог знае докъде се простира тази мрежа и още кой от Вътрешното министерство и полицията е замесен. Прескът не е действал сам.

— Какво ще правите? — попита Гейбриъл.

Рансъм се усмихна невесело.

— Още не съм сигурен. Но каквото и да е, ще трябва да действам предпазливо.

— Ако мога да помогна по някакъв начин... — започна Гейбриъл.

— Не — прекъсна го Рансъм. — Най-добре да се разделим завинаги. След като Прескът е вече мъртъв, лейди Сейнт Винсънт е в безопасност. Колкото по-малко общувате с мен, толкова по-добре. Не говорете с никого за събитията от тази вечер. Не споменавайте за посещението ми в къщата ви.

— Ще ви видим ли отново? — попита унило Пандора.

Когато Рансъм я погледна, в очите му блесна искрена топлина.

— Не и ако зависи от мен, милейди.

Той стисна ръката на Драко, но се поколеба, когато се обърна към Гейбриъл. Обикновено мъжете се ръкуваха само ако бяха в равностойно положение.

Гейбриъл протегна ръка и стисна здраво неговата.

— Успех, Рансъм.

Детективът кимна отсечено и се обърна да си върви.

— Искам да попитам само още нещо — каза Гейбриъл.

Рансъм се извърна и повдигна въпросително вежди.

Гейбриъл го гледаше упорито и замислено.

— Каква е връзката ви с Рейвънелови?

Пандора погледна изумено първо съпруга си, после Итън Рансъм, който се поколеба малко повече, отколкото бе редно, преди да отговори:

— Никаква. Защо питате?

— Когато ви срещнах за пръв път — каза Гейбриъл, — помислих, че очите ви са черни. Но те са тъмносини, очертани с черно. През живота си съм виждал само четирима души с такива очи, всичките Рейвънел. — Той се поколеба. — А сега и вие.

Рансъм отвърна със сух смях.

— Баща ми беше пазач в затвора. Не бих споменал професията на майка ми в изтънчена компания. Не съм Рейвънел, милорд.

— Според теб какво ще стане с господин Рансъм? — попита Пандора, докато се прибираха с каретата си вкъщи. Драко бе избрал да се вози на капрата, до кочияша, оставяйки двамата насаме в купето. Тя се беше сгушила в съпруга си, топлината му ръка я галеше разсеяно.

— Намира се в трудно положение — каза Гейбриъл. — Да обвиниш правителствени служители в терористичен заговор с

отявлени радикали не се отразява добре на здравето.

Пандора се намръщи разтревожено.

— Гейбриъл... — Неустоима прозявка я принуди да прекъсне изречението си. — Наистина ли смяташ, че има връзка между господин Рансъм и семейството ми?

— Ще е много странно съвпадение — призна си той. — Но в някои моменти съзирах нещо твърде познато в някои негови изражения и жестове.

— Да, и аз го забелязах. — Тя разтърка очи. — Харесвам го. И въпреки онова, което каза, все пак се надявам да се видим някой ден.

— Може и да стане. — Гейбриъл я придърпа в скута си и я настани удобно. — Облегни се на мен. Скоро ще се приберем и ще те сложа в леглото.

— Само ако си легнеш с мен. — Тя допря леко пръсти до устните му и се опита да произнесе съблазнително: — Няма да съжаляваш.

— Мисълта ми харесва — рече развеселено той, — но ти вече си полузаспала.

— Не съм изморена — настоя Пандора, изпълнена с любов към него, чувство, което бе по-силно, отколкото можеше да понесе тялото ѝ. Той беше неин партньор, любовник и съпруг — всичко, за което несъзнателно бе мечтала. — Умът ми иска да стои буден.

— Едва държиш очите си отворени — нежно ѝ се подигра той. — Предпочитам да изчакам до сутринта, когато ще има поне малък шанс да се включим и двамата.

— Ще ти покажа аз едно включване — заплаши го тя. — Ще те изям. Ще откъсна плътта от костите ти.

— Спокойно, малка пиратке. — Гейбриъл се усмихна и започна да я гали по косата, докато тя не се притисна успокоено към него. — За това има достатъчно време. Твой съм сега и завинаги, в радост, нещастие и хилядите присъщи на живота сътресения. — Гласът му стана нежен като кадифе. — Но сега искам просто да те прегърна, Пандора... сърце мое, мой бавен валс, моя сладка съдба. Нека тази нощ те гледам как спиш... а на сутринта ще те боготворя както заслужаваш. Какво ще кажеш?

Да. О, да. Боготворенето ѝ звучеше добре. Сънят звучеше добре. Внезапно Пандора се почувства прекалено изморена, за да промълви и една дума, умът ѝ се отнесе в една топла, мека тъмнина и тя потъна в

прегръдките му. Усещаше как шепне нещо в болното ѝ ухо, но този път знаеше точно какви са думите... и заспа с лека усмивка.

ЕПИЛОГ

6 декември, 1877

— Не мърдай — промърмори Гарет Гибсън, издърпа внимателно ухото на Пандора и пъхна в него стоманената тръбичка на отоскопа. Погледна с присвито око през микроскопичната лупа, докато Пандора седеше, положила странично глава върху кожената маса.

Досега при прегледа бяха успели да открият, че лявото ухо на Пандора може да долови цъкането на часовник от сантиметър и половина и висок глас от два метра, макар че изобщо не можеше да чуе тих глас.

Без да изважда отоскопа от ухото ѝ, лекарката извади молив и бързо надраска една диаграма.

— Тъпанчето на ухото се нарича тимпан — промърмори тя. — Виждам назъбената перфорация от детското нараняване и белези на хронично възпаление. Тимпанът периодично се възстановява чрез репродукцията на клетки, също като кожата, така че подобни перфорации обикновено зарастват бързо. Но има случаи, като твоя, когато това не става, особено ако първоначалното нараняване е последвано от остра инфекция. — Тя извади внимателно тръбичката и Пандора седна с лице към нея.

— Може ли да се направи нещо? — попита тя.

— Тъй като са минали много години, не бих очаквала пълно възстановяване на слуха. Но мисля, че може да се стигне до значително подобрене, както и драстично намаляване и дори елиминиране на бученето в ушите и световъртежа.

Пандора едва не потрепери от въодушевление.

— Наистина ли?

— Ще започнем с ежедневни промивки с антисептичен разтвор, за да ускорим лечението. След една седмица ще дойдеш отново, за да приложим сребърен нитрат по ръбовете на перфорацията, с което да стимулираме растежа на нова тъкан.

— Как ще го вкараш там?

— Ще разтопя малка капка сребърен нитрат на върха на сребърна жица и за секунди ще я размажа. Изобщо няма да боли. Ако по някаква причина лечението не се окаже толкова ефективно, колкото очаквам, ще се посъветвам с един колега, който има известен успех в използването на колагенови лепенки за покриването на перфориран тимпан.

— Ако се получи дори малко подобрене, ще бъде... — Пандора замълча в търсене на подходящата дума. — Ще бъде *вълшебно!*

Гарет се усмихна.

— Няма такива неща като вълшебства, милейди. Има само умения и познания.

— Много добре, ще го наричам както ти предпочетеш. — Пандора се ухили. — Но резултатът ще е същият.

След като прегледът в клиниката приключи, Пандора отиде в намиращия се в съседство „Уинтърборн“, следвана по петите от Драко. Беше Никулден, когато магазинът традиционно откриваше ежегодното си коледно дърво под купола от цветно стъкло в централното фоайе. Хората идваха тук отдалеч, за да видят осемнайсетметровата елха, окичена с великолепни фигурки, украшения и проблясващи гирлянди.

Корк Стрийт гъмжеше от коледни купувачи, натоварени с огромни пакети и чанти, и хлапета, стиснали в ръцете си всякакви сладки вкусотици. Зяпачи се трупаха около разкошните витрини на магазина, в една от които художник рисуваше коледните картички, които се продаваха вътре, друга бе украсена с миниатюрни влакчета, които обикаляха по миниатюрни релси и свиреха весело. Най-популярната витрина включваше всякакви деликатеси и сладкиши от прочутия ресторантски двор на магазина, включително огромна въртележка от джинджифилов сладкиш с покрив от бонбони и джинджифилови ездаци върху джинджифилови кончета.

Щом влязоха в магазина, Драко взе пелерината и ръкавиците на Пандора и се оттегли в ъгъла. Носеше ливреята си, както всеки път, когато смяташе, че случаят изисква придружаване от униформен лакей. Днес, седмица след като настолната игра на Пандора беше заредена в магазина, той бе решил, че е необходимо да си сложи омразната дреха в синьо и златисто, докато тя получава информация за продажбите от управителя на отдела за играчки.

С нервно свит стомах Пандора се разхождаше покрай рафтовете. Имаше една привличаща погледа миниатюрна бакалница за деца, с рафтчета, щандове и шкафове, истински кантар и изкуствени плодове и зеленчуци. Погледът ѝ прескочи върху сервизи за чай от китайски порцелан, къщи за кукли, книги, карети играчки, въздушни пушки и кукли. Усмихна се, докато гледаше две малки момиченца да си играят с детска печка, допълнена от миниатюрни тигани, тенджерки и прибори.

За следващата Коледа Пандора вече бе планирала издаването на две нови настолни игри, комплект от кубчета с букви, върху които са нарисувани и животни, и детска игра на карти с приказна тематика. Онова, което бе доверила единствено на Гейбриъл, бе желанието ѝ да се опита да напише детска книга. Простичка история, нещо весело и забавно. Тъй като не беше достатъчно умела в рисуването, за да направи сама илюстрациите, беше решила да намери художник...

Вниманието ѝ бе привлечено от няколко неспокойни деца, които сновяха около Драко и очевидно искаха да видят книгите във витрината зад гърба му. Той не помръдна. Драко не знаеше нищо за децата и очевидно ги смяташе единствено за дребни, немарливи възрастни с недоразвит ум. Около него се беше събрала малка групичка, три момчета и две момичета, които му стигаха до кръста. Протягаха шии, озадачени от някак странно изглеждащата фигура на мускулестия лакей, облечен в синьо кадифе, с брада, белег и намръщено лице.

Пандора потисна усмивката си и приближи деца. Приклекна до тях и ги попита с театрален шепот:

— Знаете ли кой е това?

Те се обърнаха към нея с ококорени от любопитство очи.

— Капитан Дракон — най-смелият, най-зъл пират, кръстосвал седемте морета. — Когато видя интереса на групичката, тя пренебрегна изумения поглед на Драко и продължи с удоволствие: — Русалки са му пели серенади и се е борил с гигантска сепия. Освен това имал кит за домашен любимец, който плавал след кораба му и си просел морски бисквитки.

Едно момче погледна с възхищение към навъсеното лице на Драко, преди да попита Пандора:

— Защо е облечен като лакей?

— Морска болест — довери му със съжаление Пандора. — Непрекъснато. Не можел да я издържа повече. Затова сега е лакей, а в почивните си дни е сухоземен пират.

Децата се струпяха с любопитство около великана с каменно лице.

— Имате ли дървен крак? — попита едно от тях.

— Не — изръмжа Драко.

— Карате ли хората да вървят по дъската на самоубиеца?

— Не.

— Как се казва домашният ви кит?

Драко изглеждаше отчаян. Преди да успее да отговори, Пандора бързо отвърна:

— Тя се казва Мехурче.

— *Той* — поправи я Драко — се казва Шляп.

Силно развеселена, Пандора се оттегли, докато децата продължаваха да измъкват информация от него... да, веднъж бе видял русалка със зелена коса да пее и да се препича на една скала. Що се отнася до заровените съкровища, ами ако има сандък със злато, скрит на тайно място, определено няма да си го признае. Само глупавите пирати се хвалят с плячката си. Докато Драко развличаше децата — или май беше обратното — Пандора реши, че е време да разбере какви са продажбите ѝ.

Изпъна рамене, заобиколи извисяващата се коледна елха... и се спря, щом зърна високата, слаба фигура на съпруга си, който се беше облегал на един щанд и бе кръстосал небрежно крака при глезените. Гейбриъл излъчваше аристократично спокойствие и хладна чувственост, русата му коса сякаш искреше под светлината на полилеите. Той я съзря и се усмихна леко, но в зимносините му очи проблесна спотаен пламък.

С всички развълнувани реакции и въодушевено шепнене сред дамите, които пазаруваха наблизко, беше същинско чудо, че все още нямаше припаднали. Пандора се приближи до него с крива усмивка.

— Милорд?

— Знаех, че ще те намеря тук след посещението при лекаря. И докато чаках... Чух слух за някаква бизнесдама, чиято настолна игра била разграбена за по-малко от седмица след зареждането ѝ.

Пандора примигна объркано.

— Изкупени са? Всичките петстотин?

Гейбриъл се изправи и отстъпи от щанда, който беше празен, с изключение на една табелка, поставена върху малък триножник.

Настолната игра на сезона
ПОХОД В УНИВЕРСАЛНИЯ МАГАЗИН
Очаквайте ново зареждане

— Преди няколко минути говорих с Уинтърборн — продължи Гейбриъл. — Меркантилното му сърчице го боли, че не може да продава този толкова търсен продукт. Исква още игри веднага щом затрупаната ти с работа малка фабрика ги произведе.

Пандора разсеяно прехвърли няколко цифри в главата си.

— По дяволите. Трябва да наема още жени и да назнача Айда за управител.

— Камериерката?

— Да, от месеци иска този пост, а аз се противях, но вече е неизбежно. — Щом видя озадаченото му изражение, Пандора обясни: — През септември направих един доста остър коментар за това как обича да ми казва какво да правя и колко ще е щастлива, ако има цял екип жени, които да ръководи и надзирава — и тя се влюби в тази идея.

— И защо това е проблем?

Пандора го погледна страдалчески.

— Косата ми е права и жилава, и не задържа нито една букла. Айда е единствената, която е успявала да я подреди в прическа и да я накара да стои. Не съм очаквала, че един ден ще трябва да избирам между ужасната си коса и бизнеса си.

Гейбриъл пристъпи към нея и зарови лице във вдигнатите нагоре кичури.

— Обожавам косата ти — промърмори той. — Все едно нощта се разлива върху ръцете ми.

Тя се извърна със сподавен смях.

— Не, недей да се правиш на романтик наред отдела за детски играчки.

— Не се ли получава?

— Напротив, и това е проблемът.

Тя заобиколи празния щанд и той я последва плътно.

— Какво каза д-р Гибсън за ухото ти?

Пандора се спря и се обърна усмихната към него.

— Каза, че с правилното лечение ще се оправя. Повече няма да има звънтене, нито ще губя равновесие, нито ще се страхувам от тъмното.

Погледите им се срещнаха в миг на споделено удоволствие и триумф. Преди Пандора да успее да помръдне, Гейбриъл се пресегна през щанда и бърз като нападащ леопард я улови за китките.

— Ела при мен — промърмори той и я подръпна леко.

Погледът му я накара да се изчерви. Пандора се опита да се противи, но сърцето ѝ се разтопи от удоволствие.

— Милорд — прошепна умолително тя, — не пред всичките тези хора.

Устните му потръпнаха.

— Тогава намери някое ъгълче, където да те целуна както трябва.

Пандора тръгна из тълпата с пламнало лице, следвана по петите от съпруга си. Когато спряха, за да пропуснат пред себе си няколко купувачи, до здравето ѝ ухо се разнесе нежен шепот.

— Каквото и да се случи, любов моя, знай, че никога повече не е нужно да се страхуваш от тъмното. Винаги ще съм до теб и ще те пазя да не паднеш.

Пръстите им се преплетоха и Пандора си помисли, че колкото и проникателна да беше д-р Гарет Гибсън, тя грешеше за едно нещо. В света имаше вълшебство и то бе вплетено във всеки един обикновен ден, същата онази сила, която причиняваше приливите и ръководеше ритъма на човешкото сърце.

Вдъхновена от тази мисъл, Пандора, лейди Сейнт Винсът — жена с несъмнено трудно контролирани импулси — се обърна и целуна съпруга си точно в средата на универсалния магазин. А той — джентълмен, който очевидно беше сляпо влюбен в съпругата си — отвърна със страст.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Радвам се, че имах възможността да науча повече за медицината и хирургическите практики във Викторианската епоха, докато правех проучвания за тази книга, най-вече в медицински журналы, каталози за хирургически инструменти и учебници по хирургия от този период (благодаря ти, Google Books). Макар част от практиките и процедурите да са точно толкова примитивни, както си представях, викторианската медицина се оказва доста по-напреднала от очакваното. Някъде около 1865 г. сър Джоузеф Листър преобразява хирургията със своите методи за антисептична хирургия и става баща на модерната медицина. Постиженията в анестезията позволяват на хирурзите да извършват деликатни и сложни процедури, като онази, описана в книгата, която дотогава не е била постижима. Лекарите са могли да използват микроскопи с мощни лещи и да прилагат натрупаните си знания по химия за поставянето на точни диагнози и лечението на болести като анемията на Хелън.

Героинята ми Пандора е израз на почитта ми към реалната дизайнерка на настолни игри Елизабет Маги, която е проектирала няколко игри, включително една, наречена „Земевладелец“; през 1906 г. Чарлс Дароу продал своята версия на същата игра на братята Паркър и я озаглавил „Монопол“. Десетилетия наред единствено той е бил считан за неин създател, но тя никога е нямало да съществува без първоначалната ѝ изобретателка Елизабет Маги.

Опитах се да предам всичката информация за Закона за собствеността на британските жени от 1877 г. колкото се може точно. Идеята омъжена жена да притежава имот или отделна правна идентичност от съпруга си, е била отхвърляна от обществото и правителството болезнено дълго време. Поредицата Постановления за собствеността на омъжените жени от 1870, 1882 и 1884 г. постепенно позволили на жените да разполагат със собствени пари и имоти, вместо те автоматично да преминават у съпрузите им.

Истина е, както твърди Пандора, че кралица Виктория се противопоставяла на суфражетките. Тя пише през 1870 г.: „Исклучително съм разтревожена от всички, които говорят или пишат в подкрепа на тази безумна, порочна глупост, наречена «Права на жените», с всичките съпътстващи я ужаси, като забравят всякакво усещане за женствени чувства или благоприличие. Феминистките трябва да бъдат хубаво нашибани с камшик. Ако жените се лишат от женствеността си, като се определят за равни на мъжете, те ще се превърнат в най-омразните дивашки и отвратителни същества и със сигурност ще изчезнат от лицето на земята без мъжка защита“.

След като прочетох толкова много за невероятната безизходица и страдания на нашите сестри от не чак толкова далечното минало, аз ценя по-силно от всякога правата, за които са се борили — и са спечелили. Никога не подценявайте стойността си, скъпи мои приятелки. Вашето мнение и гласовете ви са важни! Искрите, които криете у себе си, ще осигурят светлина за бъдещите поколения точно както онези чудесни жени са направили за нас.

Любимият бланкманж на Пандора

Признание: от години чета исторически романи, без да знам какво е бланкманж. Сега вече знам и споделям своето спечелено с много усилия (добре де, отне ми десет минути) познание с вас.

Бланкманжът, класическата викторианска храна, френска дума, която означава нещо бяло за ядене, всъщност е много вкусен. Изумително изтънчен, лек, наподобяващ пудинг десерт, но не можете да го наречете пудинг, защото не се прави с яйца.

Прегледах десетки рецепти от онзи период и с дъщеря ми изпробвахме две, които решихме, че ще се получат най-добре. Можете да си направите бланкманж с желатин или царевично брашно, но ние предпочетохме царевичното, което е по-меко. Освен това използвайте пълномаслено мляко или поне го смесете наполовина с обезмаслено, защото бланкманж без каймак е безсмислен, както е безсмислен и омлетът без жълтъци.

Съставки:

2 чаши мляко

1/2 чаша захар

1/2 чаша царевично брашно

1 ч.л. ванилия или бадемов екстракт (бадемовият е по-традиционен)

карамелов сироп или плодов сок (Ще ви трябват още четири чаени чаши, малки купички или от онези силиконови форми за кексчета)

Начин на приготвяне:

1. Излейте 1 чаша мляко в малка тенджерка и го загревайте, докато по ръбовете се появят малки мехурчета.

2. В отделна купа смесете останалото мляко, царевичното брашно и захарта, и разбивайте до получаване на гладка смес.

3. Излейте съдържанието на купата в тенджерката. Не спирайте да разбърквате, защото сместа ще заgorи на дъното и бланкманжът ви вече няма да е бял.

4. Когато сместа започне да ври (с големи мехури) продължете да бъркате още 20 секунди, след което свалете от огъня. Излейте я в четирите чаени чашки или купички, или в силиконовата форма.

5. Изстудявайте в хладилника поне 6 часа и поднесете поръсен със сок. (Ако сте използвали силиконовите формички, прехвърлете симпатичните малки бланкманжчета в чинийки.)

6. Хапнете си вкуснотията с романтична книга в ръка. Съпругът ми Грег изяде четири такива едно след друго, защото са изключително леки, и предлага на всички с по-сериозен апетит да си приготвят малко бисквитки отстрани.

Издание:

Автор: Лайза Клейпас

Заглавие: Дявол през пролетта

Преводач: Мирела Стефанова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ергон

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-619-165-085-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7910>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.